Cântarea Cântărilor - comentarii Alfred Guignard

Introducere - Cântarea Cântărilor

Toate cărţile Cuvântului ne vorbesc despre Domnul Hristos, prezentând gloria Lui sub diferite aspecte. Când citim Scripturile, este important să ştim sub care aspect ni-L prezintă Duhul Sfânt.

În Cântarea Cântărilor, Domnul Hristos este „Iubitul" rămăşiţei credincioase a lui Israel şi este mai ales pentru Biserica Sa, Mireasa Lui cerească, care va fi arătată în glorie, cu El, înaintea ochilor întregului univers.

În ea ni se vorbeşte despre dragostea lui Mesia pentru credincioşii lui Israel, o dragoste manifestată în mod poetic şi adesea sub formă de imagini. Este dragostea „tare ca moartea" a Regelui pentru cei credincioşi din poporul Său şi este şi dragostea credincioşilor pentru El. Ei doresc să cunoască această dragoste şi să se bucure de ea.

Inimile noastre sunt încălzite şi pot arde înăuntrul nostru în timp ce contemplăm în această cântare pe Iubitul credincioşilor. El este mereu acelaşi pentru afecţiunile alor Săi, în toate timpurile şi în toate dispensaţiile. Văzându-i pe credincioşii pe care-i găsim aici că au o dragoste care ni se pare mai adevărată şi mai arzătoare decât a noastră, aceasta produce în noi o gelozie sfântă şi întăreşte afecţi-unile noastre pentru El.

Această carte preţioasă ne-a fost dată de Dumnezeu prin Solomon. Ştim că acest împărat a primit de la Dumnezeu o înţelepciune extraordinară şi faima sa se răspândise printre toate naţiunile. El a scris trei mii de proverbe şi o mie cinci cântări. Solomon este autorul inspirat a trei cărţi din Scriptură:

- cartea „Proverbe",care ni-L face cunoscut pe Cel care este înţelepciunea şi ne învaţă cum să mergem într-o lume plină de curse şi de pericole;

- cartea „Eclesiastul",care ne arată că totul este deşertăciune sub soare şi că este inutil că cauţi fericirea într-o lume unde totul trece;

- cartea „Cântarea Cântărilor", care pune înaintea ochilor noştri o Persoană în stare să umple inimile şi să le facă pe deplin fericite. În Eclesiastul, lumea nu poate satisface sufletul nemuritor, dar în Cântarea Cântărilor, inima este prea mică pentru a-L cuprinde pe Cel care o umple!

Cântarea Cântărilor 8:1

"O, de ai fi fost fratele meu, care a supt la sânii mamei mele! Dacă te-aş găsi afară, te-aş săruta şi nimeni nu m-ar dispreţui".

Versetele 2, 3 şi 4 ale capitolului 1 constituie introducerea acestei cărţi. Capitolul 8 este ca o concluzie a tot ceea ce conţine. Vom putea revedea marile adevăruri de care suntem preocupaţi citind această parte. Fie ca Dumnezeu să-Şi atingă deplin scopul şi să producă în inima noastră numeroase subiecte de adorare!

Aici găsim relaţiile binecuvântate ale familiei de credincioşi. Ucenicii au fost cu Domnul Isus în timpul lucrării Sale pe pământ, au rămas cu El în încercările Sale şi cunosc Numele Tatălui. Faptul că această rămăşiţă devine Adunarea după coborârea Duhului Sfânt nu schimbă cu nimic acest adevăr preţios pentru Israel. Ei erau expresia familiei lui Dumnezeu şi El era în mijlocul lor ca Acela căruia nu-I era ruşine să-i numească fraţii Săi, cum le-a transmis prin Maria. În această cântare, Israel este numit "mama". De la acest popor Cuvântul a fost păstrat cu o grijă geloasă. Credincioşii sunt hrăniţi cu acest Cuvânt, dar mai întâi Domnul Şi-a găsit plăcerea în acest Cuvânt: "Legea Ta este înăuntrul inimii mele"(Psalmul 40:8). "Mă trezesc la miezul nopţii ca să Te laud pentru judecăţile dreptăţii Tale" (Psalmul 119:62). "După cuvântul buzelor Tale, eu m-am păzit de căile celui violent"(Psalmul 17:4). "Mă bucur de Cuvântul Tău ca unul care găseşte o pradă mare" (Psalmul 119:162).

Regăsim sărutul, prima notă din această cântare: "Dacă te-aş găsi afară, te-aş săruta şi nimeni nu m-ar dispreţui". Acum ea îşi dă sărutul în bucuria dragostei ei. Într-o zi viitoare, când Mântuitorul lumii Se va arăta cu toţi ai Săi, toţi vor înţelege că din dragoste S-a jertfit pentru ei. În loc să dispreţuiască o astfel de dragoste, Îl vor admira fără rezerve.

Cântarea Cântărilor 8:2

"Te-aş lua, te-aş aduce în casa mamei mele: ea m-ar învăţa; te-aş face să bei din vinul aromat, din sucul rodiei mele".

De mult respins şi dispreţuit de poporul Său, Mesia lui Israel va fi condus în sânul naţiunii rămăşiţei credincioase. Această rămăşiţă va face cunoscut gloria Sa poporului şi el Îl va primi, se va bucura de El şi va avea parte de binecuvântarea adusă de El. "Mama" reprezintă naţiunea. Când Mesia a venit prima dată în casa Lui, ai Săi nu L-au primit; dar atunci toate inimile atinse de puterea lui Dumnezeu vor fi fericite să-L primească. Atunci El va putea să Se odihnească în dragostea Lui, în sânul unui popor care-L va recunoaşte şi care va avea parte de binecuvântările care sunt în El.

Avem o frumoasă imagine în evanghelii, când Domnul ajunge cu ucenicii Săi în locul în care un timp a fost alungat; este recunoscut şi din toate părţile din jur aleargă la El şi Îi aduc bolnavii: "şi toţi câţi Îl atingeau erau vindecaţi" (Marcu 6:56). Ce schimbare pentru acest popor, astăzi vrăjmaş! Fiind în mijlocul lor, El va putea să răspândească un belşug de har.

"... ea m-ar învăţa".

Când citim Evanghelia după Marcu, găsim sfânta activitate a desăvârşitului Slujitor care dă învăţături poporului Său. Într-o astfel de lucrare, învăţătura ocupă un loc important. Câte lucruri avea să le spună din partea Tatălui care-L trimisese! Dar lucrarea Sa de dragoste în mijlocul lor a fost aparent fără rod, cum anunţase profetul Isaia. El Se trudise în zadar şi-Şi consumase forţa pentru nimic (Isaia 49:4). Israel nu a fost reunit; a rămas împrăştiat printre naţiuni, departe de locul în care Domnul Îşi stabilise Numele. Dar, într-o zi apropiată, acum, când acest popor a fost readus în ţara sa, Mesia Se va întoarce în mijlocul lor şi va putea să-i înveţe cu toată libertatea lucrurile pe care niciodată nu au vrut să le cunoască. Atunci li se vor deschide ochii şi vor contempla "lucrurile minunate care sunt în legea Ta" (Psalmul 119:18). Vălul care este pe ochii lor, pe inimile şi mintea lor, va fi luat. Lucrurile care-L privesc pe Mesia, suferinţele Sale, gloriile Sale, care până astăzi nu le sunt cunoscute, vor străluci înaintea ochilor lor uimiţi; vor şti să răspundă la întrebarea solemnă pusă la începutul Psalmului 22. Vor vedea cu ochii lor rănile de care vorbeşte Zaharia 13. Nu va arde inima lor înăuntrul lor când Domnul le va deschide Scripturile?

"... te-aş face să bei din vinul aromat, din sucul rodiei mele".

Regăsim rodia şi vinul, dar observăm că în acest verset, ca de altfel în tot sfârşitul acestei cărţi, aceleaşi imagini corespund realităţilor mai frumos decât acelea de la începutul cărţii, pentru că Preaiubitul este cu ai Săi. Binecuvântările din Psalmul 133 pot fi gustate: "Iată ce bine şi ce plăcut este să locuiască fraţii uniţi împreună! ... acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, viaţa pentru totdeauna". El, în acea zi, va putea să Se bucure liber de comuniunea preaiubiţilor Săi şi de bucuria de a Se găsi în mijlocul lor. Ce va fi pentru noi când Îl vom vedea faţă în faţă pe Cel care prin Duhul Sfânt ne vorbeşte de atâta timp? Fericirea noastră va fi deplină şi cu atât mai mult a Sa.

Cântarea Cântărilor 8:3

"Stânga lui ar fi sub capul meu şi dreapta lui m-ar îmbrăţişa!"

În prezenţa Lui nu se găseşte numai bucurie, ci şi odihnă perfectă. Un timp, oaia obosită în mijlocul pustiului a găsit prin credinţă un răspuns dulce în aceste braţe puternice. Acum credinţa este schimbată în vedere şi oaia este lângă El pentru totdeauna şi se bucură de această odihnă. Cât este de plăcut, după atâtea trude din pustiu! În versetele de la 1 la 3 avem un suprem şi ultim apel al iubitei chiar în momentul venirii Mirelui. Pare că, văzându-L, ţine cont de toată binecuvântarea pe care El o poartă cu Sine: legăturile familiei, dragostea care va avea curs liber; deplina cunoştinţă de El, bucuria prezenţei Sale, pacea care umple inimile. A fi înconjuraţi de braţele Sale puternice, acesta va fi privilegiul tuturor celor care vor participa la frumoasa Împărăţie a Domnului Hristos pe pământ şi, încă mai mult, a celor ai Săi care se vor bucura etern de tovărăşia Sa în locurile cereşti.

Cântarea Cântărilor 8:4

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului, de ce să stârniţi, de ce să treziţi dragostea până nu va voi ea?"

El răspunde la dorinţa ei arzătoare de a se odihni liniştită. Astăzi sunt numeroşi cei care-L iubesc pe Domnul şi care doresc să fie în compania Lui. Ce schimbare pentru ei când vor lăsa aceste lucruri pustii pentru a fi mereu cu El! Domnul vrea ca cei dragi ai Săi răscumpăraţi să guste lângă El odihna eternă care se află în prezenţa Sa. Prin credinţă ne bucurăm de odihnă în mijlocul unei lumi agitate, dar când vom fi în cer va fi o odihnă perfectă şi eternă, pe care nimic nu o va putea tulbura. De aceea, în acest verset nu găsim nici un cerb sau gazelă (ca în capitolul 1:7), chiar dacă pasul lor rapid şi uşor nu va putea tulbura mult odihna celor care sunt în braţele Bunului Păstor.

Cântarea Cântărilor 8:5

"Cine este aceasta care se suie din pustiu rezemată de preaiubitul ei? Te-am trezit sub măr: acolo te-a născut în dureri mama ta; acolo cea care te-a născut a fost în munci".

După ce au fost născuţi în pustiu în timpul necazului celui mare, la sfârşit, credincioşii se vor sui la Ierusalim, oraşul Marelui Împărat. Ce bucurie să se poată sui din acest loc distrus, la sfârşitul necazului lor, ca să intre în cetatea dorită de atâta timp! A doua carte a Psalmilor ne vorbeşte de strâmtorarea lor: "Cum doreşte cerbul izvoarele de apă, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când voi veni şi mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?" (Psalmul 42:1-2). Iată-i în pustiu; sufletul lor este mâhnit. Se încred în Domnul pentru eliberare, dar timpul încercării durează. Ce lung este acest drum! Dar iată că Domnul vine, ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus. Ai Săi Îl văd şi se suie la Ierusalim. Suferinţele din pustiu s-au sfârşit.

Am văzut în capitolul 3:6 că Sulamita se ridică din pustiu, aluzie la poporul care a ieşit din Egipt sub călăuzirea lui Moise. Aici ea este cu El şi pare că nu are altceva de contemplat în afară de El. Şi noi vom fi curând ca ucenicii pe care Domnul i-a condus pe un munte înalt, unde au putut contempla gloria Sa. După ce s-au uitat în jur, n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Domnul Isus singur. Nu va mai rămâne decât El. Ce fericită zi!

"Te-am trezit sub măr".

Puterea vieţii care se găseşte în Domnul Hristos s-a manifestat când El a făcut să răsune glasul Său puternic, glas care a făcut lumile din nimic. El este Cel care a spus ca din sânul întunericului să strălucească lumina (lumină care a luminat şi inimile noastre) şi cu acelaşi Cuvânt i-a scos pe toţi ai Săi din profunzimea somnului morţii în care păcatul îi cufundase. Înaintea mormântului lui Lazăr, Domnul Isus a spus: "Lazăre, vino afară!" (Ioan 11:43) şi mortul a ieşit, având mâinile şi picioarele legate cu fâşii de pânză. Nu este Domnul vrednic de a fi subiectul unei iubiri arzătoare din partea tuturor celor care au fost eliberaţi prin puterea Sa? Ce simţeau Lazăr, Marta şi Maria când Domnul Isus Se găsea în Betania, la cina care-I fusese pregătită? Moartea era în spate, era o amintire! Lazăr era la masă cu Cel care-l scosese din moarte, Marta Îl servea pe Domnul, iar Maria turna peste El parfumul! Aşa va fi viitorul glorios al sfinţilor. Treziţi de El şi rezemaţi de braţul Său, ne vom sui înspre cer, unde nu vom mai avea nevoie nici de soare, nici de lună, pentru că acolo luminează gloria lui Dumnezeu şi lumina este Mielul. Nu va mai fi nici moarte! Sfinţii vor lăuda fără încetare şi împăraţii pământului îşi vor aduce gloria lor.

"... acolo te-a născut în dureri mama ta; acolo cea care te-a născut a fost în munci".

"Mama" este poporul Israel, mireasa pământească. Adunarea, în schimb, formată în perioada actuală din iudei şi naţiuni, este mireasa cerească. Cei credincioşi din rămăşiţă vor ieşi în timpul necazului celui mare; un adevărat chin dureros şi plin de teamă va cădea peste

această naţiune, ca durerile femeii însărcinate (1. Tesaloniceni 5:3). Sub loviturile unor astfel de încercări şi suferinţe, acest popor, care astăzi este necredincios, va fi în profunzime lucrat de Dumnezeu. Conştiinţele lor vor fi atunci exersate cu privire la legea pe care au călcat-o, la Mesia pe care L-au respins şi la dispreţul harului lui Dumnezeu care le-a fost oferit de-a lungul secolelor de răbdare ale lui Dumnezeu. Va fi necesară o mare frământare interioară ca să-i conducă să judece tot trecutul, care de la ieşirea din Egipt nu a fost altceva decât răzvrătire şi neascultare faţăde Domnul care le făcuse promisiuni şi care le încredinţase oracolele Sale.

Ca după durerile unei naşteri, va ieşi un popor pocăit, umilit, care va conta numai pe mila lui Dumnezeu şi va fi gata să-L primească cu bucurie pe Mesia, pe care părinţii lui L-au răstignit. Vor avea în El viaţa, în virtutea lucrării împlinite în favoarea lor când a murit pe cruce, lângă oraşul iubit, unde va fi stabilit tronul gloriei Sale şi va primi pe poporul Său în har. Acolo, "sub măr", care este Domnul Hristos, ei vor fi născuţi, se vor naşte din nou, vor avea în El o viaţă nouă.

Cântarea Cântărilor 8:6

"Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău. Pentru că dragostea este tare ca moartea; gelozia este neînduplecată ca Locuinţa morţilor, jarul ei este jar de foc, o flacăra Domnului".

Marele preot purta pe piept "pieptarul" cu douăsprezece pietre preţioase pe care erau înscrise, cum se înscriu sigiliile, numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel. Aceste pietre bogate, în căsuţele lor de aur, străluceau în Locul Sfânt, iluminate de sfeşnicul cu şapte braţe. Preaiubiţii Domnului sunt mereu pe inima Celui care este Marele nostru Preot şi care este continuu pentru noi în prezenţa lui Dumnezeu; ei reflectă gloriile Sale.

În acest verset, Împărăţia fiind stabilită în glorie şi în putere, iubita cere să fie pe inima Lui, care este în acelaşi timp Împărat şi Mare Preot, lucru care niciodată nu s-a întâmplat sub vechiul legământ. În această frumoasă Împărăţie, cei credincioşi care L-au iubit pe Domnul în timpul absenţei Lui vor străluci ca atâtea pietre preţioase, subiectele dragostei deosebite a Împăratului gloriei. Ele vor fi şi pe braţul Său puternic, care i-a susţinut şi i-a protejat pe ai Săi şi care se va face cunoscut în toate faptele Sale minunate.

"Pentru că dragostea este tare ca moartea".

Nu este o aluzie la moartea în care Domnul Hristos a intrat în har pentru noi, ci faptul că moartea nu lasă niciodată pe cel căruia îi este stăpână. Duhul Sfânt vrea să ne arate cu această imagine că nimic, absolut nimic nu va putea să ne răpească din strânsoarea acestei iubiri.

Moartea nu se înduioşează de nimic; şi nu sunt nici lacrimi, nici durere în faţa cărora să se dea înapoi şi care s-o împiedice să ia cu sine victima ei. Totuşi ea nu poate să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu "care este în Hristos Isus, Domnul nostru" (Romani 8:39). Puterile pământului şi ale infernului aliate împotriva noastră nu pot să ne smulgă din inima şi din braţele Celui care ne iubeşte şi ne-a luat pentru Sine. Suntem săpaţi pe inima Lui ca o pecete.

"... gelozia este neînduplecată ca Locuinţa morţilor, jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului".

Gelozia refuză să împartă cu alţii dragostea persoanei iubite. Locuinţa morţilor este dură, crudă, nu restituie niciodată pe nimeni. Cu cât dragostea este mai arzătoare, cu atât este mai mare gelozia, este o flacărăcare consumă tot ce întâlneşte fără a ierta nimic.

Domnul nostru, care în dragostea Sa Şi-a jertfit viaţa, este obligat să consume cu focul pedepsei câteva lucruri care se interpun între El şi inimile noastre. Dragostea Sa nu poate fi satisfăcută decât de posesiunea totală a celor care umplu inima Lui. Marele vrăjmaş este lumea şi lucrurile din ea (1. Ioan 2:15). Ce sărace sunt inimile noastre când ştiu să se bucure atât de puţin în Cel care singur putea să le umple şi care le va face să se reverse în timpul eternităţii! În nebunia noastră, alergăm după lucrurile care sunt deşertăciune şi care ne depărtează de Cel care ne iubeşte, fapt ce atrage peste noi pedeapsa şi suferinţa. O, de am putea să spunem: "Să fiu a Ta, Doamne, deplin!"

Cântarea Cântărilor 8:7

"Ape multe nu pot stinge dragostea, nici şuvoaiele n-o îneacă. Chiar dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund dispreţuit".

Dragostea Domnului Isus a triumfat peste tot, a rămas neclintită când a întâlnit apele mari ale judecăţii lui Dumnezeu şi când a trebuit să spună: "Un adânc cheamă un alt adânc, la vuietul căderilor Tale de apă; toate valurile Tale şi talazurile Tale au trecut peste mine" (Psalmul 42:7).

În acest cuvânt, "nici şuvoaiele n-o îneacă", avem poate o aluzie la Iordan, imaginea morţii, pe care chivotul Domnului întregului pământ a trebuit să-l străbată atunci când poporul a intrat în ţara promisă. Numai picioarele preoţilor care purtau chivotul au intrat în apă; tot poporul a trecut pe uscat. În acea zi, poporul a trăit minuni şi a mers pe un drum pe care nu-l cunoştea. Nimic nu L-a putut opri pe Domnul în ceea ce a vrut să facă în favoarea preaiubiţilor Săi; nici suferinţa, nici ruşinea, nici abandonarea, nici moartea nu au putut să stingă dragostea Sa pentru ei. Este dragostea pură, neînvinsă, care îşi are izvorul în inima lui Dumnezeu şi care este veşnică cum El Însuşi este veşnic.

"Chiar dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund dispreţuit".

Dragostea este satisfăcută numai posedând persoana iubită, care nu poate fi nici evaluată, nici plătită. Toate bunurile unei case n-o pot egala. Adam, în mijlocul splendorilor grădinii Eden, nu putea să se bucure deplin de toate bogăţiile pe care Domnul i le pusese la dispoziţie; erau bune şi plăcute să le vezi, dar pentru el nici una nu se compara cu femeia pe care Domnul trebuia să i-o dea. Eva valora mai mult decât toate minunile de care era înconjurat în acel loc de plăceri. Înţelegem exclamaţia sa când Domnul i-o prezintă pe cea care a fost făcută din coasta sa: "Aceasta este acum os din oasele mele şi carne din carnea mea" (Geneza 2:23). Nimic nu era mai preţios ca această tovarăşă. Dar Adam nu era altceva decât imaginea Celui care trebuie să vină. Era ca un om provizoriu. Un Altul mai mare şi mai glorios ca el trebuia să apară, Omul planurilor lui Dumnezeu, Cel care singur putea să-L glorifice şi să fie El Însuşi glorificat în ochii întregului univers: Hristos, Preaiubitul cântării, Preaiubitul tuturor celor care au gustat bunătatea Sa.

Cântarea Cântărilor 8:8

"Avem o soră mică şi n-are sâni; ce vom face pentru sora noastră în ziua când se va vorbi pentru ea?"

Cine este această soră micuţă? Sunt cele zece seminţii pierdute şi necunoscute de nimeni astăzi. Iacov avea doisprezece fii – douăsprezece seminţii ale lui Israel. Mesia lui Israel nu va împărăţi numai peste casa lui Iuda şi Beniamin, ci peste întregul popor. Vrăjmaşul poporului lui Dumnezeu nu va putea să răpească celorlalte zece seminţii privilegiile Împărăţiei casei lui David şi binecuvântările promise lui Iacov şi seminţei lui. Mesia nu va fi lipsit de gloria de a extinde sceptrul Său peste tot poporul. Promisiunile se împlinesc în totul şi dincolo de tot ce credinţa celor credincioşi ar spera.

Aceste seminţii sunt împrăştiate din acea zi în care Salmaneser, împăratul Asiriei, i-a dus în robie. Dar Dumnezeu, care ştie perfect unde sunt şi care veghează asupra lor, îi va conduce la începutul Împărăţiei. Atunci Fiul lui David Îşi va extinde dominaţia şi va răspândi binecuvântarea Sa nu peste două sau zece seminţii, ci peste cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. "Dumnezeu este cunoscut în Iuda, Numele Său este mare în Israel" (Psalmul 76:1). Cum ar putea gloria lui Mesia să aibăo extindere mai mică decât aceea a lui Solomon care a dominat întregul Israel?

Aceste zece seminţii sunt numite "soră mică", însă ele nu au participat la uciderea lui Mesia şi nu trebuie să treacă prin necazul cel mare, ca celelalte două care erau în Palestina când Domnul Hristos a fost omorât. Dar, nefiind necesar ca ele să treacă acest timp de încercare, ele nu cunosc precum Iuda imensitatea harului lui Dumnezeu şi nu vor ajunge la dezvoltarea spiritualăa credincioşilor din Iuda, care atunci vor fi deja cu Domnul. Dar Dumnezeu Se va ocupa de aceste zece seminţii, ca să le conducă în plină plăcere de tot ce Mesia este pentru poporul Lui. De aceea se adaugă:

"Ce vom face pentru sora noastră în ziua când se va vorbi pentru ea?"

Astăzi se vorbeşte puţin de aceste zece seminţii şi Iuda pare a fi uitat această soră cu care a fost în război în trecut. Dar Dumnezeu nu uită promisiunile Sale. Curând va pune aceste seminţii în evidenţă şi le va conduce în ţara lor. Ce se va spune când ele vor ieşi ca din înviere din mijlocul naţiunilor în care au fost ca moarte şi uitate de toţi? Atunci "invidia lui Efraim se va depărta şi vrăjmaşii lui Iuda vor fi nimiciţi; Efraim nu-l va invidia pe Iuda şi Iuda nu-l va tulbura pe Efraim" (Isaia 11:13) şi cele două seminţii, Iuda şi Beniamin, se vor ocupa de celelalte zece seminţii, recunoscându-le ca surorile lor şi participând la aceleaşi binecuvântări.

Cântarea Cântărilor 8:9

"Dacă ar fi zid, am construi un turn de argint pe ea; şi dacă ar fi uşă, am închide-o cu scânduri de cedru".

Găsim aici zidul sfinţirii, al separării de rău şi de lume pentru Dumnezeu. Acest principiu al separării de rău este printre cele mai importante în toate timpurile şi dispensaţiile. Nu te poţi bucura de comuniunea cu Dumnezeu dacă nu te separi de tot ce este incompatibil cu gloria Sa şi de o lume care este vinovată de moartea Fiului Său.

"Dacă ar fi zid"; am văzut cine sunt credincioşii de după zid, sunt cei pe care Preaiubitul vine să-i caute (capitolul 2:9). Iată-i că sunt separaţi de naţiunile în mijlocul cărora au trăit în timpul secolelor şi care au venit în ţara pe care Domnul le-o dăduse părinţilor lor; acum se găsesc într-o locuinţă de argint, o casă preţioasă.

Argintul ne vorbeşte de răscumpărare. Când în Israel se făcea recensământul poporului, fiecare trebuia să dea răscumpărarea propriei persoane, care era o jumătate de siclu de argint (Exod 30:13). Deci, în virtutea răscumpărării, Domnul va putea să locuiască în mijlocul poporului Său pământesc, nu numai în mijlocul iudeilor, dar şi în mijlocul seminţiilor lui Israel.

"... şi dacă ar fi uşă, am închide-o cu scânduri de cedru".

Cele zece seminţii, intrate în ţara lor, vor fi în siguranţă sub protecţia puternică a lui Mesia. I-am văzut după ziduri, în spatele cărora vor fi perfect protejaţi de orice pericol; aici găsim uşa. De multe ori vrăjmaşii au intrat pe porţile cetăţii lui Israel, înconjurând Ierusalimul şi jefuind orice lucru; neglijenţa poporului cu privire la aceste porţi a fost din pricina faptelor lor rele. În timpul lui Neemia, poporul era într-o mare mizerie şi ruşine, pentru că zidurile Ierusalimului erau în ruină şi porţile lui erau arse de foc. În timpul profetului Ieremia, pe străzile Sionului era jale, pentru cănimeni nu mergea la sărbătorile Domnului şi toate porţile erau demolate şi cufundate în praf. Nu mai era siguranţă, nici bucurie în cetatea sfântă. Dar când cele douăsprezece seminţii ale lui Israel vor fi reunite sub sceptrul Împăratului păcii, toţi vor fi în siguranţă. Împărăţia glorioasă a lui Solomon era imaginea a ceea ce va fi acel timp fericit în care poporul se va bucura de prezenţa Împăratului dreptăţii şi al păcii (1. Împăraţi 4).

Cântarea Cântărilor 8:10

"Eu sunt un zid şi sânii mei sunt ca nişte turnuri. Atunci am fost în ochii lui ca una care a găsit pace".

Ne găsim între imagini care ne sunt familiare; pe de o parte ne sugerează separarea (zidul) de tot ce este nepotrivit cu gloria şi sfinţenia lui Dumnezeu, pe de alta, cea mai completă adorare şi mai dezinteresată dragoste. Această dragoste va avea curs liber sub sceptrul Domnului, toţi supuşii Săi fiind imitatorii Săi. Iuda şi Israel nu vor mai fi vrăjmaşi, ci, având inimile atinse de harul lui Dumnezeu, vor fi plini de dragoste unii faţă de alţii şi se vor dărui pentru bucuria şi fericirea tuturor.

Pentru a treia oară în cântarea noastră găsim turnurile; este vorba de un loc de refugiu în care suntem în siguranţă împotriva vrăjmaşului. Primul pas este capitolul 4:4, unde lucrul acesta este realizat în ascultare; siguranţa tuturor oamenilor mari din alte timpuri a fost ascultarea lor atentă de Cuvântul lui Dumnezeu.

În capitolul 7:4 este aceeaşi siguranţă experimentată în sfinţenie, de care ne vorbeşte fildeşul; aici este realizată în dragoste. Sunt trei lucruri importante pentru cel credincios şi de asemenea minunate, pentru că el le manifestă într-o lume caracterizată prin neascultare, corupţie morală şi egoism. Credinciosul smerit le realizează în fiecare zi, aşteptând momentul când ele vor avea curs liber în frumoasa Împărăţie care se va stabili în putere.

"Atunci am fost în ochii lui ca una care a găsit pace".

Totul va fi desăvârşit în acea frumoasă Împărăţie a Domnului. Va fi sfinţenie, va fi dreptate, va fi siguranţă, putere, dragoste, pace – această pace după care oamenii aspiră şi pe care nu o pot obţine, pentru că L-au respins şi L-au omorât pe Domnul gloriei, pe Prinţul păcii. În ciuda tuturor eforturilor celor înţelepţi din această lume, această pace este mai departe ca niciodată, dar ucenicul umil al Domnului o simte în inima sa şi se bucură aşteptând momentul în care va fi stabilită în putere. Atunci El va face să înceteze războaiele, va rupe arcurile, va rupe în bucăţi şi va arde cu foc carele de război. În acea zi, pe pământ, El va fi înălţat între toate naţiunile. Va fi Împărăţia păcii; ea a fost câştigată prin suferinţele Sale: "făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni 1:20).

Cântarea Cântărilor 8:11

"Solomon avea o vie la Baal-Hamon. El a arendat via unor păzitori; fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginţi".

Omul nu a fost în stare să păstreze nimic intact din ceea ce i-a încredinţat Dumnezeu. Binecuvântarea se baza pe responsabilitatea lui, dar el a căzut; în mâna sa totul a fost stricat iremediabil. În loc de struguri buni, Dumnezeu a găsit struguri sălbatici în mijlocul poporului Său. Acum Preaiubitul locuieşte în har în mijlocul poporului Său, totul se odihneşte pe credincioşia Sa şi El găseşte bucurie din belşug în via pe care dreapta Sa a plantat-o şi de care El Se îngrijeşte. Ni s-a spus că această vie este Baal-Hamon; este un nume simbolic care aminteşte că El este Domnul unei seminţii de naţiuni. Acestea se vor supune din inimă şi vor fi binecuvântate împreună cu poporul Său. Atunci va fi mare bucurie pretutindeni. La aceasta face El aluzie când spune ucenicilor Săi că va bea din rodul viţei într-un mod nou cu ei, în Împărăţia Tatălui Său (Matei 26:29). Totul va fi nou şi plin de bucurie în acea frumoasă Împărăţie.

"El a arendat via unor păzitori; fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginţi".

Un timp, fiii poporului, păzitorii viei, nu aduceau nici un rod Domnului din via Sa. Ba mai mult, când via a ajuns la coacere, stăpânul a trimis pe robii săi, ca să ia roadele; dar lucrătorii i-au luat pe robi şi pe unul l-au bătut, pe altul l-au ucis şi pe altul l-au rănit. Apoi le-a trimis pe fiul său, spunând: "Îl vor respecta pe fiul meu". Dar lucrătorii, văzându-l, au spus între ei: "Acesta este moştenitorul; veniţi, să-l omorâm şi să luăm în stăpânire moştenirea lui!"(Matei 21:33-38). Şi l-au luat, şi l-au scos afară din vie, şi l-au omorât. De atunci via este pustie şi stearpă.

Dar acum, Domnul a încredinţat via altor lucrători şi ei aduc fiecare o mare sumă: o mie de arginţi! Via Sa a produs din belşug. Observăm aici că nebunia şi răutatea oamenilor nu pot fi un obstacol pentru ceea ce Domnul Şi-a propus, ca să-Şi satisfacă inima. El este dragoste şi dragostea Sa va găsi satisfacţie în poporul Său iubit, ca şi în toate naţiunile care vor fi binecuvântate împreunăcu poporul Său (Deuteronom 32:43).

Cântarea Cântărilor 8:12

"Via mea, care este a mea, este înaintea mea: o mie să fie pentru tine, Solomon, iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei".

Aici Sulamita, care nu ştia să-şi păzească via (capitolul 1:6), contemplă această vie în toată întinderea şi prospeţimea ei. Ce bucurie pentru cei credincioşi când vor fi în stare să aprecieze binecuvântarea adusă de Împărat unui popor care nu a dovedit altceva decât răutate şi necredincioşie faţă de Dumnezeul lor şi faţă de Mesia al lor! Mare va fi bucuria acestor credincioşi atât de binecuvântaţi pe pământ, dar şi mai mare va fi bucuria celor care vor avea parte de Tatăl în locuinţele cereşti! Dacă prin credinţă am şti să intrăm mai bine în moştenirea noastră şi în bucuria prezentă a binecuvântărilor care sunt partea noastră, cât am fi de fericiţi şi cât am realiza poziţia noastră de străini în această lume unde suntem numai în trecere!

"O mie să fie pentru tine, Solomon, iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei!"

Iubita ţine cont că totul este al Soţului ei şi Îi aparţine de drept, pentru că El este Cel care a făcut totul pentru ea. Domnul Hristos are o răsplată deplină din această vie, care a fost subiectul îngrijirilor Sale credincioase. El va primi o răsplată pentru toată truda. De la prima oră şi până la a unsprezecea, El a invitat lucrători ca să lucreze această vie (Matei 20:1-7). El îi va recunoaşte pe slujitorii Săi, care vor primi o răsplată deplină, un rod din belşug. Noi ce facem pentru bucuria Stăpânului nostru?

Cântarea Cântărilor 8:13

"Tu, care locuieşti în grădini, însoţitorii ascultă de glasul tău: fă-mă să-l aud!"

Este vorba de binecuvântarea finală. Iubita este în locul plăcerilor, un adevărat paradis, mai bun decât grădina Edenului. Acolo nu mai sunt pericole şi ea poate, fără piedici, să admire pe Domnul şi lucrările Sale: nu numai creaţia, dar şi răscumpărarea. El nu Se mulţumeşte să viziteze grădina, ca în Eden, ci s-o locuiască. În acest loc locuiesc şi prietenii Sulamitei, care au primit mesajele Împărăţiei; ei au o parte cu ea, care personifică rămăşiţa credincioasă. Aceştia au cunoscut necazurile, spaimele, durerile şi timpul necazului celui mare; aceşti prieteni sunt atraşi în preţiosul serviciu al laudei, aşteptând ca rămăşiţa credincioasă să le audă glasul, pentru a ajunge la ei. Toate gurile vor fi deschise pentru a-l da glorie. Atunci se vor împlini cuvintele: "Lăudaţi pe Dumnezeu în sfântul Său locaş! Tot ce are suflare să laude pe Domnul!" (Psalmul 150:1, 6).

Putem adăuga: Doamne, grăbeşte acea zi! Şi chiar aşa se termină Cântarea Cântărilor.

Cântarea Cântărilor 8:14

"Vino repede, preaiubitul meu, şi fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe munţii de miresme!"

Aici muntele nu mai are prăpăstii care păreau că împiedică venirea Preaiubitului, ca în capitolul 2:17. Există miresme, parfumul Numelui Său, care se răspândeşte peste tot, pentru că El vine repede ca o gazelă cu picioare uşoare şi ca puiul de cerb care se găseşte în locurile înalte. Cântarea Cântărilor, ca şi Apocalipsa, se termină cu această expresie a dorinţei arzătoare de a-L vedea.

El vine pe nori. "Eu vin curând"; aceasta este promisiunea Lui. "Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20).

Cântarea Cântărilor 7:1

"Ce frumoşi sunt paşii tăi în sandale, o, fiică de domn! Rotunjimile coapselor tale sunt ca nişte bijuterii, lucrarea mâinilor unui artist"

Capitolul 4, descriind femeia iubită, sublinia frumuseţile morale puse în evidenţă de suferinţele îndurate. În capitolul 6 am surprins a doua descriere a frumuseţii ei, ca rămăşiţă credincioasă a lui Israel, când va fi arătată împreună cu Domnul Hristos, asociată Lui în victoria Sa. În capitolul 7 avem al treilea tablou, care ne prezintă iubita în splendoarea în care a îmbrăcat-o harul Domnului.

Nu este vorba, ca în capitolul 6, de ceea ce este ea în ochii tuturor, ci de ceea ce este ea pentru El, de ceea ce numai El poate să aprecieze. O împărătească poate fi arătată în frumuseţea ei ochilor întregului popor, dar poporul nu poate intra în intimitatea împărătesei, cum poate împăratul.

În capitolul 6, descrierea începea cu ochii; în capitolul 7 începe cu picioarele: este drumul pe care El îl admiră. Pentru a merge, este necesar să ai încălţăminte, ca să fie protejate picioarele. Fiul risipitor, când a ajuns la tatăl său, a primit încălţăminte; apoi putea să umble pentru a-l glorifica pe tatăl său. Epistola către Efeseni ne învaţă că cel credincios trebuie să fie "încălţat ... cu pregătirea Evangheliei păcii"; el umblă în pace şi caută pacea oriunde merge. Acesta este un drum frumos în ochii Domnului.

În acest verset este atribuit un nou titlu: "fiică de domn". Un domn este un învingător, capabil să conducă pe poporul său la victorie. Domnul este Hristos! El a învins întreaga putere a lui Satan şi a morţii. El a intrat în fortăreaţa în care cel tare îşi ţinea prizonierii şi a ieşit victorios. A pus în libertate o mare mulţime de prizonieri. Domnul vieţii a dezlegat legăturile celor pe care moartea îi ţinea prizonieri. Cei sfinţi, eliberaţi de El, pot umbla în victorie, urmându-L pe El. Ce glorios cortegiu!

"Rotunjimile coapselor tale sunt ca nişte bijuterii, lucrarea mâinilor unui artist".

Puterea de a umbla provine de la coapse. Este necesară o putere extraordinară pentru ca cei credincioşi din toate timpurile şi mai ales cei ai rămăşiţei viitorului Israel să fie în stare să-L glorifice pe Domnul prin nenumăratele suferinţe suportate din pricina Numelui Său. Este de luptat împotriva puterii lui Satan, împotriva minciunilor profetului mincinos; nimic nu-i poate opri din drum. El este Cel care le-a dat înţelepciune şi putere, ca să-L urmeze şi să persevereze până la ţintă, în mijlocul celor mai mari încercări. Acum El poate admira în ei lucrarea Sa, frumuseţea harului Său şi ceea ce harul a produs în ei. De partea Sa a fost numai har şi ei au găsit totul în El.

Cântarea Cântărilor 7:2

"Buricul tău este un potir rotunjit, din care nu lipseşte vinul amestecat; pântecele tău, un snop de grâu, încins cu crini".

În timpul când iubita era ascunsă ochilor oamenilor, ea a luat de la El viaţa şi s-a hrănit din preţioasa Lui Persoană, cum face un copilaş la sânul mamei; a luat de la El hrana care-i era necesară pentru subzistenţă şi pentru creşterea spirituală.

Paharul, potirul, este partea sfinţilor aici, jos: "Domnul este partea moştenirii mele şi a paharului meu" (Psalmul 16:5). Moştenirea va fi partea noastră în viitor; acum o avem doar prin credinţă. Paharul ne este necesar ca să ne potolim setea cât suntem în pustiu: "paharul meu este plin de dă pe deasupra" (Psalmul 23:5). Acest potir rotunjit ne vorbeşte de o bucurie care nu se poate epuiza, de un infinit în care cel credincios se poate bucura fără să vadă niciodată sfârşitul; vinul amestecat nu poate niciodată să lipsească. Domnul Hristos i-a făcut fericiţi şi, în eternitate, izvorul fericirii lor, care se găseşte în El, nu se va epuiza.

"... pântecele tău, un snop de grâu, încins cu crini".

Un snop de grâu este simbolul hranei, al belşugului. Încins cu aceşti crini, grâul ne face să ne gândim la Domnul Hristos, Pâinea din cer, hrana cerească a celui credincios. Dacă am fi mai conştienţi de nevoile sufletelor, am fi mai zeloşi să le vorbim celor din jur de Cel care este Pâinea coborâtă din cer şi am avea mai des privilegiul de a vedea persoane care se încred în El, pentru prezent şi pentru eternitate.

Cântarea Cântărilor 7:3

"Sânii tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele ochii tăi, ca iazurile din Hesbon, de lângă poarta Bat-Rabim".

Sunt aceleaşi imagini ca în capitolele 4 şi 5, dar aici lipsesc cuvintele "care pasc printre crini". Iuda şi Israel sunt cu Domnul. Speranţa lor a devenit realitate. Nu mai este acel exerciţiu de încredere, care a fost necesar în timpul absenţei Sale; acum pot da curs liber dragostei lor, fără ca ceva să le tulbure manifestarea.

Cântarea Cântărilor 7:4

"Gâtul tău este ca un turn de fildeş; ochii tăi, ca iazurile din Hesbon, de lângă poarta Bat-Rabim; nasul tău, ca turnul Libanului care priveşte spre Damasc".

Este momentul Împărăţiei divine a lui Solomon, Împăratul păcii. După toate luptele pe care le-au suferit cei credincioşi, este un timp fericit. Ei se bucură de Împărăţia Sa în pace şi sfinţenie. Gâtul ca un turn de fildeş ilustrează puritatea şi puterea care vin din ascultare.

Ştim că Solomon şi-a făcut un tron de fildeş, acoperit în totul cu aur curat şi care aminteşte de sfinţenia Domnului Hristos. Aici, gâtul este un turn de fildeş, o putere şi o ocrotire invincibile împotriva oricărui rău. Dragostea Sa urăşte tot ce nu se potriveşte cu sfinţenia Sa. Ce putere împotriva răului, când inima este umplută de supunerea faţă de voia Domnului! O astfel de dragoste este o ocrotire împotriva ispitelor vrăjmaşului şi a înşelăciunii lumii.

"... ochii tăi, ca iazurile din Hesbon, de lângă poarta Bat-Rabim".

Aici regăsim ochii Sulamitei, dar nu mai sunt ca ai porumbiţei care se uită spre cerul unde este ascuns Preaiubitul. Acum ea este cu El, este lângă El şi ochii ei pot contempla imensitatea harului Său, care se extinde departe, spre naţiuni. Acest har este reprezentat de iazurile pline de apă situate într-un oraş care un timp a fost capitala lui Sihon, împăratul amoriţilor (Numeri 21:25). Hesbonul făcea parte din moştenirea

celor două seminţii şi jumătate care s-au stabilit de partea cealaltă a Iordanului. Mult timp ele au fost detronate, dar pentru Dumnezeu nimic nu este pierdut şi în curând totul va fi dat poporului Său, prin harul Său şi prin marea Sa îndurare.

Ochii ei contemplă harul care se extinde mai departe, până la poarta fiilor lui Lot. Poarta (care vorbeşte de dreptate) este aceea din Bat-Rabim sau aceea a fiicei lui Raba, capitala fiilor lui Amon (Deuteronom 3:11). Acolo îşi desfăşura puterea Og, împăratul Basanului. Acum este Solomon, antetipul Domnului Hristos, care Îşi exercită harul Său nemărginit.

Ce schimbare în condiţia acestor ţinuturi! Pacea ia locul puterii unui tiran, iar belşugul dă uitării mizeria şi suferinţele care au domnit în acele zone fertile, dar în care totul a fost stricat de nebunia şi de idolatria poporului lui Dumnezeu. Cine poate sonda acest har divin?

"... nasul tău, ca turnul Libanului care priveşte spre Damasc".

Aici ea contemplă cuprinsul infinit al harului lui Dumnezeu. El depăşeşte toate hotarele pământului lui Israel şi se extinde departe, către naţiunile fără drept de cetăţenie în Israel, străine de legămintele promisiunii, fără speranţă şi fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2:12). Privirea îi este întoarsă spre Damasc. Ce episoade amintesc credinciosului de numele acestui oraş? Spre el mergea odată Saul din Tars, urzind ameninţarea şi moartea celor care chemau Numele Domnului Isus, când o lumină mai puternică decât a soarelui a strălucit în jurul lui şi a auzit glasul Domnului Isus, care i-a spus: "Saule, Saule, pentru ce Mă persecuţi?" (Fapte 9:4). Domnul Isus l-a trimis departe, la naţiuni, pentru a le deschide ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea lui Satan la Dumnezeu.

În acest verset, nasul sugerează ideea căea este în stare să aprecieze parfumul acestui Nume al Domnului Isus, mireasma de viaţă pentru cei care sunt pentru viaţă şi mireasma de moarte pentru cei care sunt pentru moarte.

Turnul Libanului vorbeşte de putere, de siguranţă, simbolizând soliditatea unui loc de refugiu unde este deplină siguranţă. Credinţa este înseninată de Duhul Sfânt care ia din lucrurile Domnului Hristos, ne ajută să le înţelegem şi ne dă copleşitoare subiecte de adorare. Dragostea lui Dumnezeu, ca un râu care se revarsă, a rupt digurile în care era închisă şi s-a răspândit departe, până la naţiuni.

Cântarea Cântărilor 7:5

"Capul tău este ca şi Carmelul; şi părul capului tău, ca purpura. Împăratul este înlănţuit de buclele tale!"

Descrierea femeii frumoase începe de la picioare. Acum a ajuns la cap, reşedinţa gândurilor şi locul din care pornesc directive pentru tot trupul. Ea stimează şi apreciază toate binecuvântările excelente ale ţinutului bogat al Carmelului. Este vorba de un loc înalt. Credinţa este stăpânită de tot ceea ce este din Dumnezeu şi descoperă minunile puterii Sale. Credinciosul se bucură de o comuniune deplină cu Dumnezeu, este înălţat deasupra tuturor lucrurilor care lucrează într-o lume depărtată de Dumnezeu şi, dincolo de aceasta, putem spune, coboară pentru a împlini serviciul său într-o scenă care este sub puterea principelui morţii (2. Împăraţi 4:15). În ce comuniune dulce şi fericită se găseşte mireasa cu Mirele ei! Merită să lăsăm totul pentru a fi cu El!

"... şi părul capului tău, ca purpura".

Aici femeia este văzută nu numai în poziţia ei glorioasă cu Mirele ceresc, ci în poziţia ei glorioasă imperială; purpura simbolizează gloria Fiului Omului, Cel care trebuie să stăpânească peste tot universul, toate lucrurile din ceruri şi de pe pământ fiind unite sub sceptrul Său glorios. Ai Săi, care au împărtăşit nazireatul Lui, în acea zi vor împărtăşi gloria Lui. "Dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El" (2. Timotei 2:12).

"Împăratul este înlănţuit de buclele tale!" O separare totală a credincioşilor de tot ceea ce caracterizează o lume care L-a respins pe Domnul are ca rezultat ataşarea inimii Împăratului de ei.

Pletele părului, ale nazireatului ei, mărturisesc credincioşia faţă de El şi sunt ca nişte lanţuri care Îl leagă de ea (Numeri 6:5). Dragostea iubitei Sale răspunde dragostei Lui şi aceasta produce în inima unuia şi a altuia cele mai dulci şi mai puternice legături.

În Psalmul 45, în inima alor Săi clocoteşte un cuvânt bun pentru El, iar miresei îi este adresat un îndemn: "Ascultă, fiică, şi vezi şi pleacă-ţi urechea; şi uită pe poporul tău şi casa tatălui tău; şi Împăratul îţi va dori frumuseţea; pentru că este domnul tău, adoră-l!"(versetele 10-11). Uitase lucrurile în care trăise până atunci, avea un singur şi unic scop: Domnul ei. Domnul nu poate decât să aprecieze o inimă care bate pentru El. Aşa este şi inima voastră şi inima mea?

Cântarea Cântărilor 7:6

"Ce frumoasă şi ce plăcută eşti tu, iubita mea, în desfătări!"

Preaiubitul nu oboseşte să-i spună ce este ea pentru El şi ce găseşte El în ea. Este frumoasă pentru că este îmbrăcată cu toată perfecţiunea rezultatelor lucrării Sale pentru ea. Domnul Hristos vede în noi rodul jertfei Lui de la cruce. El găseşte toată plăcerea în aceste fiinţe sărmane care apreciază harul Său. De mai multe ori în cântare, Preaiubitul repetă ce este iubita în ochii Lui, satisfacţia pe care o găseşte în ea, pentru că vrea să fie foarte pătrunsă. El ştie tendinţa noastră de a ne uita la ce suntem noi şi nu la ceea ce este El.

Cântarea Cântărilor 7:7

"Statura ta este asemenea unui palmier şi sânii tăi, asemenea ciorchinilor de struguri".

În acest capitol, iubita nu mai este străina expusă ruşinii, suferinţei şi greşelilor. Ea însoţeşte plăcerea Lui şi ia parte la gloria Sa. Această glorie a luat locul tristeţii pentru cei credincioşi care au suferit în timpul absenţei lui Mesia. Noi o vedem acum îmbrăcată cu toată frumuseţea cu care Domnul Hristos a vrut s-o împodobească şi cu toate rezultatele lucrării Sale de la cruce.

Palmierul este simbolul victoriei. În timpul sărbătorii Corturilor, a şaptea şi ultima sărbătoare a lui Israel, care reprezintă binecuvântările milenare şi ale poziţiei eterne, poporul trebuia să ia ramuri de palmier şi ramuri verzi şi să locuiască în corturi, bucurându-se înaintea Domnului. Făceau aceasta pentru ca în generaţiile următoare poporul să nu uite că locuise în corturi când Domnul îi scosese din ţara Egiptului. Era fericită amintirea eliberării. Domnul Se arătase puternic în favoarea lor şi luptase pentru ei cu mână puternică şi cu braţ întins. Acum Se

bucură în pace de roadele victoriei Sale. În viitor, "cel drept va înverzi ca palmierul, va creşte ca cedrul din Liban. Cei sădiţi în casa Domnului vor înflori în curţile Dumnezeului nostru" (Psalmul 92:12-13). Ca roade binecuvântate ale victoriei Domnului Hristos, ei Îl vor glorifica etern.

Învingătorii necazului celui mare care va fi pe pământ sunt văzuţi înaintea tronului şi înaintea Mirelui, îmbrăcaţi în haine lungi, albe, şi cu ramuri de palmier în mână; ei strigă cu glas tare: "Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe tron, şi a Mielului!" (Apocalipsa 7:10). Mântuiţi de Dumnezeu în virtutea sângelui Mielului, ei sunt mai mult decât biruitori prin toate suferinţele. Aici statura iubitei este asemănătoare cu a palmierului; aminteşte de victoria Domnului ei, pentru că El este Cel care a învins puterea lui Satan şi a morţii.

Cântarea Cântărilor 7:8-9

"Am zis: «Mă voi sui în palmier, îi voi apuca ramurile». Şi sânii tăi vor fi, în adevăr, ca ciorchinii viţei".

În acest verset avem o evocare a unei scene binecunoscute, dar care a durat numai o clipă: viziunea fugitivă a unei glorii viitoare.

În Evanghelia după Ioan se spune: "A doua zi, o mare mulţime care venise la sărbătoare, auzind că Isus vine la Ierusalim, au luat ramuri de palmier şi I-au ieşit în întâmpinare, şi strigau: «Osana! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!» Şi Isus, găsind un măgăruş, S-a aşezat pe el, după cum este scris: «Nu te teme, fiica Sionului; iată, Împăratul tău vine şezând pe mânzul unei măgăriţe" (Ioan 12:12-15). Acest entuziasm frumos nu a durat mult; odată intrat în oraş, nimeni nu a mai îndrăznit să proclame că El este Mesia, decât copilaşii, care apoi au tăcut. Ierusalimul L-a încununat cu spini pe Mesia şi El a murit aproape de cetate. Este totul pierdut pentru Ierusalim? Va mai intra Împăratul gloriei în el? Într-o zi viitoare, zi care se apropie cu rapiditate, El Se va întoarce însoţit de un cortegiu cu mult mai numeros decât cel de acum două mii de ani, care-L însoţea la intrarea în Ierusalim. "Porţi, ridicaţi-vă capetele! Şi ridicaţi-vă, porţi ale eternităţii, şi va intra Împăratul gloriei" (Psalmul 24:9). Ierusalimul va cunoaşte dezvoltarea lui maximă, îşi va găsi plăcerea în Mesia şi El va putea să Se odihnească în dragostea Lui în mijlocul poporului Său.

"...şi mirosul răsuflării tale, ca merele; şi cerul gurii tale, ca vinul cel mai bun,... care alunecă uşor pentru preaiubitul meu şi se furişează peste buzele celor care dorm".

Iubita va răspândi în acea zi parfumul Numelui Soţului ei, făcându-L pe El cunoscut. Inima celor credincioşi va fi plină de excelenţa Persoanei Sale şi limbile vor fi dezlegate pentru a povesti lucrurile mari pe care El le-a făcut pentru ei. Atunci se va împlini cuvântul: "Limba gângavilor va fi gata să vorbească lămurit" (Isaia 32:4). Câte lucruri vor avea de spus despre El şi despre ceea ce a făcut El pentru ei, ştiind cum au fost cunoscuţi! Vor fi capabili să vorbească cu o elocvenţă care va veni din adâncul inimii.

"... care alunecă uşor pentru preaiubitul meu şi se furişează peste buzele celor care dorm".

A vorbi de El este uşor pentru cei care au gustat harul Lui şi care au cunoscut toată excelenţa Persoanei Sale. Aici Sulamita Îl întrerupe pe Preaiubitul ei. Cu buzele ei începe să spună ce este ea pentru El. "Dacă ne-am ieşit din fire, este pentru Dumnezeu; sau, dacă suntem întregi la minte, este pentru voi"(2. Corinteni 5:13). Pavel experimentase ce însemna o "ieşire din fire" în prezenţa dragostei Domnului Hristos. Când se gândea la subiectele acestei iubiri, se sacrifica pentru ei şi nici o dificultate nu-l oprea.

Cântarea Cântărilor 7:10

"Eu sunt a preaiubitului meu şi dorinţa lui este pentru mine".

Pentru a treia oară Sulamita vorbeşte de ceea ce o uneşte de Preaiubitul ei. Am citit în capitolul 2.16: "Preaiubitul meu este al meu şi eu sunt a lui". În acest verset ea spune: "Eu sunt a preaiubitului meu şi dorinţa lui este pentru mine". Aici nu mai este preocupată de ce posedă în El, oricât de preţios ar fi aceasta, ci de ceea ce este ea pentru El. La fel ca Ioan care se numea "ucenicul pe care-l iubea Isus", şi Petru Îl iubea cu adevărat pe Domnul, dar era mai preocupat de dragostea pe care el o purta Domnului său.

"Dorinţa lui este pentru mine". Aici începem să intrăm în cunoştinţa şi bucuria iubirii care ne umple inimile pentru eternitate. Şi harul Dumnezeului nostru ne va conduce mai departe, ca să parcurgem a doua etapă: să învăţăm ceea ce suntem pentru El. Domnul Hristos posedă ceva deosebit de preţios: plata suferinţelor şi a morţii Sale sunt preaiubiţii Săi.

În sfârşit, în versetul acesta, mireasa se gândeşte cu fericire la ceea ce ea este pentru El. Ştim şi noi cât Îi suntem de scumpi? Suntem subiectele întregii iubiri a Domnului şi ale întregii Sale duioşii.

Dragostea desăvârşită alungă frica! Sulamita nu mai este preocupată de bucuria ei, ci de a Preaiubitului.

Cântarea Cântărilor 7:11

"Vino, preaiubitul meu, să ieşim pe câmpii, să rămânem în sate!"

Acum Sulamita, întărită în relaţiile cu Preaiubitul ei, nu numai conştientă de poziţia în care se găseşte cu El, dar şi bucuroasă de ceea ce este ea pentru El, a terminat cu oraşul, locul organizat de om, în care n-a găsit decât suferinţă, ruşine şi umilinţă. Se îndreaptă spre câmpiile bogate ale harului lui Dumnezeu, spre satele unde se găsesc cei umili şi cei mici din această lume. Dar, pentru a se bucura de tot, trebuie ca Preaiubitul să fie una cu ea, pentru că binecuvântările fără El nu sunt binecuvântări. Vino! este o invitaţie plăcută, care ne face să ne gândim la cei doi ucenici pe care Domnul îi însoţeşte pe drumul spre Emaus: "«Rămâi cu noi, pentru că este spre seară şi ziua s-a plecat». Şi a intrat ca să rămână împreună cu ei" (Luca 24:29). Divinul Mântuitor nu cere decât aceasta; fericirea Lui era să ţină tovărăşie acestor ucenici săraci, pentru a Se putea descoperi lor.

Cântarea Cântărilor 7:12

"Să ne suim devreme la vii, să vedem dacă a înmugurit viţa, dacă se deschide floarea şi dacă rodiile sunt în floare. Acolo îţi voi da dragostele mele".

O dimineaţă fără nori, zorile frumoasei Împărăţii milenare sunt gata să răsară peste o lume cufundată în păcat şi sub puterea stăpânitorului întunericului: timp fericit, în care totul va fi prosperitate şi belşug. Creaţia, eliberată de robia stricăciunii, se va bucura de libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu. Via, izvorul bucuriei pentru Dumnezeu şi pentru poporul Său, va înflori şi va promite un rod bogat. Florile se vor deschide pretutindeni în această zi fericită de primăvară eternă. Rodiile vor înflori pentru bucuria celor care şi-au adus aminte de Domnul în timpul lungii nopţi a absenţei Sale. În această zi fericită, Împăratul gloriei va fi bucuria tuturor alor Săi.

"Acolo îţi voi da dragostele mele".

Mesia lui Israel, recunoscut de poporul Său şi înălţat pe tronul Ierusalimului, va fi, în adevăratul sens al cuvântului, Preaiubitul. Nu este oare vrednic de o asemenea iubire El, care a murit pentru popor?! Nu este vrednic să reunească într-Unul pe fiii lui Dumnezeu împrăştiaţi? Din cauza neascultării poporului Său şi a idolatriei lui, a suferit El, Cel drept, pentru cei nedrepţi.

L-am văzut stabilindu-Şi Împărăţia peste tot poporul Său, reunit sub sceptrul Său de dreptate şi de pace. Acest popor Îi va da toată dragostea lui în deplină bucurie, pentru Persoana Sa şi pentru toate binecuvântările pe care le va aduce cu Sine, care se extind departe pe pământ. Va fi mare contrastul cu ce se întâmplă acum aici, jos, unde egoismul şi ura se manifestă peste tot.

Cântarea Cântărilor 7:13

"Mandragorele răspândesc miros şi la porţile noastre sunt tot felul de roade alese, noi şi vechi. Le-am păstrat pentru tine, preaiubitul meu!"

Aici, la porţi, sunt puse în evidenţă fructe numeroase, pe care harul le-a produs în inima credincioşilor poporului Său. Sunt noi şi vechi. Cele vechi sunt produse în timpul absenţei Domnului. Credincioşii au cunoscut suferinţa, apăsarea şi dispreţul; toate roadele dragostei lor pentru El vor fi admirate în acea zi pentru bucuria Domnului şi a celor care I-au slujit cu credincioşie. Un pahar de apă proaspătă dat în Numele Său nu va fi uitat. Roadele noi sunt acelea pe care harul le-a produs la venirea Sa şi vor fi numeroase. El va lucra cu putere în ai Săi şi va da o răsplată celor cărora le va fi acordat harul să facă ceva pentru Numele Său. Toate aceste roade vor fi preţioase, pentru că au fost produse spre gloria Sa şi din dragoste pentru El. Domnul este gata să Se întoarcă; ce am păstrat pentru El? Capitolul 7 se termină ca şi Ioan 17 cu această notă de dragoste inexprimabilă care va umple eternitatea.

Cântarea Cântărilor 6:1

"Unde s-a dus preaiubitul tău, tu, cea mai frumoasă dintre femei? Încotro s-a îndreptat preaiubitul tău? Şi îl vom căuta cu tine".

Fiicele Ierusalimului doresc să-L cunoască pe Cel despre care a vorbit iubita. În ciuda căderii sale, ele văd în ea o frumuseţe supranaturală, reflectare a gloriei Preaiubitului. Credinciosul nu trebuie să încerce să pună în valoare ceva din el însuşi; el este perfect în Domnul Hristos. Contemplând gloria Sa, este transformat în acelaşi chip al Lui din glorie în glorie (2. Corinteni 3:18). Să ne ocupăm cu Domnul Isus şi cei care ne înconjoară vor vedea strălucind în noi ceva din reflectarea Sa.

Tovarăşele deci încep să-L caute pe Acela de care au auzit vorbindu-se. Încotro a apucat? Spre lucrurile care au o aparenţă frumoasă? Nu! "Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu ... şi am coborât ca să-i scap" (Exod 3:7-8).

El a coborât! Este ceea ce găsim în versetul următor.

Cântarea Cântărilor 6:2

"Preaiubitul meu a coborât în grădina lui, la straturile de miresme, să pască turma în grădini şi să culeagă crini".

Ne gândim mai ales la grădina care se găsea în locul unde fusese răstignit Domnul Isus: "Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, şi în grădină un mormânt nou, în care nimeni nu fusese pus vreodată" (Ioan 19:41). Acolo, în locul morţii şi al învierii Sale, omul păcătos trebuie să-L găsească pe Domnul. Acolo va învăţa să cunoască măreţia dragostei Sale. Nu trebuie să-L mai caute printre cei morţi. El este viu! Sunt grădini noi care se deschid; în ele El va culege roadele victoriei Sale. "Stratul de miresme" ne îndreaptă privirile spre Domnul Hristos înviat şi înălţat la cer. Din acel moment, parfumul Numelui Său se răspândeşte pe pământ transmiţând Evanghelia. "Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care întotdeauna ne conduce la victorie în Hristos şi descoperă prin noi în orice loc parfumul cunoştinţei Lui. Pentru că noi suntem o mireasmă a lui Hristos către Dumnezeu, printre cei mântuiţi şi printre cei care pier: unora, un parfum de moarte pentru moarte, iar altora, un parfum de viaţă pentru viaţă" (2. Corinteni 2:14-16).

Când un general al unui imperiu câştiga victorii şi supunea popoare, îi era celebrat triumful său purtându-i-se carul însoţit de un cortegiu care avea cădelniţe. Fumul tămâiei se ridica în jurul biruitorului. Între prizonierii pe care îi ducea în urma sa, unii erau destinaţi morţii, iar alţii erau graţiaţi.

Domnul Hristos a câştigat victoria la cruce şi apostolul Pavel însoţea triumful Său prezentând tămâia. Parfumul, mireasma cunoştinţei Domnului Hristos prin Evanghelie, se ridica spre El, proclamând valoarea operei Sale. Astfel s-a răspândit mireasma bună a Domnului Hristos, cea care sub vechiul legământ umplea sanctuarul. De modul cum acest parfum este apreciat ţine fericirea celor care-L acceptă sau nefericirea eternă pentru cei care-L resping. Numele Isus este piatra din capul unghiului care decide soarta veşnică a celor care sunt puşi în contact cu acest Nume.

"Să pască turma în grădini şi să culeagă crini".

Iată grădina unde Preaiubitul găseşte satisfacţie pentru inima Sa şi unde culege crinii. "Priviţi cu atenţie crinii, cum cresc: ei nu trudesc, nici nu torc; dar vă spun: «Nici chiar Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceştia»" (Luca 12:27). Ei sunt o imagine a ucenicilor Domnului care se încred în El. În ochii Lui, răscumpăraţii Săi au în ei înşişi o frumuseţe mai mare decât a tuturor lucrurilor mari pe care lumea le admiră. Cei în care El Îşi pune dragostea Sa sunt cei săraci, dar bogaţi în credinţă (Psalmul 16:3).

El Îşi paşte turma în grădini. Acolo, în mijlocul crinilor, Îşi găseşte bucuria, hrana Sa. În această lume, El are adevărate grădini de plăceri în care vine să culeagă crinii. Cu ei va împodobi sanctuarul Său, locuinţa Sa cerească.

"Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu" (Apocalipsa 3:12) – este o imagine ce aminteşte de cei doi stâlpi de aramă care împodobeau templul minunat construit de Solomon. Ce se afla în vârful stâlpilor? Crinii! "Şi capitelurile care erau pe capătul de sus al stâlpilor erau în formă de crin, ca în pridvor, de patru coţi" (1. Împăraţi 7:19). Nu este oare emoţionant să priveşti poziţia înaltă şi glorioasă ocupată de aceste flori adunate umil din vale? Preaiubitul a vrut aşa: Lui Îi place să-i onoreze pe cei care-L iubesc şi care se încred în El.

Cântarea Cântărilor 6:3

"Eu sunt a preaiubitului meu şi preaiubitul meu este al meu. El îşi paşte turma printre crini".

La sfârşitul capitolului 2, Sulamita declara: "Preaiubitul meu este al meu şi eu sunt a lui", dar în acest capitol se spune: "Eu sunt a preaiubitului meu şi preaiubitul meu este al meu". Nu mai este dorinţa de a-L avea, ci conştienţa că Îi aparţine: "Eu sunt a Lui". Este un mare progres în a realiza că suntem ai Domnului Hristos şi în a nu ne mai gândi la noi înşine, ci la El. A fi ai Săi nu împiedică cu nimic fericirea de a-L avea pentru noi. Pe de altăparte, iubita ştie unde Îşi găseşte El bucuria: "El Îşi paşte turma printre crini". Să nu ne gândim la fericirea noastră, ci mai degrabă la a Lui, la ceea ce este partea Sa. Credinţa îşi însuşeşte nu numai iertarea păcatelor, dar ne conduce la Domnul şi El devine totul pentru sufletul care-L iubeşte şi care-şi dă seama de preţul care-l are pentru El.

Cântarea Cântărilor 6:4

"Ce frumoasă eşti, iubita mea, ca Tirţa, plăcută ca Ierusalimul, cumplită ca cetele cu steaguri!"

Aici se află o a doua descriere a iubitei. Prima ne-a arătat ceea ce rămăşiţa credincioasăa lui Israel este pentru Domnul Hristos: are ochii ca ai porumbiţei, fixaţi în sus până trece necazul. Numai Domnul este în stare să aprecieze frumuseţea acestor credincioşi care vor fi ca într-un cuptor încălzit de şapte ori. În acest verset, rămăşiţa credincioasă nu ne mai este prezentată în suferinţă, ci în momentul în care va fi arătată în glorie cu Domnul ei. Cele douăsprezece seminţii ale lui Israel vor fi atunci adunate sub steagul dragostei.

Tirţa era reşedinţa împăraţilor lui Israel înainte ca cele zece seminţii separate să locuiască în Samaria. Despre aceasta ne vorbeşte cartea 1 Împăraţi în trei locuri. În capitolul 14.17 înţelegem că Ieroboam a locuit-o din momentul morţii fiului său Abia; în capitolul 15.21 se spune că Baeşa a locuit la Tirţa; şi capitolul 16 ne arată că fiul său, Ela, a început să domnească în Israel la Tirţa. Când împărăţia a fost divizată şi zece seminţii l-au urmat pe Ieroboam, fiul lui Nebat, numai două seminţii, Iuda şi Beniamin, au rămas credincioase casei lui David. Această scindare a avut consecinţe dezastruoase: războaie şi lupte fratricide au însângerat ţara promisă. Cele zece seminţii care l-au urmat pe Ieroboam au fost duse în captivitate de Şalmaneser, împăratul Asiriei, din cauza idolatriei lor, iar de atunci sunt dispersate printre naţiuni. Celelalte două, deportate şi ele un timp şi după aceea reîntoarse în Palestina pentru a-L primi pe Mesia, L-au respins şi astfel au fost răspândite şi ele departe de ţara pe care Domnul le-o dăduse ca moştenire.

Şi dacă o mică parte dintre evreii răspândiţi în lume a reintrat în Palestina, se poate spune că din partea omului totul este iremediabil pierdut, dar după puţin timp, după un lung necaz, Domnul Hristos va veni pentru a împărăţi şi cele douăsprezece seminţii vor fi din nou reunite sub gloriosul sceptru al adevăratului Fiu al lui Dumnezeu. Minunată reunire, după atâtea secole de vrăjmăşie şi de jale! Steagul dragostei va flutura pe zidurile celor două oraşe: Tirţa, odată nelegiuită, dar care va fi frumoasă în ochii tuturor, şi Ierusalimul, care L-a crucificat pe Mesia, dar care va fi plăcut ochilor Săi, oraşal Marelui Împărat arătat înaintea ochilor întregului univers.

Unde nebunia şi captivitatea s-au manifestat deplin, harul va străluci în toată splendoarea sa. Aceste două oraşe, împăcate, subiecte ale aceluiaşi har în timpul domniei de pace a Domnului Isus, vor fi fericite să proclame dragostea Sa.

"Cumplită ca cetele cu steaguri". Cei credincioşi, asupriţi şi suferinzi de mult timp, vor fi eliberaţi la apariţia lui Mesia; se vor întoarce spre vrăjmaşii lor şi-i vor nimici, cum a profeţit Iacov: "Gad, o ceată se va repezi asupra lui, dar el se va repezi asupra călcâiului"(Geneza 49:19). Atunci, în gurile lor vor fi laude către Dumnezeu şi în mâinile lor va fi o sabie cu două tăişuri, pentru a se răzbuna împotriva naţiunilor. Această glorie este pentru toţi sfinţii care vor forma rămăşiţa credincioasă. Atunci iubita va fi cumplită în ochii tuturor vrăjmaşilor ei, ca nişte oşti sub steagurile lor. Ce ruşine pentru toţi vrăjmaşii ei!

Cântarea Cântărilor 6:5

"Întoarce-ţi ochii de la mine, pentru că mă copleşesc. Părul tău este ca o turmă de capre pe povârnişurile Galaadului".

Preaiubitul vorbeşte din nou de ochii ei, dar nu mai sunt ochii porumbiţei care, din pământul depărtat, privesc spre El dorind momentul în care Îi va fi pentru totdeauna aproape. Iubita Îl priveşte acum faţă în faţă şi această privire Îl tulbură, Îl mişcă.

Când fraţii lui Iosif l-au adus şi pe Beniamin în Egipt, Iosif le vedea privirile fixate asupra lui mai înainte ca ei să-l recunoască. Momentul îmbrăţişării lor nu venise încă, de aceea el era profund emoţionat şi căuta un loc unde să plângă; a intrat în camera lui şi a plâns (Geneza 43:30).

Ce bucurie va avea Domnul când ai Săi Îl vor vedea faţă în faţă, când toate privirile vor fi fixate asupra Lui! Dacă ne gândim întâi la fericirea Lui, aceasta nu va lua nimic din a noastră.

Ca în capitolul 4:1, părul sugerează nazireatul şi binecuvântările care decurg din acesta. Aici nu este numit muntele Galaad, ci sunt numite povârnişurile Galaadului. În capitolul 4 trebuia să urce pentru a se bucura de binecuvântările bogate care se găsesc acolo; aici sunt menţionate numai povârnişurile, ca să ne demonstreze că iubita este deja acolo, pentru că este cu Preaiubitul ei.

În timp ce suntem încă aici, jos, trebuie să ne luptăm pentru a ne ridica la înălţimea lucrurilor cereşti, pentru a ne bucura de ele; dar când vom fi cu Domnul, vom avea fără dureri, fără lupte, tot ceea ce harul Său a păstrat pentru noi. Vor fi aceleaşi binecuvântări de care ne bucurăm acum, dar nu va mai trebui să ne înălţăm prin credinţă deasupra a tot ceea ce ne înconjoară şi care ascunde gloriile Domnului de ochii noştri.

Cântarea Cântărilor 6:6

"Dinţii tăi sunt ca o turmă de oi care se suie din scăldătoare; toate au gemeni şi nu este nici una sterilă printre ele".

Aici regăsim una dintre frumuseţile din capitolul 4, cu o omisiune. Nu este fără importanţă faptul că Dumnezeu repetă sau omite un detaliu. Aici nu găsim adjectivul "tunse". Această "tunsoare", care spune despre dezbrăcarea de tot ceea ce ne caracterizează ca oameni în trup, are loc odată pentru totdeauna, când credinciosul acceptă prin credinţă moartea sa împreună cu Domnul Hristos. Aici mireasa este cu Împăratul ei şi se bucură de faptul că Îi aparţine, că realizează ceea ce posedă în El.

Cântarea Cântărilor 6:7

"Ca o bucată de rodie sunt obrajii tăi sub vălul tău".

Acest verset este identic cu cel din capitolul 4. Domnul vede acum în ai Săi aceeaşi frumuseţe pe care o va vedea în gloria viitoare. "În aceasta s-a împlinit dragostea cu noi ... aşa cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta" (1. Ioan 4:17). Frumuseţea care va bucura inima Sa pentru eternitate este recunoscută acum de El în cei care-L iubesc, rezultat al lucrării Sale la cruce, lucrare desăvârşită, care îi ţine desăvârşiţi pentru eternitate.

Cântarea Cântărilor 6:8

"Sunt şaizeci de împărătese şi optzeci de ţiitoare şi fecioare fără număr".

În această carte, atunci când Duhul Sfânt vorbeşte despre rămăşiţa credincioasă, o descrie în general ca pe o "preaiubită"; o astfel de descriere este în contrast cu restul naţiunii în care Dumnezeu Îşi găsise odată bucuria Sa, dar pe care profeţii o definesc apoi ca pe o femeie necredincioasă.

În acest verset, Preaiubitul este văzut ca Împăratul gloriei căruia Îi aparţine sceptrul şi care va domina peste întregul univers. El va fi Împăratul noului Israel. În acea zi, cetatea lui Iuda va avea un loc aparte în dragostea Împăratului ei şi o parte din cele mai bune binecuvântări. Oraşele seminţiei imperiale sunt reprezentate aici de şaizeci de împărătese; ele vor fi în mijlocul tuturor oraşelor pământului ca nişte împărătese; locul lor legitim va fi de partea Împăratului în timpul întregii Sale perioade imperiale.

Cele optzeci de ţiitoare ne ajută să ne gândim la cetăţile Samariei care vor participa la binecuvântarea adusă de Mesia. Conform principiului legii, ele n-ar avea dreptul la nimic, pentru că sunt binecuvântări promise lui Israel, dar pe principiul harului vor avea o parte preţioasă în această Împărăţie. Ca exemplu pentru acest har admirabil în ce-i priveşte pe cei care nu au dreptul la nimic este dialogul de la fântâna din Sihar; acolo Domnul Isus i-a vorbit despre apa cea vie unei sărmane samaritence.

În acest verset este citată o a treia categorie de persoane care iau parte la bucurie împreună cu mireasa: sunt "fecioarele fără număr", care ar putea reprezenta nenumăratele cetăţi ale naţiunilor care se bucură de dragostea Împăratului şi de binecuvântările care decurg din prezenţa Sa. În mijlocul acestor cetăţi fericite, una dintre ele va gusta o parte mai preţioasă decât celelalte: este Ierusalimul, oraşul sfânt, a cărui rămăşiţă credincioasăeste intim legată de el, pentru că cei care vor fi suferit pentru Numele Domnului Hristos vor lua parte la gloria Sa până la stabilirea Împărăţiei Sale.

Cântarea Cântărilor 6:9

"Dar porumbiţa mea, desăvârşita mea, este unică; ea este singură la mama ei, ea este aleasa celei care a născut-o. Fetele au văzut-o şi au numit-o fericită; la fel împărătesele şi ţiitoarele, şi au lăudat-o".

În acest verset, Ierusalimul îmbracă din nou caracterele rămăşiţei lui Israel. Într-un astfel de oraş, sfinţii Săi vor fi cu Domnul, ei vor fi suspinat mult după această cetate în timpul perioadei în care au fost alungaţi departe de acest loc.

Toate cetăţile ale căror simboluri sunt fecioarele şi împărătesele au ochii îndreptaţi spre Ierusalim, pentru a-i admira gloria şi fericirea. Ierusalimul a fost devastat şi călcat în picioare de către naţiuni; Ieremia ne descrie starea jalnică în care a căzut: "Cum stă singuratică cetatea cea plină de popor! A ajuns ca o văduvă, ea, care era măreaţă printre naţiuni! Cea care era prinţesă printre provincii a ajuns să plătească tribut!"(Plângeri 1:1). Dar pe cât a fost de înjosită şi de umilită, pe atât de impunătoare va fi măreţia sa. În acea zi va deveni un subiect de laudă pe pământ; toate cetăţile o vor admira, pentru că Numele Domnului va fi în ea (Isaia 62:5; Ezechiel 48:35).

Cântarea Cântărilor 6:10

"Cine este aceasta care se iveşte ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, cumplită ca cetele cu steaguri?"

Asistăm în acest verset la arătarea iubitei în gloria ei sub privirea tuturor; timpul ruşinii şi al necazului s-a sfârşit. Ea a traversat întunericul nopţii în absenţa Domnului ei; datorită Lui a suferit lupte şi suferinţe. Dar acum apare în splendoare, precum aurora unei dimineţi fără nori, precum începutul zilei eterne pe care o doresc toţi cei care au gustat dragostea Domnului. Astfel, după cum luna reflectă razele soarelui, tot astfel Ierusalimul va aduce în ochii tuturor străluciri din gloria Domnului Hristos, "Soarele dreptăţii". El va aduce vindecarea sub aripile Sale (Maleahi 4:2). În loc să fie asupriţi, cei credincioşi vor apărea ca oştiri victorioase sub steagul lui David. Vor fi "cumpliţi" şi cine va putea rămâne înaintea splendorii gloriei Domnului lor, pe care Îl urmează? Suflarea gurii Sale va fi suficientă să-i distrugă pe vrăjmaşii lor.

Cântarea Cântărilor 6:11

"Am coborât în grădina de nuci, să văd verdeaţa din vale, să văd dacă a înmugurit viţa, dacă au înflorit rodiile".

Ce semnifică nucile într-o scenă imperială şi glorioasă ca aceasta? Sunt fructe mici, a căror mică frumuseţe le-ar face uitate în enumerarea produselor unei ţări. Aici, Împăratul gloriei coboară în grădină ca să le culeagă; în loc de "a urca" spre lucrurile mari şi înălţate ale acestei lumi, El coboară ca să culeagă aceste fructe de mică valoare în ochii oamenilor, dar pe care harul Său le-a produs în preaiubiţii Săi. Ei sunt, în acest caz, imaginea aleasă de Duhul Sfânt pentru a ne arăta importanţa în ochii Împăratului a "miilor" de lucruri mici care au fost făcute

pentru Numele Său în timpul lungii Sale absenţe. Acolo, în mijlocul celor mici şi săraci ai turmei, El va găsi o recoltă bogată a faptelor de credinţă, necunoscute de oameni, dar care au fost făcute din dragoste pentru El. O astfel de dragoste se manifestă rar prin lucruri mari; de cele mai multe ori se arată în detalii de viaţă în fiecare zi. Lumea le ignoră sau le dispreţuieşte, dar Împăratul gloriei le apreciază mult. Cei doi bănuţi ai văduvei sărace erau foarte puţini, în comparaţie cu sumele pe care bogaţii le aruncau în vistierie; dar Domnul i-a apreciat şi le-a dat adevărata valoare (Marcu 12:41-44). Un pahar de apă dat unuia dintre ai Săi pentru El nu-şi va pierde răsplata în ziua triumfului. El nu judecă după înfăţişare, ci apreciază motivele şi dragostea care stau la baza lucrării.

"Să văd verdeaţa din vale".

Împăratul ia cunoştinţă de tot ceea ce priveşte prosperitatea poporului. El coboară în locurile de jos ale pământului, în vale, aceasta fiind un timp caracterizat de sărăcie, de suferinţă, de plâns şi de moarte. Oh, valea umbrei morţii, ce schimbată este! Totul este acum prosperitate şi belşug, la solia primăverii eterne! Plantele verzi au luat locul pustiului.

Prezenţa Domnului ca Împărat poartă binecuvântarea. Când era aici, jos, respins, aşeza mulţimile pe iarba verde, le sătura cu pâine, împlinind ceea ce psalmistul anunţase cu mult timp înainte: "Voi binecuvânta din belşug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi" (Psalmul 132:15). Când va fi recunoscut şi primit, Domnul Hristos va purta cu Sine belşug, pace şi prosperitate, chiar şi în văile cele mai întunecoase.

"Să văd dacă a înmugurit viţa, dacă au înflorit rodiile".

Domnul îl compară adesea pe Israel cu o vie din care spera să culeagă roade. Isaia ne vorbeşte într-o manieră înduioşătoare, la fel ca şi Psalmul 80:11-16. Dumnezeu nu a găsit nici un rod în via Sa, iar viticultorii din parabolă, în slujba cărora era arendată via, i-au maltratat şi i-au ucis pe cei care au fost trimişi să culeagă rodul. Răutatea lor a ajuns la culme când L-au aruncat afară din vie şi L-au omorât pe singurul Fiu al Tatălui. Ei au spus: "Acesta este moştenitorul; veniţi, să-l omorâm şi să luăm în stăpânire moştenirea Lui!" (Matei 21:38). Dumnezeu nu va obţine niciodată rod din via Sa? Răul va fi mai tare decât El? Nu! Iată, Împăratul vine cu plăcere şi pretutindeni în vie este prosperitate. Ea are muguri şi promite o recoltă bogată; bucuria va fi în toate inimile. În această frumoasă Împărăţie a Domnului Hristos, mustul Îl va înveseli pe Dumnezeu, dar şi pe oameni.

Rodiile vorbesc de sfinţii adunaţi, pentru că acum, în această zi fericită, totul se deschide în jurul Împăratului: ochii, inimile şi gurile.

Cântarea Cântărilor 6:12

"Fără să-mi dau seama, sufletul meu m-a dus la carele poporului meu binevoitor".

Israeliţii au avut mereu un duh de răzvrătire, de la începutul existenţei lor ca popor. Au fost răzvrătiţi în Egipt, L-au ispitit pe Dumnezeu în pustiu, cârtind neîntrerupt în corturile lor; odată intraţi în Canaan, au făcut la fel. Nu au distrus de tot naţiunile, ci s-au amestecat cu ele şi au învăţat de la ele lucruri rele. După ce L-au dus la moarte pe Domnul Isus, i-au izgonit şi i-au persecutat pe cei care vesteau Evanghelia, împiedicându-i să vorbească de Domnul Hristos naţiunilor, umplând astfel măsura păcatelor lor (1. Tesaloniceni 2:15-16).

Acum scena este schimbată: iată un popor binevoitor care-şi primeşte Împăratul în triumf! Se împlineşte versetul 3 din Psalmul 110: "În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie în sfântă splendoare; din sânul aurorei va veni la Tine roua tinerilor Tăi". Preaiubitul a coborât să vadă dacă viile au înmugurit şi, mai înainte ca să ia seama la aceasta, poporul Îl aclamă şi El îl conduce în triumf.

Cântarea Cântărilor 6:13

"Întoarce-te, întoarce-te, o, Sulamita! Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim! –Ce vreţi să vedeţi la Sulamita? – Ca şi cum ar fi dansul a două cete".

În acest verset, pentru prima dată în cântare, auzim că iubita este numită cu un nume. În timpul absenţei Împăratului era o necunoscută, numele ei era ignorat de toţi. Acum apare în glorie cu El şi iat-o aclamată şi chemată cu adevăratul ei nume, cunoscut de toţi.

Sulamita este forma feminină de la "Solomon". Ea poartă numele Domnului ei, Împăratul păcii. Din acea zi, numele cetăţii va fi: "Domnul este acolo" (Ezechiel 48:35). Ea este reflectarea gloriei Domnului ei. Ce parte preţioasă! Şi încă mai preţioasă va fi aceea a locuitorilor Ierusalimului ceresc, care vor vedea faţa Domnului. Numele Său va fi pe frunţile lor şi vor împărăţi în vecii vecilor (Apocalipsa 22:4).

Dar frumuseţea credincioşilor, cei care vor avea partea lor în Ierusalimul pământesc, va fi admirată de toţi. De aceea avem aici de patru ori cuvântul "întoarce-te!". Toţi vor să fie martori la ceea ce sunt cei credincioşi cu Domnul lor: "Întoarce-te, ca să te privim!" În acea zi, Domnul Hristos va fi admirat în ai Săi şi glorificat în toţi cei care au crezut. Timpul dispreţului şi al ruşinii s-a terminat pentru totdeauna; au suferit cu Domnul şi acum iau parte la gloria Sa.

"Ce vreţi să vedeţi la Sulamita? – Ca şi cum ar fi dansul a două cete".

Când fiul risipitor s-a întors acasă, în căminul părintesc răsunau melodii şi dansuri. În Psalmul 87:7 se vorbeşte despre glorioasa cetate a lui Dumnezeu, de cei fericiţi care se găsesc în ea: "Cei care cântă şi joacă vor spune: «Toate izvoarele mele sunt în Tine»".

În acest verset din cântare transpare bucuria Împărăţiei Domnului şi a întregului popor – iată de ce se vorbeşte de două rânduri care dansează de bucurie; sunt Iuda şi Israel, acum uniţi în aceeaşi dragoste şi în aceeaşi bucurie sub sceptrul Domnului Hristos. Separaţi de mult timp, vrăjmaşi şi adesea în război, iată-i definitiv împăcaţi sub autoritatea Domnului Hristos, divinul Solomon, iubit de tot poporul. El este Împăratul păcii, care a făcut pace prin sângele crucii Lui.

Cântarea Cântărilor 5:1

"Am venit în grădina mea, sora mea, mireaso! Am cules smirna mea cu mireasma mea; am mâncat fagurul meu cu mierea mea; am băut vinul meu cu laptele meu; mâncaţi, prieteni; beţi, da, beţi din belşug, preaiubiţilor!"

Chemat de ai Săi să coboare în această grădină, Preaiubitul nu poate neglija să răspundă unei astfel de invitaţii. Inima Sa Îl împinge şi cei care-L doresc Îl atrag. Suntem pătrunşi de gândul că există aici, jos, un loc în care Domnul nostru Îşi găseşte plăcerea? Un loc unde suntem lângă El în mijlocul unei lumi care L-a respins? El este centrul binecuvântat, în jurul Căruia se adună totul. Acolo totul este al Său şi totul este pentru El; este locul unde credincioşii, separaţi de ceea ce este din această lume, se strâng în jurul Lui în pace pentru a-L asculta, pentru a-L ruga, pentru a-şi aminti de jertfa Lui.

El vine în grădina Sa, loc în care ne bucurăm de legăturile dulci în familia lui Dumnezeu. "Sora" este un cuvânt care echivalează cu "frate" în Noul Testament. Mireasa aşteaptă ziua în care va fi arătată în glorie Domnului Hristos.

El adună deci roadele preţioase din această grădină. Întâi găseşte smirnă: cei care suferă în timpul absenţei Sale sunt apăsaţi în tot timpul în care El este respins. Din pricina Sa sunt dispreţuiţi, persecutaţi, urâţi, întemniţaţi şi daţi morţii. Ei s-au dovedit demni de dragostea Lui şi aceasta întrece suferinţa. Dar, în grădina Sa, El culege şi aromele: cei care-L iubesc arată în această lume gloriile Persoanei Sale şi-L adoră.

Vinul bucuriei este din belşug; şi ceea ce este dulce, mierea; şi laptele, alimentul mieilor din turma Sa. Pentru El este un ospăţ de dragoste. Trebuie să ne amintim că în Adunare ne întâlnim în primul rând cu Domnul. El Însuşi îi invită pe ai Săi la un ospăţ.

"Mâncaţi, prieteni; beţi, da, beţi din belşug, preaiubiţilor!".

Domnul le dă alor Săi, adunaţi în jurul Lui, hrană din belşug şi bucurie curată, să guste mai dinainte din fericirea cerului. În comuniune cu Tatăl, ei îşi găsesc plăcerea în Fiul, prin puterea şi călăuzirea Duhului Sfânt. Pare că aici este introdusă o altă categorie de persoane. Sunt "prietenii", distinşi de mireasă, invitaţi la banchetul nunţii. Ei apar la ospăţul nunţii Mielului: "Ferice de cei chemaţi la cina nunţii Mielului" (Apocalipsa 19:9). Cei invitaţi sunt prietenii Mielului. Dacă ei sunt fericiţi, ce trebuie să fie fericirea Mirelui şi a miresei!

Cântarea Cântărilor 5:2

"Dormeam, dar inima mea veghea ... Glasul preaiubitului meu! El bate: «Deschide-mi, sora mea, iubita mea, porumbiţa mea, tu, desăvârşita mea! Pentru că-mi este capul plin de rouă, buclele mele, de picurii nopţii»".

Cu acest verset intrăm într-o nouă scenă, diferită de ce am observat până acum. La începutul capitolului 3, ea lenevea pe patul ei, pierduse comuniunea, bucuria şi chiar discernământul. Aici este şi mai rău: doarme! Nu a ascultat avertismentele înţelepciunii divine, cele care pun în gardă contra leneviei: "Până când, leneşule, vei sta culcat?" (Proverbe 6:9). Consecinţele sunt mai grave, pentru că răul este mai mare decât în capitolul 3.

Când cineva a căzut într-o greşeală, dacă răul nu a fost judecat adânc, Dumnezeu va permite ca să cadă din nou, mai devreme sau mai târziu. Poate fi o restabilire parţială, dar nu va dura şi din nou se vor arăta greşelile. Este ceea ce s-a întâmplat aici. O dragoste mare pentru Domnul nu fereşte de căderi; Petru, în ciuda iubirii care l-a împins până în curtea marelui preot, s-a lepădat de Domnul său.

"Glasul preaiubitului meu! El bate: «Deschide-mi, sora mea, iubita mea, porumbiţa mea, tu, desăvârşita mea!»".

Preaiubitul n-o poate lăsa pe cea pe care o iubeşte într-o stare care o lipseşte de bucuria acestei iubiri. "Trezeşte-te tu, care dormi, şi înviază dintre cei morţi şi Hristos va străluci peste tine" (Efeseni 5:14; Isaia 60:1). Vechiul şi Noul Testament amintesc acelaşi adevăr al sfinţilor care au trăit înainte şi după Hristos. În toate timpurile, aceleaşi tendinţe se reînnoiesc şi aceleaşi îndemnuri sunt auzite.

În acest pasaj, Preaiubitul bate la uşă şi Îşi cheamă mireasa adormită. Ea este vinovată, dar nu-i face nici o mustrare, ci Se foloseşte de cuvintele cele mai potrivite pentru a-i atinge inima. Domnul ne vede după excelenţa poziţiei în care ne găsim prin puterea lucrării Sale. "Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârşit pentru totdeauna pe cei sfinţiţi" (Evrei 10:14).

Ei fac parte din familia lui Dumnezeu, cum se intuieşte din această denumire: "sora mea". Cei pe care Dumnezeu i-a primit Îi aparţin pentru eternitate; relaţiile de fii nu pot fi întrerupte. Relaţia este eternă. Un fiu neascultător este fiu şi moştenitor, aşa cum este fiul cel mai supus al tatălui. Unul se bucură de relaţia sa, altul nu; dimpotrivă, este nefericit şi aruncă dezonoarea pe numele tatălui său.

"Iubita mea": ai Săi sunt iubiţi cu o dragoste tare ca moartea.

"Porumbiţa mea": Preaiubitul Îşi priveşte iubita, în ciuda poziţiei sale îndoielnice, ca străină aici, jos. Ea nu realizează deloc că este adormită, precum fecioarele din pildă (Matei 25). Totuşi ea este aşa cum Domnul Îşi vede Adunarea şi efectiv ea nu mai este a lumii, cum nici El nu este. De aceea El vine s-o trezească.

"Desăvârşita mea": în ochii Săi este îmbrăcată în perfecţiunea în care harul a pus-o în virtutea dragostei Sale de la cruce.

În ciuda somnului ei, ea a auzit glasul Lui. În adâncul inimii oricărui răscumpărat se găseşte dragostea turnată de Duhul Sfânt care le-a fost dat. Este inima care aude apelul şi care răspunde. Glasul Domnului este un glas foarte cunoscut; nu poate să lase indiferent pe nimeni care a gustat dragostea Sa.

"Pentru că-mi este capul plin de rouă, buclele mele, de picurii nopţii".

Roua, binecuvântarea care coboară din cer în timpul nopţii, reîmprospătează şi fertilizează solul. Ea este mărturia credincioşiei şi a bunătăţii lui Dumnezeu care nu doreşte altceva decât să-i copleşească pe ai Săi cu orice bine.

Îl avem aici pe Preaiubitul cu capul – din care provine orice gând de dragoste către ea – plin de rouă. El nu vrea altceva decât să răspândească binecuvântările Sale; vine la ea, dar ea nu este în condiţia să-I asculte glasul, să-I deschidă uşa inimii şi să profite de ceea ce El îi pune la dispoziţie; este ocupată de ea, nu de El. Nu este aceasta, adesea, experienţa noastră?

Cântarea Cântărilor 5:3

"Mi-am dezbrăcat haina, cum să mi-o pun? Mi-am spălat picioarele, cum să mi le murdăresc?"

Comoditatea spirituală poartă cu sine numeroase consecinţe neplăcute. Ochii plini de somn se depărtează de Persoana iubită şi îl lipsesc pe cel credincios de izvorul tuturor binecuvântărilor, pentru că în afară de El nu găsim nimic. Cuvântul nu mai are acelaşi efect asupra inimii şi a conştiinţei şi ne doborâm pe noi înşine, ne ocupăm cu noi, în care nu există nimic bun. Dacă suntem ocupaţi cu noi, nu putem fi fericiţi şi nici în stare să-L glorificăm pe Domnul nostru.

Aici iubita nu este în stare să răspundă la apelul Domnului şi Preaiubitului ei, nu este în condiţia de a-L primi, fiind dezbrăcată de ceea ce era ornamentul ei. Cum ar putea să se îmbrace? Pare că nu mai cunoaşte resursele harului care sunt în El. Numai Domnul poate învioara sufletele noastre; lângă El găsim ajutor atunci când ne lipseşte. La cine să mergem când ne rătăcim?

În ce stare de orbire este căzută această somnoroasă! Ne murdărim oare picioarele umblând pe calea ascultării înaintea Domnului? Nu este mai degrabă neascultare făcând propria voinţă? Dar mâinile Sale sfinte pot să ne spele de petele dobândite umblând în afara cărării pe care El ne-a trasat-o. Desăvârşitul Rob vrea să ne spele, ştergându-ne picioarele cu ştergarul cu care este încins, pentru a avea parte cu El (Ioan 13).

Cântarea Cântărilor 5:4

"Preaiubitul meu şi-a introdus mâna prin deschizătura zăvorului şi lăuntrul meu s-a aprins de dorul lui".

Am văzut condiţia în care se găseşte iubita, dar El vrea să-i mărturisească o dragoste în care nu este schimbare, nici umbră de mutare. De aceea o face să vadă mâna Sa prin deschizătura zăvorului; nu poate să-i arate faţa Lui, ci mâna Sa puternică, gata s-o ajute, s-o protejeze, s-o elibereze.

Mâna Domnului se arată în multe feluri în viaţa noastră de toate zilele; o piedică în faţa unui lucru care ne-ar plăcea, un avertisment, o boală, un incident ... El are totul la dispoziţia Sa, pentru a ne face să înţelegem că mâna Sa lucrează.

Aici uşa este închisă; totuşi El a găsit mijlocul de a ajunge la inima celei pe care o iubeşte. Dragostea adevărată care era în adâncul inimii ei este trezită şi este pe punctul de a fi trezită şi conştiinţa. Ea se va trezi, dar va trebui să constate rezultatele indiferenţei ei.

Cântarea Cântărilor 5:5

"M-am ridicat să deschid preaiubitului meu, şi mâinile mele picurau smirnă, şi de pe degetele mele curgea smirnă pe mânerul zăvorului".

Iubita este ca şi cum ar plânge. Din toată fiinţa ei picură lacrimi de smirnă pe mânerul zăvorului care este în interior şi pe care a refuzat să-l deschidă.

Trebuie să ne amintim că, în viaţa credinciosului, două lucruri sunt inseparabile: întâi harul infinit al lui Dumnezeu şi apoi intervenţia Sa pentru a disciplina, de la care nimeni nu poate să se abată şi a cărei experienţă o are această iubită. Nevrând să deschidă uşa Preaiubitului ei care bătea la uşă, acum nu-L mai găseşte.

Cântarea Cântărilor 5:6

"Am deschis preaiubitului meu, dar preaiubitul meu se retrăsese, plecase. Mi se topea sufletul când vorbea el. L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am chemat, dar nu mi-a dat nici un răspuns".

Insistăm asupra faptului că ascultarea de voia lui Dumnezeu trebuie să fie imediat cunoscută, nu cu greu. Psalmistul spune: "M-am grăbit şi n-am întârziat să păzesc poruncile Tale" (Psalmul 119:60). De fapt este ceea ce îi învăţăm pe copiii noştri de la cea mai fragedă vârstă.

În acest caz, iubita a întârziat să răspundă la glasul Mirelui şi acum este prea târziu! El S-a retras, a plecat! Săraca Sulamita! Adună roadele comodităţii şi ale neascultării ei! Este mai uşor să pierzi comuniunea decât s-o regăseşti, după ce ai pierdut-o.

"L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am chemat, dar nu mi-a dat nici un răspuns".

Acum ea este cea care cheamă, dar El nu răspunde. Într-o oarecare măsură trebuie să realizeze ceea ce ne învaţă Proverbe 1:24, 28: "Deoarece eu am chemat şi voi aţi refuzat să auziţi, mi-am întins mâna şi nimeni n-a luat seama ... atunci mă vor chema, dar nu voi răspunde; mă vor căuta îndată, dar nu mă vor găsi".

Până când căile noastre nu sunt judecate înaintea lui Dumnezeu, până când nu am făcut o mărturisire a păcatelor noastre, este evident că Domnul nu va putea face să strălucească peste noi lumina feţei Sale. Procedând altfel decât cum vrea Dumnezeu, ar însemna să renegăm propria Sa glorie şi să ne asociem cu răul. Un tată nu poate mărturisi afecţiunea sa unui fiu neascultător. Disciplina la care este supusă iubita nu îi este cruţată, pentru că este iubită.

Cântarea Cântărilor 5:7

"Păzitorii care cutreieră cetatea m-au găsit, m-au bătut, m-au rănit; păzitorii zidurilor mi-au luat vălul".

În capitolul 3, comoditatea a avut diverse consecinţe. Aici le găsim mai grave. Nu doar că greşeala sa a lipsit-o de comuniunea cu Preaiubitul ei, dar va suporta şi o disciplină dureroasă: lovituri, răni, ruşine. Nu poate fi altfel; lumea este fără milă faţă de credincioşii căzuţi; iar ei nu pot să facă altceva decât să închidă gura şi să fie întristaţi. Lumea nu poate face altceva decât să-i acuze. Cum să se justifice? Iat-o din nou în oraş. De ce aleargă pe străzi în timpul nopţii, în loc să fie cu Preaiubitul ei, departe de lume, de agitaţia ei? Credinciosul îşi are partea sa cu Domnul; dacă nu se găseşte la locul său, este într-o poziţie greşită şi nu poate fi decât un nefericit şi nu adună decât ruşine.

Cântarea Cântărilor 5:8

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului, dacă veţi găsi pe preaiubitul meu, ce-i veţi spune? Că sunt bolnavă de dragoste!"

Nu sunt lacrimi mai amare decât acelea care se varsă la gândul de a fi frânt inima celor care ne sunt dragi. Aceste lacrimi sunt dispreţuite de lume sau chiar ignorate, dar Domnul ştie să le aprecieze când este vorba de unul dintre răscumpăraţii Săi care nu I-a fost credincios. El a cules, cu siguranţă, lacrimile lui Petru în burduful Lui, le-a scris în Cartea Sa (Psalmul 56:8).

Cântarea Cântărilor 5:9

"Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit, tu, cea mai frumoasă dintre femei? Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit, că ne rogi astfel?"

Credinciosul, necăjit cum este, din cauza lipsurilor sale, posedă averi mai preţioase decât ceea ce poate lumea să-i ofere. În ciuda stării dificile în care se afla Sulamita, cuvintele sale călduroase atrag atenţia persoanelor care o înconjoară şi care o ascultă. Ele vor să ştie mai mult despre această Persoanăde care ea vorbeşte cu atâta ardoare.

"Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit?" De ce această dorinţă arzătoare de a-L vedea şi de a fi cu El?

Cum devin cuvintele noastre o impresionantă mărturie a Aceluia al cărui Nume este un parfum care se răspândeşte şi a cărui Persoană este întreagă de dorit! Amintirea păcatelor noastre nu ne face nici o clipă să ne îndoim de dragostea Sa.

Săraca Sulamita, este gata să-şi descrie din cap până-n picioare preaiubitul. Dragostea care umple inima ei pentru el îi dictează imaginile cele mai expresive pentru a face cunoscut altora frumuseţea lui. Domnul deschide ochii noştri pentru a-L contempla în toată frumuseţea Sa.

Cântarea Cântărilor 5:10

"Preaiubitul meu este alb şi rumen, cel dintâi între zece mii".

Primul lucru de care vorbeşte Sulamita este sfinţenia desăvârşităa preaiubitului ei: El este alb, simbol al purităţii. Pentru noi, Domnul Hristos este Cel care nu a cunoscut păcatul, unicul Om în care nu s-a găsit nici cea mai mică întinare. Venit în această lume, zămislit prin Duhul Sfânt în pântecele fecioarei, era Cel despre care citim în Evrei 7:26 că era: "sfânt, fără răutate, fără pată, despărţit de păcătoşi". Într-o lume necurată, El rămâne neîntinat. Deşi a fost în contact cu răul în orice moment, niciodată nu a rămas influenţat.

Dar El, care n-a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat pentru noi. În acel moment suprem, sângele Lui a curs pe cruce pentru iertarea păcatelor. Despre sângele Său, ca al unui miel fără cusur şi fără pată, prin care păcătoşii pot fi curăţiţi, ne vorbeşte rumenul (un roşu intens).

"Cel dintâi dintre zece mii".

Regăsim steagul Împăratului gloriei, al Împăratului păcii, pe care se înscrie minunatul cuvânt: DRAGOSTE. El este centrul în jurul căruia se reunesc toţi cei care sunt subiectele dragostei Sale, dragoste care întrece orice cunoştinţă. Preaiubitul este Cel care-l poartă glorios ca învingător, trăgându-Şi după Sine poporul în cortegiul Lui, în marşul Lui triumfal. Toate privirile sunt îndreptate către Domnul Hristos. Fiind înălţat de pe pământ, atrage la El pe toţi oamenii. Victoria a fost obţinută în virtutea sacrificiului vieţii Sale.

La cruce, Cel care era manifestarea Dumnezeului dragostei a întâlnit puterea stăpânitorului întunericului: dragostea şi ura erau atunci faţă în faţă şi dragostea a triumfat. Tovarăşii Împăratului urmează acest steag glorios care devine astfel centrul unirii tuturor celor care au fost răscumpăraţi şi eliberaţi de El.

Cântarea Cântărilor 5:11

"Capul lui este ca aurul cel mai fin; buclele lui se revarsă, negre cum e corbul".

Capul face să acţioneze tot corpul; aici se află izvorul gândurilor. Aurul este în general în Scriptură expresia justiţiei, a dreptăţii divine, justiţie a cărei perfectă manifestare este Domnul Hristos. A fost găsit mijlocul de îndreptăţire al păcătoşilor: "Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispăşire, prin credinţa în sângele Lui, ... spre arătarea dreptăţii Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept şi să-l îndreptăţească pe acela care este din credinţa în Isus" (Romani 3:25, 26). În El se obţine această îndreptăţire; omul nu o poate da.

Contemplând un Hristos glorificat, păcătosul care crede în El spune: iată îndreptăţirea mea, această îndreptăţire mă conduce în glorie. Dacă iubiţii Săi n-ar fi cu El, ar fi cea mai rea dintre nedreptăţi, pentru că, pentru a-i avea cu El, Domnul Isus a trebuit să satisfacă prin moartea Sa toate cerinţele unui Dumnezeu care nu poate suporta răul.

Să-L contemplăm în frumuseţea şi gloria în care Se află acum! Toţi ai Săi vor fi curând cu El, acolo unde este El, Îl vor vedea şi vor fi ca El.

Părul lung al nazireului (Numeri 6) era semnul exterior al unuia care voia să fie în mijlocul poporului lui Dumnezeu în întregime consacrat Domnului. Domnul Isus, Preaiubitul, a fost singurul Nazireu adevărat. El era separat de păcătoşi; viaţa Sa în întregime a fost consacrată Dumnezeului Său.

Ce minunate sunt aceste bucle! Sunt negre cum este corbul; nu există nici un fir alb, nici un semn al bolii sau al îmbătrânirii. El are o eternă tinereţe. Durerile şi suferinţele nenumărate pe care le-a traversat nu au schimbat în niciun fel puterea vieţii Lui. El este "cel tare"(Luca 11:21-22).

Cântarea Cântărilor 5:12

"Ochii lui sunt ca porumbeii lângă pâraiele de apă, scăldaţi în lapte, frumos aşezaţi".

Ochii Domnului sunt în orice loc şi îi observă şi pe cei răi şi pe cei buni (Proverbe 15:3). Nimic n-ar putea scăpa privirii Lui. Tot ce se întâmplă în cer şi pe pământ este gol şi descoperit înaintea acestei priviri pătrunzătoare. Când El va reveni în măreţia Sa de Judecător al celor vii şi al celor morţi, ochii Săi vor fi ca o flacără de foc. Cine ar putea scăpa de judecata pe care toţi oamenii o merită? Dar, pentru mireasă, ochii Mirelui sunt plini de frumuseţe şi un izvor de eternă şi sfântă bucurie.

Cântarea Cântărilor 5:13

"Obrajii lui sunt ca un strat de miresme, rânduri de plante aromate; buzele lui, crini picurând smirnă curgătoare".

Domnul Hristos este parfumul sanctuarului vărsat pe pământ, o mireasmă de viaţă pentru cei care sunt pe calea mântuirii. Straturile de flori parfumate ne vorbesc despre venirea Sa în glorie, în măreţia acelei dimineţi fără nori. Pentru credincioşi, această primăvară eternă se apropie cu rapiditate; atunci ei vor vedea obrajii Săi, altădată pălmuiţi, strălucind de glorie şi frumuseţe. Parfumul Numelui Său ne va bucura în întregime inimile; iarna lungă a absenţei Sale se va sfârşi pentru totdeauna. Toţi vor vedea gloria Sa şi se vor bucura contemplându-L pe Cel care este "mai frumos decât fiii oamenilor".

În momentul suferinţei S-a încrezut în Dumnezeul Său: "Păzeşte-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred" (Psalmul 16:1). Era în deplină dependenţă de Tatăl Său chiar şi în mijlocul celor mai grele suferinţe. Cuvintele Sale exprimau încrederea, dar lăsau să picure smirna. Chiar fără ca vreun plâns să coboare în fugă de pe buzele Sale, înţelegem cât de mare a fost durerea Sa şi ce simţea în adâncul sufletului Său. El, care ar fi rămas în deplină pace chiar şi dacă pământul s-ar fi mutat din locul său şi munţii ar fi fost mişcaţi şi aruncaţi în adâncul mării, a trebuit să spună: "Acum sufletul Meu este tulburat. Şi ce voi spune? «Tată, salvează-Mă din ceasul acesta»?"(Ioan 12:27). Era, în adevăr, ceasul în care trebuia să fie luat de pe pământ. În aceste momente şi încă în altele, era chiar parfumul smirnei care curgea de pe buzele Sale curate şi fără vină.

Cântarea Cântărilor 5:14

"Mâinile lui, inele de aur, ferecate cu crisolit; pântecele lui este fildeş strălucitor, acoperit cu safire".

Un inel nu are nici început, nici sfârşit, exprimând infinitul. Aşa sunt lucrările Domnului: totul este infinit, cum este El Însuşi. În lucrările Lui, orice lucru este expresia dreptăţii Sale desăvârşite, al cărei simbol este aurul.

Când observăm mâinile Sale, găsim puterea care I-a condus toate lucrările. "Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu şi întinderea arată lucrarea mâinilor Sale" (Psalmul 19:1). Aceştia sunt martori fără cuvânt, dar evidenţi, ai puterii Sale infinite. Când se vorbeşte despre mâinile Sale, se face aluzie la înţelepciunea şi frumuseţea lucrărilor Sale. "Când privesc cerurile Tale, lucrarea degetelor Tale, luna şi stelele pe care Tu le-ai întemeiat..."(Psalmul 8:3). Degetele Sale au împodobit sau au ornat cerul. Ce înţelepciune şi ce frumuseţi divine! Despre acestea ne vorbeşte crisolitul ferecat în aceste inele de aur. Crisolitul este o piatră preţioasă, strălucitoare, care are aceeaşi culoare ca aurul. Lucrările lui Dumnezeu sunt minunate. "Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Toate le-ai făcut cu înţelepciune. Pământul este plin de bogăţiile Tale. Gloria Domnului va fi pentru totdeauna: Domnul Se va bucura de lucrările Sale" (Psalmul 104:24, 31).

Acum Sulamita este gata să vorbească de îndurarea Celui pe care Îl admiră.

Fildeşul strălucitor (sau lustruit) este imaginea sfinţeniei (1. Împăraţi 10:18). Dragostea Domnului Hristos şi sfinţenia Sa sunt intim legate una de alta, pentru că în El totul este egal în perfecţiunea infinită a fiinţei Sale.

Safirul se poate spune că este o piatră preţioasă de culoarea cerului. Îndurarea şi compasiunea Sa sunt însăşi reflectarea a ceea ce este El în cer. Dacă am cunoaşte mai bine mila lui Dumnezeu, cât ar fi de mare încrederea noastră în El! Această milă ne-a salvat, ne însoţeşte în timpul călătoriei noastre, ne permite să-I slujim în această lume şi ne va introduce în locaşul vieţii. Şi tot mila Sa va acorda o recompensă slujitorilor Săi.

Cântarea Cântărilor 5:15

"Picioarele lui, stâlpi de marmură, aşezaţi pe postamente de aur fin; înfăţişarea lui, ca Libanul, măreaţă ca cedrii".

După ce a vorbit de puterea şi de compasiunea Sa, iubita face menţiunea drumului Lui, în întregime spre gloria lui Dumnezeu.

Ioan Botezătorul privea la paşii Domnului Isus. Ce privilegiu ne acordă Dumnezeu în harul Său, de a merge pe urmele Domnului Isus fără să cădem! Picioarele Lui sunt stâlpi de marmură. Stâlpii ilustrează puterea (şi această semnificaţie o aveau şi cei doi stâlpi aflaţi înaintea templului lui Solomon).

Remarcăm că aceşti stâlpi sunt aşezaţi pe postamente de aur fin. Puterea şi sfinţenia împreună au caracterizat drumul glorios al Domnului când Se afla în lume. Picioarele Sale au comun cu capul acest aur curat care vorbeşte despre drumul Său în perfectă armonie cu gândurile Sale de dragoste. Totuşi, în mersul nostru, cât de puţin realizăm şi cât de puţin cunoaştem din gândurile lui Dumnezeu!

Acum Duhul Sfânt, prin Sulamita, după o descriere detaliată a Persoanei, ne prezintă ansamblul. Înfăţişarea Lui este mare ca Libanul, ales ca cedrii.

Cedrul este podoaba, iar gloria Libanului este imaginea a ceea ce este cel mai mare în lume: Cel drept! În liniştea solemnă a eternităţii s-a făcut auzit glasul Său: "Să fie lumină" şi din nou acest glas pe ultima pagină a Cuvântului declară: "Eu vin curând".Am auzit noi acest glas? Din adâncul inimii noastre să-I răspundem: "Amin! Vino, Doamne Isuse!"

Cântarea Cântărilor 5:16

"Cerul gurii lui este plin de dulceaţă; fiinţa lui este plină de farmec. Acesta este preaiubitul meu, da, acesta este prietenul meu, fiice ale Ierusalimului!"

Aici avem răspunsul la întrebarea pusă în versetul 9: "Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit, că ne rogi astfel?" Dragostea ei arzătoare i-a dictat cuvinte ca să-L descrie; i-a găsit imagini minunate pentru a povesti perfecţiunile Sale. Ea vrea să-I pătrundă fiinţa, de aceea Îl caută cu atâta ardoare, pentru că a suferit mult din pricina Lui. "Fiinţa lui este plină de farmec". Pe o astfel de Persoană o iubeşte ea: El este "Preaiubitul ei".

Domnul era mare pentru cei care, urmându-L, au lăsat bărcile şi plasele. Pentru El, mulţi dintre ucenicii Lui au suferit martirajul.

Ce frumoasă mărturisire este dată fiicelor Ierusalimului! Ierusalimul este oraşul Marelui Împărat. Acolo Domnul Îşi va stabili Împărăţia. Dar, când a venit smerit şi blând, a fost respins de ai Săi şi a trebuit să le spună fiicelor Ierusalimului: "plângeţi-vă pe voi şi pe copiii voştri" (Luca 23:28). Aceasta s-a împlinit cuvânt cu cuvânt. Aici este adusă o mărturie pentru măreţia Aceluia pe care ele Îl tăgăduiseră şi care va captiva dragostea lor. Aceste cuvinte pleacă din inimă şi ating inima, pentru că fiicele Ierusalimului, găsindu-L, doresc să ştie mai mult despre El:

"Cel drept va înverzi ca palmierul, va creşte ca cedrul din Liban" (Psalmul 92:12).

"Rodul lui se va legăna ca Libanul" (Psalmul 72:16).

"Gloria Libanului va veni la tine" (Isaia 60:13).

"Totuşi Eu am nimicit dinaintea lor pe amoriţi, a căror înălţime era ca înălţimea cedrilor ..."(Amos 2:9).

Faraon, vorbind de Iosif, întreba: "Vom găsi noi un om asemenea acestuia ... ?"(Geneza 41:38). Dar măreţia lui Iosif dispare înaintea măreţiei Domnului, a Cărei Persoană este demnă de toată admiraţia noastră. Ferice de cei care au ochi pentru a vedea gloria Sa şi urechi pentru a asculta glasul Său!

Mulţimile erau uimite de cuvintele de har care ieşeau din gura Lui: "harul este turnat pe buzele Tale"(Psalmul 45:2). El are o limbă iscusită, ca să ştie să înviioreze cu vorba pe cel doborât de întristare (Isaia 50:4).

Maria găsise partea cea bună care nu i s-a luat, partea cea mai preţioasă, de a fi la picioarele Domnului Isus şi de a asculta Cuvântul Său. Ce minunate lucruri sunt cuprinse în această fericită intimitate! Trebuie să ne amintim în orice moment că de El ni se vorbeşte în Scripturi.

Cântarea Cântărilor 4:1

"Iată, ce frumoasă eşti, iubita mea; iată, ce frumoasă eşti! Ochii tăi sunt porumbei, sub vălul tău, părul tău este ca o turmă de capre pe povârnişurile muntelui Galaad".

Cea mai mare parte a capitolului 4, vorbind de frumuseţea femeii iubite, ne descrie ceea ce credincioşii poporului pământesc sunt pentru El, ceea ce El vede frumos în ei. Ştim noi, cei care avem o parte cerească, să îmbrăcăm caracterele care sunt frumoase ochilor Săi şi care sunt aceleaşi în toate timpurile şi în toate dispensaţiile? Acest capitol trebuie să ne înveţe să deosebim ceea ce este plăcut pentru Domnul şi ce bucură inima Sa.

"Ce frumoasă eşti!", repetă El, pentru că vrea ca noi să ştim ce suntem pentru El. Dacă este preţios să ştim ce a făcut El pentru noi, ştim ceea ce suntem noi pentru El şi cât Îi suntem de dragi? El Îşi descrie mireasa aşa cum o vede cu ochii Săi. S-o privim cu smerenie şi aducându-ne aminte de mizeria noastră. Ca şi în primul capitol, Împăratul descrie ochii iubitei Sale şi îi compară cu nişte porumbei. Ea este străină în lume şi are privirea fixată nu asupra lucrurilor care o înconjoară, ci asupra Unuia pe care lumea nu-L vede şi nu-L cunoaşte: Preaiubitul ei. Ea este străină acolo unde nu se găseşte subiectul inimii sale; dar privirea spre El este luminată. Preaiubitul ei adaugă un detaliu de care nu vorbeşte în primul capitol: "sub vălul tău". Vălul este simbolul smereniei. Rebeca era frumoasă fizic şi faţa îi era acoperită cu un văl; îşi ascundea frumuseţea de privirea altora, pentru că era rezervată pentru Isaac. Părul pune în evidenţă un semn de subordonare. Capitolul 6 al cărţii Numeri conţine porunci privitoare la "nazireu", cel care făcea un jurământ pentru a fi consacrat Domnului. Un păr lung era semnul exterior, vizibil. Aici, femeia iubită, ca şi Adunarea, este separată din punct de vedere moral de tot ceea ce o înconjoară, pentru a fi în întregime a Domnului ei. Ea manifestă astfel caracterul Domnului Hristos, Nazireul desăvârşit din pântecele mamei Sale şi până în ziua morţii Sale.

Cântarea Cântărilor 4:2

"Dinţii tăi sunt ca o turmă de oi tunse, se suie din scăldătoare; care toate au gemeni şi nu este nici una sterilă printre ele".

Aluzia la dinţii pe care El îi admiră la femeie ne ajută să ne gândim că ea este în stare să se hrănească cu hrană tare, ceea ce nu este posibil copilaşilor. Atât corintenii, cât şi evreii, aveau nevoie de lapte (1. Corinteni 3:2; Evrei 5:12-14). Dar "hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obişnuinţă, au simţurile deprinse să deosebească binele şi răul". Un om "matur", vorbind spiritual, este unul care cunoaşte nu numai iertarea păcatelor, ci şi perfecţiunea poziţiei sale în Domnul Hristos înaintea lui Dumnezeu; el se hrăneşte dintr-un Hristos ceresc. Pentru a ajunge la această statură, trebuie să fim ca o oaie tunsă, dezbrăcată de tot ceea ce noi credem că ne poate slăvi sau ne poate da vreo aparenţă, fie înaintea ochilor noştri, fie înaintea celorlalţi. Trebuie să ne menţinem într-o stare de puritate practică, printr-o judecată continuă de noi înşine, ca o oaie care, după ce a fost tunsă, se întoarce la scăldătoare. Aceasta asigură o comuniune completă cu Domnul şi astfel, bine hrănit şi cu sufletul prosperând, credinciosul abundă în roade (3. Ioan).

Cântarea Cântărilor 4:3

"Buzele tale sunt ca un fir de stacojiu şi gura ta este plăcută; ca o bucată de rodie sunt obrajii tăi sub vălul tău".

Buzele pronunţă cuvântul care arată ceea ce umple inima, pentru că "din prisosul inimii vorbeşte gura". Tabloul înspăimântător pe care-l găsim în Romani 3 descoperă ceea ce sunt oamenii şi cum îi vede Dumnezeu: "Gâtlejul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor înşelau; sub buzele lor este venin de aspidă; gura lor este plină de blestem şi de amărăciune" (Romani 3:13-14). Dar, în iubita Lui, toată această necurăţie nu mai există. El vede buzele ca un fir de stacojiu. Curva Rahav primise ordin să pună la fereastrăun fir stacojiu, dacă voia să fie salvată, ea şi toţi ai ei (Iosua 2:18). Culoarea acestei frânghii ne vorbeşte despre moartea Domnului Hristos, adevăratul Mesia al lui Israel, şi de sângele Său care ne spală de orice păcat. Pe buzele iubitei nu se vede nicio murdărie, ci numai ceea ce proclamă valoarea acestui sânge preţios. Obrajii sunt partea esenţială a feţei. Pe obraji au curs lacrimile Ierusalimului (Plângeri 1:2); Iov este lovit peste obraji de nedreptăţile aduse împotriva lui (Iov 16:10); judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua peste obraz (Mica 4:14). Aceste câteva pasaje sunt suficiente pentru a ne face să înţelegem semnificaţia obrajilor în Scriptură. Dar Preaiubitul îi vede obrajii ca o bucată de rodie sub văl. Rodia, fructul compus din multe granulaţii cu seminţe de culoare roşu-strălucitor, este menţionată de mai multe ori în cântare. Este imaginea sfinţilor adunaţi în jurul Domnului. Fiecare dintre ei este rodul harului Său desăvârşit şi al lucrării Sale şi are locul stabilit de El, fie credincioşi din poporul Său

pământesc, fie credincioşi din Adunare, care îşi au partea în cer. Aici El aminteşte din nou de văl, cel care se alătură obiectelor harului lui Dumnezeu, primit de ei cu smerenie şi recunoştinţă.

Cântarea Cântărilor 4:4

"Gâtul tău este ca turnul lui David, clădit pentru a fi o casă de arme. O mie de scuturi atârnă pe el, toate scuturi de viteji".

Grumazul plecat este simbolul supunerii, al ascultării. Domnul Isus a spus: "Luaţi jugul Meu" (Matei 11:29). Jugul se pune pe grumaz. Vedeţi pe cei din Tecoa care nu şi-au plecat grumazul în slujba Domnului (Neemia 3:5). Israel a fost un popor cu grumazul înţepenit şi adesea Domnul îl mustra spunându-i: "grumazul tău este un tendon de fier" (Isaia 48:4). Aici gâtul iubitei este ca turnul lui David. Turnul este un loc de refugiu şi de siguranţă. "Numele Domnului este un turn tare: cel drept aleargă în el şi se aşază într-un adăpost înalt" (Proverbe 18:10). Ceea ce a constituit puterea lui David şi a tuturor oamenilor de valoare a fost simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, o sfântă supunere faţă de voinţa Sa. Domnul Isus putea să spună despre stăpânitorul acestei lumi că nu are nimic în El; mâncarea Sa era să facă voia Celui care L-a trimis. Pe acest turn al lui David erau atârnate scuturi mari ale tuturor oamenilor valoroşi a căror ascultare a fost neînvinsă. În aceste zile, în care se vorbeşte mult de slăbiciune, ştim în ce constă puterea tuturor oamenilor care vor să-I placă lui Dumnezeu.

Cântarea Cântărilor 4:5

"Sânii tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele, care pasc printre crini".

O mamă care-şi alăptează copilul, fără ca vreodată să-i ceară ceva, este recompensată dacă acest copilaş pe care îl iubeşte cu tandreţe, cum numai o mamă o poate face, creşte bine şi sănătos. Este dragostea cea mai dezinteresată; nimic pe pământ nu poate s-o depăşească. Trebuie să avem natura lui Dumnezeu pentru a aprecia dragostea Sa şi a o pune în practică. Avem un frumos exemplu în slujba lui Pavel, cel care le scria tesalonicenilor: "am fost blânzi în mijlocul vostru, aşa cum o doică îşi îngrijeşte cu drag copiii. Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci şi propriile noastre vieţi, pentru că ne eraţi preaiubiţi. Pentru că, fraţilor, vă amintiţi osteneala şi truda noastră: lucrând noapte şi zi, spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu"(1. Tesaloniceni 2:7-9).

Puţin îl interesa osteneala şi truda, numai ca aceşti copii în credinţă să fie îmbogăţiţi cu toate binecuvântările care proveneau din Evanghelia lui Dumnezeu.

Cântarea Cântărilor 4:6

"Până la răcoarea zilei şi până fug umbrele, voi veni la muntele de smirnă şi la dealul de tămâie".

Până acum ne găseam în mijlocul umbrelor şi al simbolurilor, dar aceste umbre vor fugi. Ziua va veni în toată splendoarea sa şi umbrele, cât de minunate ar fi, vor face loc realităţii glorioase de care este stăpânită credinţa. În aşteptare, Duhul Sfânt dă mărturia Celui care vine şi Cuvântul se face simţit cu profeţiile sale preţioase. Inimile ard şi mireasa se înalţă prin credinţă deasupra lucrurilor pământeşti, până la muntele unde se închină şi până la dealul unde se roagă. Mirul aminteşte de un Mesia care a suferit; tămâia, compusă după arta celui care face mir, evocă ceea ce a fost Omul desăvârşit pentru inima lui Dumnezeu şi la fel pentru fiecare dintre ai Săi. Suav parfum este Numele Domnului Isus!

Cântarea Cântărilor 4:7

"Eşti frumoasă de tot, iubita mea, şi fără nici un cusur".

Preaiubitul reia cuvântul pentru a continua descrierea întreruptă în versetul 6. În prezenţa unei astfel de declaraţii, trebuie să ne amintim care sunt cuvintele lui Dumnezeu despre adevăr. În Cuvântul lui Dumnezeu, totul este expresia adevărului absolut. Suntem dintre aceia care-L cred pe Dumnezeu pe cuvânt? El spune că printr-o singură jertfă, Domnul Hristos a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei care sunt sfinţiţi (Evrei 10:14). Preaiubitul nu vede decât desăvârşirea absolută în aceea care este subiectul afecţiunilor Sale. Nici un defect n-o poate însoţi, pentru că este rezultatul operei desăvârşite a Domnului Hristos pe cruce. Ea este acoperită de dreptatea pe care El a obţinut-o graţie suferinţelor şi morţii Sale. Este frumoasă de tot, pentru că este reflectarea propriei Sale frumuseţi. Pe de altă parte, cum ar putea cea care este imperfectă să împartă gloria extraordinară cu Cel care nu a cunoscut nici un păcat şi înaintea Căruia se vor închina toate fiinţele universului? Ceea ce este nedesăvârşit nu ar putea avea nici o parte în locaşurile Dumnezeului sfinţeniei.

Cântarea Cântărilor 4:8

"Vino cu mine din Liban, mireaso, vino cu mine din Liban! Vino, priveşte de pe vârful Amana, de pe vârful Senir şi Hermon, din vizuinile leilor, din munţii leoparzilor!"

Preaiubitul vrea s-o aibă cu Sine pe cea a cărei frumuseţe este minunată în ochii Lui. Omul care a găsit o perlă de mare preţ (Matei 13:45) şi pentru care a vândut totul vrea s-o aibă în totul pentru sine. Ceea ce este mare în această lume şi toată gloria Libanului nu este ceea ce vrea El pentru ea. El singur vrea să fie partea ei eternă. Nu ni se pare oare că-L auzim pe Domnul Isus spunând: "Tată, doresc ca aceia pe care Mi I-ai dat Tu să fie şi ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii"(Ioan 17:24)? Aici îi vedem şi pe credincioşii lui Israel care vor avea parte cu Domnul şi vor fi aproape de El în Ierusalim, oraşul în care El este Marele Împărat. Adunarea va avea parte în casa Tatălui, în cer. Dar nici Ierusalimul, nici cerul nu vor umple inima alor Săi: numai Persoana Lui va umple inimile. Cât de preţioase sunt aceste cuvinte: "cu Mine"! "Vino, priveşte de pe vârful Amana, de pe vârful Senir şi Hermon, din vizuinile leilor, din munţii leoparzilor!". Împăratul o conduce pe iubita Sa pe muntele Hermonului, un alt munte care domina ţinuturile din nord ale lui Israel, în faţa Libanului. Este numit în Deuteronom 3:9 şi 4:48, când Moise aminteşte poporului unde au ajuns cuceririle sale de cealaltă parte a Iordanului şi era numit cu diverse nume. Cei care nu fac parte din poporul lui Dumnezeu pot să aprecieze în mod diferit, dar cei care sunt cu Preaiubitul Îi cunosc frumuseţea. De acolo ei contemplă ţara cu El. "Iată ce bine şi ce plăcut este să locuiască fraţii uniţi împreună! Este ca untdelemnul preţios pe cap, ... ca roua Hermonului, care coboară pe munţii Sionului, pentru că acolo a poruncit

Domnul binecuvântarea, viaţa pentru totdeauna" (Psalmul 133). Fericită eternitate în jurul Domnului acoperit cu gloriile Sale personale şi oficiale, centrul binecuvântat al tuturor alor Săi! De la El coboară orice binecuvântare prin puterea Duhului care, ca untdelemnul ungerii sfinte, vărsat în sanctuarul pământesc, dă mărturie despre excelenţa Persoanei Sale. Dar din vârful acestor munţi se descoperă şi lumea sub adevăratul ei aspect; se găsesc lei ascunşi, leoparzi sprinteni, gata să devoreze prada. Este bine să stai cu Preaiubitul pe vârful muntelui, în siguranţă. Satan, care răcneşte ca un leu şi caută pe cine să înghită, nu va putea ajunge pe Hermon. Vino cu mine din Liban! Vino pe muntele Hermonului!

Cântarea Cântărilor 4:9

"Mi-ai răpit inima, sora mea, mireaso! Mi-ai răpit inima numai cu o privire a ochilor tăi, numai cu un lănţişor al gâtului tău!"

Două lucruri caracterizează pe cei care stau în jurul Domnului şi se bucură de măreţia Persoanei Sale. Mai întâi ochii lor sunt fixaţi asupra Lui, apoi mărturisesc dragostea lor cu o sfântă ascultare care nu are nimic legal, dar care este consecinţa naturală a iubirii lor. Nu se pot bucura de binecuvântările care sunt în Domnul Hristos, decât în aceste condiţii. "Mi-ai răpit inima". Ochiul este fixat asupra Lui şi inima nu poate decât să-I fie supusă. Am văzut cum gâtul vorbeşte despre o supunere absolută faţă de Domnul şi că lănţişorul este recompensa unei astfel de supuneri. Iosif şi Daniel au avut onoarea de a purta la gât lanţuri de aur; era o recompensă dreaptă pentru ascultarea lor de voia lui Dumnezeu, pentru care au suferit. Iubita este supusă lui Mesia când toată naţiunea Îl dispreţuieşte. În acest text găsim o altă expresie: "sora mea". Preaiubitul este în mijlocul acelora pe care nu Se ruşinează să-i numească "fraţii Săi". "Voi vesti Numele Tău fraţilor mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării"(Psalmul 22:22) şi aceasta s-a împlinit cuvânt cu cuvânt în ziua învierii. Auzind de la Maria mesajul "mergi la fraţii Mei şi spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru»"(Ioan 20:17), ucenicii se reunesc şi Domnul Se prezintă în mijlocul lor. Ei se bucură când Îl văd pe Domnul şi anticipează astfel eternitatea, când Tatăl va avea familia Sa reunită în casa Lui pentru totdeauna. Acest mic număr de ucenici, "născuţi" într-o cameră cu uşile închise, va constitui pe pământ primul nucleu al familiei Tatălui şi mai târziu vor face parte din Adunare, Mireasa Domnului Hristos.

Cântarea Cântărilor 4:10

"Ce frumoasă este dragostea ta, sora mea, mireaso! Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul şi mirosul miresmelor tale decât toate mirodeniile!"

Suntem fericiţi să cunoaştem tot ceea ce Domnul a făcut pentru noi şi mai fericiţi să ştim că suntem iubiţi de El. Dar putem cu adevărat să intrăm în cunoaşterea a ceea ce suntem pentru inima Sa? El găseşte plăcere în cei care Îl iubesc şi pe care El i-a iubit întâi. Este bucuria Lui de a Se afla în mijlocul celor care fac să se suie înaintea Lui, ca o tămâie, parfumul unei jertfe de laudă. Adesea ne gândim prea puţin la bucuria pe care Domnul Isus o găseşte în ai Săi...

Cântarea Cântărilor 4:11

"Buzele tale, mireaso, picură ca fagurul de miere! Miere şi lapte sunt sub limba ta şi mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului".

Dacă inima este plină de ceva, gura vorbeşte de aceasta. Inima miresei abundă gândind la Cel căruia Îi cunoaşte dragostea şi gura povesteşte ceea ce este El, ceea ce a făcut pentru ea. Este foarte dulce pentru El să asculte. "Ce este mai dulce decât mierea?"(Judecători 14:18). Sub limba ei se află şi lapte, hrana preţioasă pentru micuţii turmei. Ea poate da mieilor Bunului Păstor hrana care îi face să crească în cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului lor Isus Hristos şi care va menţine sufletele lor într-o bună sănătate. În ce priveşte mirosul hainelor ei, este ca un parfum care se ridică înaintea Lui şi care Îi este plăcut. Este parfumul Numelui Său, pentru că din El este îmbrăcată mireasa Lui. Untdelemnul ungerii sfinte, al cărui parfum umple sanctuarul, era vărsat atât pe marele preot, cât şi pe preoţi. Duhul Sfânt, care L-a uns pe Domnul Isus la botez, vine şi astăzi să locuiască în cei care au crezut. Acest parfum care se ridică de pe pământ spre Domnul este ceea ce este mai preţios şi mai plăcut aici, jos, ca parfumul muntelui înalt al Libanului.

Cântarea Cântărilor 4:12

"Eşti o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită".

Adunarea este pentru Domnul ca o grădină în care nimeni altul nu are dreptul să intre. El Însuşi a înconjurat-o cu o incintă care o apără de amestecul vreunui străin sau al vreunui răpitor. El vrea s-o aibă numai pentru Sine. Nimeni altul nu se poate bucura de roadele minunate pe care harul le-a adus. Un izvor nesecat cu apă proaspătă udă această grădină. O fântână revarsă apă din belşug. Ce loc binecuvântat! Dar, gelos pentru dragostea Adunării Sale, Domnul Hristos păstrează pentru Sine tot ceea ce această grădină conţine. Totul este închis, sigilat; numai El Se poate desfăta. Există mai multă satisfacţie decât avea Adam în grădina Edenului. În grădina Preaiubitului, totul este în mâna Sa, foarte sigur şi prosper.

Cântarea Cântărilor 4:13-14

"Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe".

El a plantat toţi pomii cu fructe minunate. Cum cei din Eden erau pentru Adam, aceştia sunt pentru El. Aici se găsesc rodii, care ne fac să gândim la ceea ce este Adunarea. Toţi cei care o compun sunt pentru Domnul Hristos subiecte de bucurie. Toate sunt roadele harului Său preţios. Fiecare are locul său pentru care a fost format şi calificat. Roadele lucrării Sale de la cruce reflectă ceva din frumuseţea Domnului şi arată rezultatele harului Său desăvârşit. Toţi formează această Adunare glorioasă. Este o proprietate în care lumea nu intră, pentru că este închisă. Ce reprezintă în ochii Săi acele puţine persoane nesemnificative care se adună în prima zi din săptămână pentru a-şi aminti de Cel care a fost răstignit şi pe care lumea L-a uitat de atâta timp? Cine poate spune satisfacţia pe care Domnul o încearcă găsindu-Se în mijlocul lor? Nu este pentru El ca o grădină de rodii?

"... hena cu nard, nard şi şofran, trestie mirositoare şi scorţişoară, cu tot felul de arbori de tămâie; smirnă şi aloe, cu cele mai alese miresme".

În această grădină se găsesc pomi fructiferi, plante şi arbori de tămâie. Cuprinde tot ce este plăcut la vedere şi bun de mâncat. Totul se găseşte pentru El. Numele acestor plante şi al arborilor de tămâie ne este dat; astfel Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va putea să ne facă cunoscut ceea ce reprezintă. Observăm că aceste parfumuri sunt citate două câte două.

Hena ne vorbeşte despre gloria imperială a Preaiubitului. Respins de lume, Domnul este acum ascuns în cer, dar va apărea în toată măreţia Sa în ochii universului. Atunci, cei care sunt ai Lui şi care au împărţit cu El ruşinea, vor fi arătaţi cu El în glorie. Au suferit cu El, dar vor împărăţi tot cu El. Domnul Îşi vede Adunarea deja glorificată şi pe ai Săi ca fiind împăraţi şi preoţi. El i-a făcut pentru Dumnezeul şi Tatăl Său. Acolo, în grădina Sa, respiră în ei parfumul fin de henă al gloriei împărăteşti pentru care sunt destinaţi.

Parfumul de hena se află îmbinat cu cel de nard. El ne arată în mod profetic ceea ce s-a realizat cu şase zile înainte de Paşti când, la cina din Betania, Maria a vărsat parfumul de nard curat şi de mare preţ peste Persoana Împăratului respins. Ea a socotit că nimic nu era prea scump pentru a-L onora. Domnul găseşte în Adunarea Sa inimi care-L iubesc, care-L urmează şi care Îi mărturisesc dragostea – cu siguranţă, nerăspândind parfumul de nard pe picioarele Sale, dar slujindu-L şi păzind Cuvântul Lui.

"Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi; şi Noi vom veni la el şi vom locui la el" (Ioan 14:23). Casa era plină de mirosul parfumului, cum va fi şi casa Tatălui, în care dragostea desăvârşită şi eternăva putea să aibă curs liber.

Şofranul este îmbinat şi el cu nardul. Este singura dată când îl găsim în Scriptură. Am făcut observaţia că aceste arome sunt prezentate două câte două. Se poate face o legătură între două parfumuri din fiecare grupă. Şofranul ne vorbeşte de împărăţie, culoarea sa galben-auriu face să ne gândim la cununa Împăratului glorios. Când este respins, nardul, în tăcere, proclamă gloria Sa imperială, când va veni, având pe cap numeroase cununi împărăteşti, împărăţia Sa va fi proclamată în ochii tuturor.

Trestia aromată şi scorţişoara (pe care le găsim şi în Exod 30:23) cresc împreună în grădină. Toată trestia răspândeşte un parfum plăcut, dar mai cu seamă rădăcina sa, al cărei interior este de un alb trandafiriu şi este întrebuinţat în farmaceutică. Acest cuvânt "trestie" ne face să ne gândim la cuvântul pe care l-a spus Domnul despre Ioan Botezătorul: "Ce aţi ieşit săpriviţi în pustiu? O trestie clătinată de vânt?" (Matei 11:7). Este o imagine a ceea ce este omul în slăbiciunea sa: o fiinţă slabă pe care o clatină o adiere de vânt şi care, fără odihnă, este expusă să se încovoaie sub loviturile împrejurărilor dificile. În cartea Exod, această trestie aromată face parte dintre componentele untdelemnului ungerii, care sugerează desăvârşirile Omului Isus Hristos. El a fost înjosit şi umilit, a suferit consecinţele păcatului lumii, fiind, cu toate acestea, Cel Sfânt şi Cel Drept care nu a cunoscut păcatul. La sfârşitul vieţii Sale pe pământ a spus: "Eu Te-am glorificat pe pământ" (Ioan 17:4) şi "Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui" (Ioan 8:29). În grădina Sa, Domnul Îşi vede iubiţii în suferinţă şi dispreţ. El recunoaşte în parfumul lor ceea ce El a fost ca Om pe pământ şi Îşi găseşte în ei toată plăcerea. "Despre sfinţii care sunt pe pământ şi despre cei aleşi ai spus: «Toată plăcerea Mea este în ei»" (Psalmul 16:3). Scorţişoara este un copac frumos, mereu de un verde strălucitor. Din el iese un parfum plăcut care se răspândeşte departe. Scoarţa sa furnizează aroma care intra în compoziţia untdelemnului pentru ungerea sfântă. Duhul Sfânt, prin această frumoasă imagine, vrea să ne facă cunoscut ceva din excelenţa umanităţii Domnului Hristos, parfumul plăcut care se ridica înaintea tronului lui Dumnezeu. În acest Om desăvârşit, Dumnezeu Şi-a găsit toată plăcerea într-o lume stricată de păcat. Dacă smirna cu gustul ei amar şi parfumul ei suav ne vorbeşte despre un Hristos care a suferit, aloea ne vorbeşte despre moarte. Cu o amestecătură de aproximativ o sută de litri de smirnă şi aloe, Iosif din Arimateea şi Nicodim au tratat trupul Domnului Isus atunci când l-au pus într-un mormânt nou (Ioan 19:32). Un parfum putea să se ridice din mormântul în care a fost pus trupul Domnului nostru, în care întregii plinătăţi a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască; el nu trebuia să se strice şi moartea nu putea să-l ţină. Aceste arome ale Preaiubitului se găsesc în grădina Sa; iubiţii Săi au privilegiul de a putea reproduce aici, jos, ceva din caracterul umanităţii Lui: suferinţa din pricina Numelui Său şi chiar moartea pentru El. Iată de ce Preaiubitul găseşte smirna şi aloea crescute în grădina Sa.

Cântarea Cântărilor 4:15

"O fântână în grădini, un izvor de ape vii, care curg din Liban".

Am văzut o oarecare relaţie între Cântarea Cântărilor şi Evanghelia lui Ioan, ucenicul iubirii. Aici ne găsim în aceeaşi sferă a dragostei divine, eternă, neschimbată, al cărei izvor este Dumnezeu. El este dragoste. În Evanghelia lui Ioan suntem în ţara izvoarelor apei vieţii: "Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care-ţi zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El şi ţi-ar fi dat apă vie; ... cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, ţâşnind spre viaţă eternă" (Ioan 4:10, 14). Celor care au băut din apa vieţii niciodată nu le mai este sete şi din inimile umplute de har ţâşneşte viaţă divină şi eternă care provine din izvorul Său. Dar în grădină se găseşte şi un izvor a cărui apă provine din locurile înalte pentru a aduce lumii o binecuvântare bogată. Este ceea ce învăţăm şi din Evanghelia lui Ioan: "Şi, în cea din urmăzi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea şi striga, spunând: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie». Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat" (Ioan 7:37-40). Cei care au băut din această apă fac nu numai să se ridice spre Dumnezeu imnuri de laudă, dar dau şi mărturie înaintea lumii în puterea Duhului Sfânt.

Cântarea Cântărilor 4:16

"Trezeşte-te, vânt de la nord, şi vino, vântule de la sud! Suflă peste grădina mea, ca să-i picure miresmele! Să vină preaiubitul meu în grădina lui şi să mănânce roadele ei scumpe"

Arborii de tămâie sunt acolo în splendoarea lor şi, iată, vântul de nord, vântul împotrivirii vine să sufle în grădină şi răspândeşte departe mireasma aromelor. Este mireasma bună a Domnului Hristos pentru Dumnezeu, care se răspândeşte pretutindeni în lume; când a fost persecuţia după uciderea lui Ştefan (Fapte 8:14), cei care au fost împrăştiaţi au vorbit de Domnul Isus şi un mare număr de persoane au crezut şi s-au întors la Domnul (Fapte 11:19-24). În grădină nu suflă numai vântul de nord, ci şi cel de sud (austrul) care aduce secetă (Iov 37:17). Vine să încălzească inimile şi parfumul se ridică astfel înaintea lui Dumnezeu şi se răspândeşte departe. Fructele se coc şi totul în grădină este viguros. "Să vină preaiubitul meu în grădina lui şi să mănânce roadele ei scumpe". Este dorinţa alor Săi ca Domnul să vină în mijlocul lor pentru a Se sătura de roadele pe care harul Său le-a produs în inimile lor. În mijlocul Adunării Sale, El, al doilea Adam, găseşte fructe cu mult mai rafinate decât acelea pe care primul om le putea culege în Eden. Totul este al Său şi totul este pentru El. Dar în ce măsură răspundem noi la aşteptările Lui? În ce măsură poate El să culeagă rodul suferinţelor Sale şi Se poate bucura de rezultatele muncii Sale? Ce

facem cu adevărat pentru El?

Cântarea Cântărilor 3:1

„În patul meu, nopţile, am căutat pe cel pe care-l iubeşte sufletul meu; l-am căutat, dar nu l-am găsit..."

Cu Capitolul 3 intrăm într-un alt subiect. Acum cântarea trece de la cele mai înalte note, „Iubitul care vine!", la notele cele mai joase. Accentele pe care le găsim aici par să urce din adâncurile pământului, nu să coboare din cer. O dragoste mare nu este de ajuns să ne ferească de căderi. Aici Iubitul a încetat să mai fie înaintea ochilor ei, care era atât de fericită în scena precedentă. Ea Îl caută, dar nu-L găseşte. Cât de fragilă este părtăşia! Este de ajuns un fleac ca s-o tulbure. Iubitul, subiectul dragostei sale, este mai departe; ea ar vrea să-L aibă cu sine, ea nu este satisfăcută decât cu El, dar El nu mai este. Ce să se fi întâmplat? Este suficientă puţină amorţeală spirituală (ea se află în pat): "Să mai dormi puţin, să mai aţipeşti puţin, să mai încrucişezi puţin mâinile ca să dormi!" ... (Proverbe 6.10). Şi iată că vrăjmaşul i-a luat femeii iubite tot ceea ce poate să facă fericirea sa. Nemaiavându-L pe Domnul, ea este într-o completă mizerie, pentru că în El are totul. Petru nu a vegheat o singură oră cu Domnul şi a rămas doar cu lacrimi amare. Este mai uşor să pierzi părtăşia, decât s-o găseşti. Importantă lecţie pentru noi!

Cântarea Cântărilor 3:2

„Mă voi ridica acum şi voi cutreiera cetatea, pe străzi şi pe drumuri mari; voi căuta pe cel pe care-l iubeşte sufletul meu... L-am căutat, dar nu l-am găsit".

„Mă voi ridica" este aceeaşi decizie, pe care a luat-o fiul risipitor. Amorţeala a închis ochii sărmanei mirese şi i-a luat discernământul: ea merge să-şi caute Iubitul în locuri unde este imposibil să-L găsească. Nu merge pe munţii înalţi, nici în câmpiile bogate, nici în viile în floare. Iat-o în întunericul unui oraş, Ierusalimul, care nu-L poate avea pe Domnul, pentru că L-a respins şi L-a omorât. Nu în acest oraş, altădată atât de privilegiat, trebuia ea să-L caute. Acolo, aceiaşi conducători, puşi să menţină ordinea şi sfinţenia, nu au făcut altceva decât să rătăcească poporul şi să-l împingă să-Şi refuze pe propriul Mesia.

Să înţelegem bine durerea Domnului Isus când, apropiindu-Se de Ierusalim şi contemplând oraşul din înălţimea Muntelui Măslinilor, plângea pentru el: „Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea la! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi" (Luca 19.42).

Aici avem descrisă foarte bine starea rămăşiţei credincioase a lui Israel, care-L va căuta în zadar pe Mesia, până în momentul în care El Se va întoarce pentru a-Şi elibera poporul.

Dar şi pentru noi este o lecţie importantă. Întunericul invadează cu uşurinţă inimile noastre şi ne face să ne pierdem părtăşia cu Domnul. Nu în lume şi nici în lucrurile pe care le-a stabilit ea ne vom putem bucura noi de părtăşia cu Domnul: „L-am căutat, dar nu L-am găsit"!

Cântarea Cântărilor 3:3

„M-au găsit păzitorii care cutreieră cetatea. «Aţi văzut pe cel pe care-l iubeşte sufletul meu?»"

Gărzile sunt mai neştiutoare decât ea, nu-L cunosc pe Iubit. El este un străin pentru fraţii Săi şi un necunoscut pentru fiii mamei Sale (Psalmul 69.8). Ei nu pot să-i fie de nici un ajutor şi nici în stare să-i dea vreo informaţie despre Cel pe care inima ei Îl iubeşte, în oraşul în care Domnul Şi-a stabilit Numele şi în care lumea religioasă L-a uitat.

Cântarea Cântărilor 3:4

„Abia trecusem de ei, că am şi găsit pe cel pe careul iubeşte sufletul meu; l-am apucat şi nu l-am lăsat, până l-am adus în casa mamei mele şi în camera celei care m-a zămislit".

Retragere din lume şi din organizaţia ei, în care nu Se găseşte Domnul! Iubita abia se depărtase şi iată că Îl găseşte pe Iubitul inimii Sale. Ce fericire! El nu este în lume şi cei ai Săi nu fac parte din ea. Ceea ce reprezintă oraşul şi tot ce se găseşte în el nu poate nicidecum să ne facă cunoscut pe Iubitul, pentru a ne bucura de părtăşia Sa.

Lot locuia în „cetate", dar nu putea decât să-şi chinuiască sufletul său neprihănit (2 Petru 2.7); el nu cunoştea în acel loc corupt sfânta părtăşie pe care o gustă Avraam, care se afla cu Domnul în locurile înalte, pe munte. Să ştim să realizăm mai bine separarea noastră morala de tot ce este în lume! Neiubind lumea, nici lucrurile din ea — este condiţia necesară pentru a gusta prezenţa Domnului, a credinciosului şi a adevăratului nostru Iubit (1 Ioan 2.15).

Când un credincios a suferit pentru că a stat departe de prezenţa Domnului său, când a vărsat lacrimi amare, ca Maria Magdalena la mormântul gol, ce bucurie să-L regăsească! Sulamita nu L-a mai lăsat să plece; pentru că a suferit mult departe de El; a venit un nor şi a împiedicât-o să vadă frumuseţea Domnului şi să se bucure deplin de dragostea Lui. Acum norul a dispărut şi razele gloriei Iubitului său vin s-o inunde. Ea vrea să-L ducă în casa mamei ei.

Cine este această' „mamă" menţionată de mai multe ori în această cântare? Este Israelul, pentru că din Israel, după trup (carne), a ieşit Domnul Hristos, care este deasupra tuturor lucrurilor, Dumnezeu binecuvântat în veci (Romani 9.5); şi în acest popor se va forma rămăşiţa credincioasă de care se vorbeşte în mod deosebit în Psalmi şi în Cântarea Cântărilor. Sunt cei care, la sfârşitul unei lungi perioade de suferinţă şi de necazuri, îl vor vedea pe Mesia al lor şi vor merge pretutindeni să-l vestească gloria; şi va fi necesar ca naţiunile să audă vorbindu-se despre aceste lucruri, pentru că, după o lungă perioadă de necredinţă, inimile vor fi atinse şi dispuse să-L primească. Va fi ca readus în mijlocul poporului Său, pentru ca El să Se poată bucura de Persoana Lui şi de binecuvântările care rezultă din prezenţa Sa. Ferice de mesagerii Regelui! Ei nu vor avea răspuns mai înainte ca poporul pământesc ai, lui Dumnezeu să se poată bucura de Domnul Hristos, Având inimile pline de El, gurile vor vesti gloria Sa.

Dar aceste lucruri au fost scrise numai pentru Israel? Nu! Au fost scrise şi pentru noi! Domnul Hristos este totul pentru noi? Dacă da, putem oare păstra numai pentru noi această comoară? Să nu rămânem inactivi! Curând Domnul va primi în odihnă poporul Său ceresc.

Cântarea Cântărilor 3:5

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe gazelele şi pe căprioarele câmpului, nu stârniţi, nici nu treziţi dragostea, până nu va voi ea".

Iată refrenul care se face din nou auzit. Este plăcut răspunsul de care se bucură acum femeia iubită lângă Cel pe care Îl iubeşte. Nimeni nu poate tulbura această odihnă, numai nebunia noastră ar putea să ne lipsească de ea. El este credincios faţă de ai Săi. Suntem noi credincioşi faţă de El?

Cântarea Cântărilor 3:6

„Cine este aceasta care se suie din pustiu ca nişte stâlpi de fum înmiresmaţi cu smirnă şi tămâie, cu toate prafurile negustorului?"

Scena se schimbă: Mireasa urcă din pustiu. Fără îndoială, este o aluzie la poporul Israel care un timp se urca triumfal din pustie, călăuzit de un nor, ca să ia în posesie Ţara Promisă; şi acest popor curând se va sui din locurile diferite în care este dispersat pentru a merge la Ierusalim să I se închine. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă că, mai înainte ca aceasta să se întâmple, un popor ceresc, Biserica, se va sui de pe pământ, răpită pe nori pentru a-L întâlni triumfal pe Domnul, Cel care o va introduce în Casa Tatălui. Aceasta este speranţa fericită a tuturor celor care au găsit în Domnul Isus pe Salvatorul lor. Această zi este aproape; să ne bucurăm!

Despre ce ne vorbesc aceste parfumuri, dacă nu despre desăvârşirile Domnului Isus? Numele Său este un parfum care se răspândeşte (1.3). Acest Nume preţios, în ziua când preaiubiţii Săi vor merge să-L întâlnească, va umple inimile de adorare şi gurile de laudă, care se vor sui înaintea lui Dumnezeu ca un parfum cu miros suav.

Smirna aminteşte că El a fost Om al durerii; tămâia aminteşte de El, Mijlocitor în favoarea alor Săi; prafurile înmiresmate ale negustorilor sunt produse preţioase cu care sunt pregătite diverse miresme ale căror mirosuri suave umplu Locul Sfânt şi care au fost culese cu sârguinţă de cei care-L iubesc pe Preaiubitul. Tot ceea ce putea să le facă cunoscut excelenţa Persoanei Sale a fost argumentul meditaţiilor lor; a fost şi o activitate pentru a le face cunoscut altora dragostea şi măreţia Sa. „Faceţi comerţ cu ele până când vin" (Luca 19.13). O astfel de muncă dă mult rod, atât pentru Domnul, cât şi pentru Cel care-L serveşte. Tot cea ce este făcut pentru El se ridică înaintea lui Dumnezeu, pentru bucuria Sa şi pentru gloria Numelui Domnului Hristos.

Cântarea Cântărilor 3:7

„Iată lectica lui, chiar a lui Solomon! Şaizeci de viteji o înconjoară, dintre cei puternici ai lui Israel".

Regele Solomon, adevăratul fiu al lui David, împăratul dreptăţii şi al păcii, este gata să apară înaintea credincioşilor. Spre El, logodnica se ridică din pustiu, deja împodobită de perfecţiunile Aceluia al Cărui Nume este un parfum care se răspândeşte. Ea ia loc în lectica Sa bogată. „În zilele lui; cel drept va înflori şi va fi belşug de pace până nu va mai fi luna. Şi el va domni de la o mare la altă mare şi de la râu până la marginile pământului" (Psalmul 72.7-8). Timpuri fericite, în care creaţia, care acum este supusă şi se frământă, va fi eliberată din robia stricăciunii.

Primul obiect care izbeşte ochii celor care contemplă această scenă este lectica (mijloc de transport purtat de cai sau de oameni) cu care Regele intră în cetatea care va fi odihna Sa glorioasă şi perfectă. Timpul suferinţei a trecut, rezultatele lucrării sale sunt desăvârşite.

Aşa cum Dumnezeu S-a odihnit de lucrările Sale în a şaptea zi, Domnul Se va odihni de lucrarea sa în favoarea alor Săi. El putea spune: "Tatăl Meu până acum lucrează, şi Eu lucrez" (Ioan 5.17). Cum să Se odihnească când toată creaţia suspină sub consecinţele păcatului omului? Dar când ai Săi vor fi cu El, lauda se va ridica fără încetare înaintea lui Dumnezeu, pământul va răspunde cerului, şi cerul, pământului (Osea 2.21), iar dragostea Sa va fi deplin satisfăcută.

Cântarea Cântărilor 3:8

„Ei toţi ţin sabia şi toţi deprinşi la război; fiecare îşi are sabia la coapsă, din cauza alarmei din timpul nopţilor".

Un mic număr de oameni, aleşi de Rege dintre cei mai tari din poporul lui Dumnezeu, înconjoară lectica lui Solomon. Ei iau parte la odihna şi la gloria Sa în mijlocul unui popor care L-a refuzat pe Mesia; ei s-au supus Cuvântului Domnului lor. Cu acest Cuvânt, sabia Duhului, au luptat lupta cea bună pentru gloria Iubitului şi pentru a-I revendica drepturile.

Cu coapsele încinse, cu sabia purtată în mână pentru a garanta şi a apăra sosirea triumfală a Regelui, ei au privilegiul de a-L însoţi, de a-L escorta. Nu mai este vorba pentru ei de „temeri în timpul nopţii", nici de luptele Sale.

Curând Domnul Se va întoarce; în acea zi vom fi „oameni simpli", care fac parte din poporul lui Dumnezeu, sau vom fi „oameni tari"? Avem un loc de onoare? Facem noi parte din garda de onoare a Regelui în ziua gloriei Lui? Duhul Sfânt prezintă oamenii valoroşi ai lui David cu menţiunea onorabilă atribuită fiecăruia dintre ei (2 Samuel 23); şi aşa ar vrea să facă fiecăruia dintre noi.

Cântarea Cântărilor 3:9

„împăratul Solomon şi-a făcut un baldachin din lemnul Libanului".

Am văzut garda de onoare a lui Solomon. Acum să privim un moment tronul glorios pe care el călătoreşte şi cu care este purtat în triumf de un popor cu bunăvoinţă. Este făcut din lemnul Libanului, care reprezintă ceea ce este mare şi glorios în lume: „Slava Libanului va veni la tine ... ca să împodobească locul sfântului Meu locaş, căci Eu voi proslăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele " (Isaia 60.13). În Liban se taie cedrii minunaţi folosiţi în construcţia Templului Domnului la Ierusalim. Aşa este pentru gloriosul baldachin. Un astfel de tron nu putea fi făcut decât cu materiale preţioase.

Cântarea Cântărilor 3:10

„I-a făcut stâlpii din argint, spătarul de aur, scaunul de purpură: mijlocul i-a fost pardosit cu dragoste de către fiicele Ierusalimului".

Totul este minunat. Solomon nu este altcineva decât umbra divinului Fiu al lui David, Domnul gloriei. Dar, pentru a vedea gloria Sa, trebuie întâi să răspundem la întrebarea pusă de Domnul fariseilor: „Ce gândiţi voi despre Hristos? ... Deci, dacă David Îl numeşte Domn, cum este El fiu al lui?" (Matei 22.42,44).

Să observăm un moment acest baldachin din lemn preţios. Stâlpii sunt din argint, simbol al răscumpărării; argintul susţine totul în împărăţia Sa. Isus Regele gloriei, în virtutea mântuirii pe care a înfaptuiţ-o la cruce, va împărăţi nu numai, peste poporul Israel, ci şi peste tot universul. Opera Sa a fost împlinita pentru toţi oamenii. Totul în Împărăţia Sa va fi de o soliditate şi de o stabilitate de nezdruncinat.

Spătarul pe care se rezemă este de aur, simbol .al justiţiei divine. El este Împăratul care va domni cu dreptate (Isaia32.1).

Scaunul este de purpură. Purpuriul ne spune despre gloria Fiului Iui David împărăţind peste poporul Israel: este simbolul gloriei imperiale a Fiului Omului care trebuie să împărătească peste tot universul. Regele Regilor este Domnul Domnilor. El va stabili puterea Sa în cer şi pe pământ. Acesta este misterul voii lui Dumnezeu. Cine ar putea să se opună unei astfel de voinţe?

Mijlocul este împodobit cu o ţesătură aleasă lucrată de dragostea fiicelor Ierusalimului. Ierusalimul este cetatea Marelui Împărat. Când a venit să viziteze poporul prima dată, „ai Săi nu L-au primit"; acum, iată-L că soseşte înconjurat de toată dragostea poporului Său. Nici un rege nu va fi iubit cu atâta dragoste de poporul său ca Regele gloriei. Toţi servitorii Săi, fară excepţie, vor putea spune: „Regele a murit pentru mine!" Totul va fi măreţ în Împărăţia Sa: stabilitate, putere, dragoste şi pace.

Cântarea Cântărilor 3:11

„Ieşiţi, fiice ale Sionului, şi priviţi pe împăratul Solomon cu coroana cu care l-a încoronat mama lui în ziua nunţii lui şi în ziua veseliei inimii lui".

Fiicele Sionului care vor avea parte de harul care va fi adus de Regele gloriei sunt chemate să-L contemple în frumuseţea Lui. Dar noi, cei credincioşi, anticipăm acea zi prin credinţă şi suntem de acum spectatorii acestei glorii. În plus, admirăm cununa Lui. Altădată poporul Său I-a pus pe cap o cunună de spini şi L-a răstignit pe cruce. Acum acest popor, personificat în „mama lui", Îi pune pe cap o cunună de glorie. El este recunoscut de toţi ca Rege al lui Israel şi va relua relaţiile Sale cu acest popor care astăzi rătăceşte departe de ţara sa şi de El şi fară relaţii cu Dumnezeul său.

Curând, când tot Israelul va intra în această ţară, când nimeni nu va mai intra în conflict cu el, Domnul său Se va întoarce şi va împlini promisiunea:

"Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate şi îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioşie şi vei cunoaşte pe Domnul" (Osea 2.19- 20)

Cât de mare va fî bucuria poporului, lipsit atâţia ani de aprobarea Domnului din pricina păcatelor sale, când va fi din nou în relaţie cu El şi va lua parte la toate binecuvântările promise prin profeţi odată din gura Domnului! Dar bucuria poporului nu va fi pentru nimic comparată cu aceea a Regelui Său: "va vedea rodul muncii sufletului Său şi Se va înviora" (Isaia 53.11).

Cântarea Cântărilor 2:1

„Eu sunt un trandafir din Saron, un crin din văi" (versetul 1).

Avem ochi pentru a admira aceste imagini? Găsim plăcere în a contempla bogata varietate? Am respirat parfumuri plăcute şi ne găsim în mijlocul celor mai credinciosi; el ştie că a fost spălat în sângele Mielului lui Dumnezeu. Mai alb decât zăpada va apărea în curând cu Domnul său, purtând cununa de aur care este emblema justiţiei divine a lui Dumnezeu, l-a plăcut să-i salveze pe cei răi; El Se glorifică făcând aceasta. Curând, îmbrăcaţi în dreptate şi încununaţi, vor fi arătaţi în ochii întregului univers împreună cu Împăratul gloriei! Va fi un glorios cortegiu. În acea zi, Dumnezeu va fi glorificat în ai Săi şi admirat în toţi cei care L-au crezut.

Crinul din văi este numit şi anemona roşie. „Priviţi cu atenţie crinii câmpului cum cresc: ei nu se ostenesc, nici nu torc; dar vă spun că nici. chiar Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceştia" (Matei 6.28-29). În vale - locul de jos al pământului unde adesea se plânge şi se suferă - cei care ştiu să ,se încreadă în Dumnezeu pentru prezent şi pentru eternitate văd minuni şi sunt în ochii Săi ca un crin cu strălucite culori.

Cântarea Cântărilor 2:2

„Ca un crin între spini, aşa este iubita mea între fete" (versetul 2).

Spinii au crescut pe pământ ca o consecinţă a păcatului; sunt simbolul păcatului omului şi a ceea ce el este în starea lui naturală. Aceasta este adevărat fie pentru cei buni (Mica 7.4), fie pentru cei răi: „Dar cei răi sunt toţi ca nişte spini pe care-i arunci şi nu-i iei cu mâna; cine se atinge de ei se înarmează cu un fier sau cu mânerul unei suliţe şi-i arde în foc pe loc " (2 Samuel 23.6-7).

Dar din acei spini, oamenii au făcut o cunună pe care au pus-o pe capul Împăratului gloriei, Iubitului acestei cântări. El Îi respectă pe ai Săi, pe cei care-L iubesc şi se încred în El, şi face comparaţie între ei şi ceilalţi. Ai Săi sunt ca un crin, în timp ce pe cei răi îi aşteaptă judecata unui foc mistuitor. El repetă cuvântul: „iubita mea". Credincioşii Săi sunt iubiţi fară întrerupere.

Cântarea Cântărilor 2:3

„Ca mărul între copacii pădurii, aşa este preaiubitul meu între fii" (versetul 3).

Versetul 2 este răspunsul Lui pentru iubita Sa. În versetul 3, ea este cea care ia cuvântul şi se serveşte de o comparaţie pentru a spune ce este El pentru ea. În lumea care ne înconjoară nu este decât agitaţie; toţi sunt asemenea copacilor din pădure când bate vântul. Este o agitaţie nestăpânită şi fără rod, pe care nimic nu o poate domoli. În mijlocul unei astfel de stări, ea L-a găsit pe Acela care este ca MĂRUL; în El are totul: adăpost, odihnă şi fruct delicios.

„La umbra lui m-am desfătat şi m-am aşezat; şi rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele" (versetul 3).

Aproape de El suntem la adăpost de razele arzătoare ale unui soare care usucă tot în această lume (Psalmul 121.6). El „va fi ca un adăpost împotriva vântului şi ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca nişte râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete" (Isaia 32.2). Nu numai că umbra Lui ne protejează, dar la picioarele Sale găsim o odihnă pe care nimic n-o poate tulbura. Maria din Betania stătea la picioarele Domnului (Luca 10.38-42). S-o imităm, alegând „partea cea bună "!

Cântarea Cântărilor 2:4

„El m-a adus în casa vinului" (versetul 4).

Este o casă unde se află din belşug ceea ce omul caută în zadar: bucuria. Cunoaştem această casă? Am spus Domnului ca ucenicii: „Unde locuieşti?" (Ioan 1.38-39) şi am locuit la El?

În părtăşie cu El este pace şi bucurie. El ne face să gustăm deliciile Persoanei Sale: „un ospăţ de vinuri vechi... şi limpezite" (Isaia 25.6) cu mâncăruri spirituale necunoscute de lume, dar reale pentru credinţă. Ce nu face Domnul în favoarea celor pentru care Şi-a jertfit viaţa Sa? Chiar în ziua învierii, El a venit printre ucenicii adunaţi şi S-a prezentat în mijlocul lor şi ei s-au bucurat când L-au văzut. Această bucurie, mai mare decât tot ce poate oferi lumea, este acum partea celor care cunosc frumuseţea de a fi adunaţi în jurul Lui şi merg să caute prezenţa Lui. Ei se bucură de toată binecuvântarea care se găseşte în acea „casă" necunoscută de lume, „casa vinului".

„... şi steagul lui peste mine este dragoste" (versetul 4).

Steagul este un semn de chemare, în jurul căruia se adună oştirile (6.10). Dar oştirile Împăratului păcii - Domnul Hristos, divinul Solomon - nu se adună pentru război, ci pentru, a se bucura de dragostea Sa, pentru a proclama gloriile Sale şi pentru a I se închina. Este dragostea Împăratului care vrea să aibă împrejurul Său tot poporul şi este dragostea poporului care-Şi iubeşte Împăratul. Peste această casă flutură un stindard pe care scrie un singur cuvânt: DRAGOSTE; un cuvânt care numeşte tot ce este El şi tot ce va umple veşnicia, când, fără piedici, toţi sfinţii Săi vor" putea să se bucure de această dragoste inexprimabilă.

Acelaşi steag va flutura în curând pe zidurile Ierusalimului. Atunci se va vedea că dragostea Domnului Hristos nu s-a schimbat, nici după două mii de ani. De ce un profet ca Ieremia a suferit atât? De ce a vărsat atâtea lacrimi? Pentru că-L iubea pe Domnul şi ar fî vrut să vadă binele poporului său. A constata ruina în care cădeau din pricina păcatelor lor şi a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu era pentru Ieremia o suferinţă continuă. El dorea ca ochii fui să fie o fântână de lacrimi (Ieremia 9.1) pentru a plânge „ruina care aştepta pe fiica poporului său". Dar poporul nu asculta nici glasul, nici avertismentele lui Dumnezeu.

Şi apostolul Pavel a cunoscut suferinţele pentru Domnul Hristos şi pentru Biserică. După lunga enumerare a cauzelor necazurilor sale (2 Corinteni 11.23-27), adaugă: „Pe lângă cele de afară, este ceea ce mă apasă zilnic, preocuparea pentru toate adunările" (2 Corinteni 11.28). Ce durere era pentru el, văzând mulţimea corintenilor şi ruina podusă de vrăjmaşul în acele adunări pe care el le iubea, aşa cum o mamă îşi iubeşte copilul! Să înţelegem bine că slujitorii Domnului trebuie să fie întăriţi în mod cu totul deosebit, pentru a nu cădea; le este necesară o hrană potrivit stării lor. Cunoaştem noi această „boală a dragostei"? Suntem „constrânşi" de dragostea Domnului Hristos? (2 Corinteni 5.14). O cunoaştem noi ca fiind Acela care ne înviorează sufletele chiar şi în cele mai grele necazuri?

Cântarea Cântărilor 2:6

„Stânga lui este sub capul meu şi dreapta lui mă îmbrăţişează!" (versetul 6).

Mâna Sa dreaptă ne vorbeşte de puterea Sa, stânga Sa de dragostea Sa. Dacă suntem obosiţi în urma luptelor şi a durerilor, ce privilegiu este să ne rezemăm capul pe mâna Sa stângă! Cu dreapta Sa, mâna puternică prin care susţine lumile, El îl cuprinde pe sărmanul Său slujitor. Ce preţioase sunt mâinile Sale pentru oile Sale obosite şi pentru mieii slabi ai turmei!

Cântarea Cântărilor 2:7

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului" (versetul 7). Pentru prima dată în această carte este menţionat Ierusalimul, oraşul Marelui Împărat. În acel oraş, Domnul Isus, Mesia, a suferit şi a murit pentru mântuirea poporului Său. El are privirea asupra acestui oraş, zidurile lui stau necurmat înaintea ochilor Săi. Acolo Îşi va stabili în curând tronul gloriei Sale (Psalmul 122 şi 125).

„... pe gazelele sau pe căprioarele câmpului, nu stârniţi, nici nu treziţi dragostea, până nu va voi ea!" (versetul 7).

Până la întoarcerea Sa, Împăratul vrea ca nimic să nu-i împiedice pe ai Săi de a se bucura de odihna sigură de lângă El, nici chiar pasul uşor şi imperceptibil al gazelei sau al căprioarei. Sub mâna Sa protectoare, nimic nu trebuie să-i tulbure. El veghează cu afecţiune şi grijă pentru odihna Miresei Sale. Observăm că aceste cuvinte sunt ca un refren în această carte. În locul în care El Şi-a stabilit Numele, nimic din pacea desăvârşită nu trebuie să le lipsească alor Săi.

Cântarea Cântărilor 2:8

„Glasul preaiubitului meu! Iată, El vine sărind pe munţi, săltând pe dealuri!"

Este exclamaţia femeii iubite la auzirea glasului foarte cunoscut al Aceluia pe care ea Îl aşteaptă de mult timp. Afecţiunile Sale nu dorm şi la sunetul glasului Său îi arde inima. În sfârşit, iată-L

Aceasta ne îndeamnă să ne gândim la momentul apropiat în care „Domnul însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4.16- 17). Fericită speranţă!

Dragostea Sa Îl face să alerge aşa. Îşi iubeşte iubita şi nici nu poate să uite promisiunea Sa, sau să întârzie în a o împlini. Dacă noi aşteptăm, să fim siguri că El aşteaptă mai mult decât noi. „Eu vin curând!" (Apocalipsa 22.20). Este o părtăşie deplină în aşteptare, între Cel care vine şi cei care-L aşteaptă.

Cântarea Cântărilor 2:9

„Preaiubitul meu este ca o gazelă sau ca un pui de cerb. Iată, El este în spatele zidului nostru, priveşte prin ferestre, arătându-se printre zăbrele".

În drumul Său rapid, este asemănat cu o căprioară; aşa aleargă picioarele Sale, că abia ating pământul; este asemănat cu cerbul iute în drumul său pe locurile înalte (Habacuc 3.19).

Pentru o siguranţă mai mare, la fereastră au fost puse zăbrele, pentru ca, atunci când cei credincioşi privesc spre lume, să nu fie expuşi unui păcat. „Stăteam la fereastra casei mele şi mă uitam printre zăbrele" (Proverbe 7.6).

O mărturisire creştină publică, cât de frumoasă ar fi, nu este suficientă; este necesară o stare interioară care să-i corespundă. Domnul Isus nu a cerut Tatălui să-i ia pe ai Săi din lume, ci să-i păzească de cel rău (Ioan 17.15). Noi nu putem fi niciodată prea atenţi; zidurile şi zăbrelele ne învaţă lecţii importante. Sunt cei care se găsesc după zidul spre care Domnul priveşte şi vine să-i caute; separându-i de răul care-i înconjoară, ei şi-au arătat dragostea pentru El. Ei n-ar putea tolera ceea ce este nepotrivit cu gloria Lui.

Cântarea Cântărilor 2:10

„Preaiubitul meu a vorbit şi mi-a zis: «Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, şi vino!» "

Cât de preţioase învăţături în acest scurt verset! Cu ce dragoste ne iubeşte El! Singur pe crucea Calvarului ne-a arătat măsura dragostei Lui! Domnul Hristos vede în preaiubiţii Lui o frumuseţe care-L răpeşte. El Se aseamănă cu acel om care căuta perle frumoase şi care, găsind o perlă de mare preţ, se duce, vinde tot ce are şi o cumpără. Frumuseţea unei astfel de perle L-a îndemnat să Se dezbrace de tot ce avea pentru a o avea. Numai El este în stare să-i aprecieze valoarea şi frumuseţea. ,,Scoală-te şi vino!" sunt cuvinte care au un ecou în inima tuturor celor care-L iubesc.

Cântarea Cântărilor 2:11

„Pentru că, iată, iarna a trecut, ploaia a încetat, s-a dus".

Timpul absenţei Iubitului este comparat cu o iarnă lungă, timp de suferinţă, de lacrimi, de dificultăţi. La venirea Sa, iarna se termină pentru totdeauna şi cedează locul eternei primăveri, dimineţii fară nori (2 Samuel 23.4).

Cântarea Cântărilor 2:12

„Florile se arată pe pământ, timpul cântării a venit şi glasul turturicii se aude în ţara noastră".

Va fi o schimbare nemaiauzită pentru această creaţie, care până acum este în chin şi geme. Ea va fi atunci eliberată din robia stricăciunii, a corupţiei, şi se va bucura de libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.20-21). Gurile se vor deschide în orice loc pentru a-I da glorie Domnului. Câte suferinţe dăinuie astăzi în această sărmană omenire! Rar se aude un cântec de laudă care se ridică spre cer. Pavel şi Sila făceau să se audă cântarea din adâncul temniţei, dar era cu totul neobişnuit (Fapte 16.25). Prizonierii îi ascultau; nu auziseră niciodată aşa ceva. În prima zi a săptămânii, mântuiţii Domnului se adună ici şi colo să-I cânte laudele Sale. Primele note din acel cântec care va răsuna peste tot sunt preludiul unui concert în eternitate.

Diferite specii de animale erau oferite ca jertfă sub vechiul legământ: tauri, oi, miei şi turturele. Aceste victime ne fac să cunoaştem diferite aspecte ale excelenţei Domnului Hristos, jertfa sfântă care a luat păcatul dinaintea lui Dumnezeu, Mielul, Victima nevinovată. El a fost jertfa consacrată în întregime lui Dumnezeu pe crucea Calvarului.

Turturica vorbeşte de caracterele cereşti ale Aceluia care S-a oferit ca jertfă. Pentru eternitate se va povesti că Regele iubit este Cel care a venit din cer şi S-a dat ca jertfă pentru a-Şi răscumpăra poporul. Pretutindeni în ţară se va povesti "ce a făcut El" (Psalmul 22.31).

Cântarea Cântărilor 2:13

„Smochinul îşi umple smochinele de iarnă cu miresme şi viţele în floare răspândesc miros. Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, şi vino!"

Încercarea pe care au avut-o cei credincioşi în timpul lungii perioade a absenţei Iubitului nu a fost fară rod. Iat-o reprezentată de roadele smochinului care împarfumează primăvara şi care sunt spre gloria Domnului. Astfel de fructe au fost aduse în timpul 'în care, precum iarna, totul este mort şi sterp.

Ce facem pentru Domnul nostru în timpul absenţei Lui? Vede El fructe care se pregătesc pentru a le coace soarele primăvăratic şi care vor fi arătate în acea zi măreaţă? Nu acum cei credincioşi trebuie să aştepte răsplata a ceea ce fac din dragoste pentru Domnul lor. Trebuie să fim astăzi dintre aceia care sunt plini de roadele neprihănirii şi care sunt prin Domnul Isus Hristos glorie şi laudă lui Dumnezeu (Filipeni 1.11).

„Viţele în floare răspândesc miros". În Scriptură, via ne vorbeşte de bucurie şi de părtăşie. În dimineaţa primăverii eterne va fi din plin bucurie şi binecuvântare. Timp de bucurie, fericire fară nori adusă de prezenţa Domnului.

„Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, şi vino".

Sunt expresii pe care inima niciodată nu oboseşte nici să le spună, nici să le asculte. „Din prisosul inimii vorbeşte gura" (Matei 12.24).

Am auzit deja această invitaţie în versetul 10: „Vino!" El este gata s-o ia la Sine pe aceea care este subiectul întregii Lui iubiri. Ne gândim bucuroşi la fericirea noastră când vom merge să-L întâlnim. Dar credem că atunci când va vedea "rodul muncii sufletului Său", dragostea Sa va fi săturată pe deplin (Isaia 53.11).El va prezenta pentru Sine pe aceea pentru care S-a dat, pe care a hrănit-o şi a iubit-o cu duioşie atâta vreme.

Cântarea Cântărilor 2:14

"Porumbiţa mea, în crăpăturile stâncii. În ascunzişul prăpăstiilor, lasă-mă să-ţi văd chipul, lasă-mă să-ţi aud glasul! Pentru că dulce este glasul tău, chipul tău este plăcut".

Stânca este crăpată, pentru că a fost lovită. Porumbiţa a văzut tot timpul că era o străină pe pământ. Cât era de nefericită! Dar vedeţi cum se ţine ascunsă în crăpăturile stâncii, Stânca veacurilor, lovită pentru păcatele noastre (Isaia 26.4); numai acolo se simte în siguranţă şi la adăpost. Acum ea este gata să-şi deschidă aripile şi să zboare, întâlnindu-L pe Cel pe care-L iubeşte. El a spus: „Vino!"; nimic n-o reţine. Ce bucurie negrăită! „Porumbiţo!" (sau: „Porumbiţa mea"); ea este a Sa şi este timpul de a o lua pentru totdeauna la El.

,,Lasă-mă să-ţi văd chipul, lasă-mă să-ţi aud glasul! Pentru că dulce este glasul tău, chipul tău este plăcut".

Limbile omeneşti nu au cuvinte să exprime sentimentele, atât ale Lui, cât şi ale ei, când se vor întâlni. Biserica Îl va vedea pe nori, strălucitorul Luceafăr care a răsărit în inima ei, preludiul zilei care este aproape.

Când Regele va apărea, ca Soarele dreptăţii care va aduce „vindecarea" (Maleahi 4.2) în razele Sale, cei credincioşi Îl vor vedea; picioarele Sale se vor odihni pe muntele Sionului şi va fi întâmpinat de poporul Său pământesc.

O voce răsunătoare va veni din cer, ca vocea unui tunet puternic, ca sunetul multor harfe, şi vor cânta o cântare nouă, cântare pe care deja sfinţii care sunt în cer o cântă (Apocalipsa 5.9) şi pe care o vor putea învăţa numai cei care sunt cu Mielul pe muntele Sionului.

Astfel, cerul şi pământul vor fi uniţi de aceeaşi cântare, de acelaşi subiect de laudă. Atunci se va împlini Psalmul 148: „Lăudaţi pe Domnul din înălţimea cerurilor ... Lăudaţi pe Domnul de jos, de pe pământ". Niciodată înainte de atunci, creaţia nu va fi auzit un asemenea concert. Voi, care ca şi porumbiţa Îl aşteptaţi pe Cel care vine din cer, bucuraţi-vă!

Cântarea Cântărilor 2:15

„Prindeţi-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile; pentru că viile noastre sunt în floare".

În acea fericită zi, tot ceea ce astăzi poate întrerupe părtăşia celor răscumpăraţi va fi pentru totdeauna distrus. În timpul nopţii aşteptării, numeroşi vrăjmaşi îi ispitesc pe cei care aşteaptă ziua, ca leul care încearcă să-i înghită (1 Petru 5.8).

Dar alţi vrăjmaşi, în aparenţă mai puţin periculoşi, dar mai vicleni, alunecă în umbră şi reuşesc să-şi împlinească lucrarea lor nefastă, lipsindu-i pe cei credincioşi de părtăşie prin lucruri de nimic, de activităţi neimportante, dar care nu se pot asocia cu Numele celui Sfânt şi Adevărat. Ferice de noi dacă veghem!

Când Domnul va fi cu ai Săi, toate pericolele vor înceta: leul, legat şi închis în adânc, nu va mai rage şi toate vulpile mici vor fi prinse. Nimic nu va mai putea tulbura dulcile relaţii între cei răscumpăraţi şi Domnul lor.

Cântarea Cântărilor 2:16

„Preaiubitul meu este al meu şi eu sunt a lui. El îşi paşte turma printre crini".

Domnul Hristos este subiectul dragostei iubitei Sale. Ea cunoaşte preţul care-1 are pentru El, ea este a Lui. În ce măsură ştim noi să-L apreciem? Ei îşi găseşte bucuria în ai Săi, am spune chiar până la hrana Sa, pentru că El paşte între crini.

„Crinii" sunt cei care în această lume săracă se încred deplin în Domnul Hristos, care depind de EI; ei sunt în ochii Lui mai frumoşi decât un Solomon îmbrăcat în hainele sale regale şi aşezat pe tronul său; ei sunt mai preţioşi pentru El decât cei mai înţelepţi dintre oameni.

El stă între ei până în ziua în care va apărea. Atunci umbrele vor fugi dinaintea splendorii Sale.

Cântarea Cântărilor 2:17

„Până la răcoarea zilei şi până fug umbrele, întoarce-te, preaiubitul meu, fii o gazelă sau ca un pui de cerb pe munţii Beter!"

Preaiubitul vine alergând cu iuţeală ca o căprioară căreia picioarele par că nu-i ating pământul şi ca puiul de cerb care se aruncă de pe stâncă. Surpările munţilor din Beter nu pot să-L oprească în alergarea Sa triumfală. Faţa Sa este întoarsă înspre iubiţii Săi; El este gata să vină şi să-i ia cu El, ca să fie în mijlocul lor pentru totdeauna. Aceasta este pentru Biserica de astăzi şi pentru credincioşii poporului Său pământesc (Israel). Cel care dă mărturia acestor lucruri spune: „Da, Eu vin curând. Amin, vino Doamne Isuse!" Este strigătul arzător al celor ce-L iubesc.

Cântarea Cântărilor 1:1

„Cântarea Cântărilor, care este a lui Solomon".

Poate un cititor se întreabă de ce acest titlu, Cântarea Cântărilor? Am amintit că Solomon a compus o mie cinci cântări, separat Psalmul 127 (acesta singur a ajuns până la noi); el singur trebuia să constituie o carte în canonul inspirat. Considerat din acest punct de vedere, el are un

loc aparte. Dar greutatea acestui titlu nu se limitează aici. În Scripturi, o cântare celebra o eliberare. Acum, acest cântec celebrează mântuirea deplină şi pe Cel care este „mântuirea", Domnul Isus Hristos, singurul care ne poate face pe deplin fericiţi şi care va fi fericirea noastră când orice lucru se va sfârşi. A fi ocupaţi cu El este adevărata eliberare a răscumpăratului.

În această carte nu se vorbeşte despre păcat, despre iertare, despre îndreptăţire: sunt lucruri deja rezolvate. Aici este inima care se bucură de Cel pe care-L iubeşte. „Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" (1 Ioan 5.5).

Cine este stăpânit prin credinţă de El, îşi are gândurile şi afecţiunile nu pe pământ, ci în cer. Ce poate oferi lumea şi atracţiile ei unuia care se bucură deja de aici, de jos, de Cel care constituie bucuria cerului? Aceasta este eliberarea deplină, adevărata cântare a cântărilor.

Versetele 2-4 sunt ca o introducere a cărţii şi găsim subiectul care va fi tratat, dragostea în manifestările sale, din momentul sărutului care aduce pace până în ziua în care sufletul se va bucura în plinătatea sa în locuinţa Domnului său.

Cântarea Cântărilor 1:2

"Să mă sărute cu sărutările gurii lui! Pentru că iubirea ta este mai bună decât vinul".

Avem aici prima manifestare a dragostei lui Dumnezeu, sărutul împăcării care aduce pace unei inimi tulburate. Cine nu cunoaşte dulceaţa sărutului împăcării nu cunoaşte nimic din dragostea lui Dumnezeu, nici din desfătările casei Sale: este străin de bucuriile cerului.

Sărutul este primul lucru pe care fiul risipitor l-a primit de la tatăl său când s-a aflat în braţele sale. Tot trecutul său este uitat; acel sărut i-a dat o siguranţă statornică. Acum cunoştea dragostea tatălui său. Cine ar putea descrie ce a simţit când a primit acest să-rut al dragostei?

Să lăsăm ca Dumnezeu Însuşi să ne spună: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut şi i s-a facut milă, şi a alergat şi a căzut pe gâtul lui şi l-a sărutat mult" (Luca 15.15-20). Cel care primea o asemenea mântuire a iubirii era un fiu nedemn, care risipise tot, un nenorocit acoperit în zdrenţe. Cu puţin mai înainte păştea porcii; acum se află în braţele tatălui său. Şi fraţii lui Iosif au cunoscut ceva din această bucurie inexprimabilă când el le-a spus: „Eu sunt Iosif"; s-a aruncat pe gâtul lor şi le-a dat la toţi un sărut de iertare şi în acea zi multe lacrimi au curs pe feţele lor.

Cu ce notă armonioasă se deschide deci Cântarea Cântărilor!

Sărutul dragostei divine este mai dulce decât toate bucuriile pe care lumea le poate oferi şi care sunt reprezentate de vin.

Cântarea Cântărilor 1:3

„Miresmele tale au un miros plăcut. Numele tău este ca o mireasmă vărsată''.

Una este a cunoaşte dragostea Iubitului şi alta este a-L cunoaşte pe El, deplina manifestare a iubirii! Duhul Sfânt, divinul Mângâietor trimis de Domnul, are menirea de a-L face cunoscut. Această carte, de la început şi până la sfârşit, ne spune cât este de sublim. În cortul care a fost ridicat de Moise în pustiu şi care era imaginea lucrurilor care sunt în cer (Evrei 9.23), parfumul aromelor arse pe altarul de aur se ridica în continuu în prezenţa lui Dumnezeu. Acest parfum, compus „după meşteşugul făcătorului de mir" din parfumuri suave, amintea de parfumul incomparabil al Numelui Isus.

Apostolul Pavel cunoştea excelenţa acestuia când spunea: „Dar mulţumiri fie lui Dumnezeu, care întotdeauna ne conduce în victorie în Hristos şi descoperă prin noi în orice loc parfumul cunoaşterii Lui. Pentru că noi suntem o mireasmă a lui Hristos către Dumnezeu, printre cei mântuiţi şi printre cei care pier: unora, un parfum din moarte spre moarte; iar altora, un parfum din viaţă spre viaţă" (2 Corinteni 2.14-16). Pentru cei care-L iubesc pe Domnul Isus, care au în El viaţa eternă, numele Isus care a fost răspândit în lume prin Evanghelie, este o mireasmă de viaţă, un parfum suav, parfumul care umple sanctuarul ceresc. Spuneţi de Domnul Isus celor care-L cunosc şi bucuria îi va invada. Nu este oare din cauză că El va fi bucuria lor pentru eternitate?

„De aceea te iubesc pe tine fetele!" (versetul 3). Trebuie să învăţăm să ne familiarizăm cu imaginile pe care Duhul Sfânt le foloseşte în Scripturi, altfel există pericolul de a ne descuraja sau să cădem în greşeală şi în meditaţia la astfel de lucruri. Comparând aceste imagini cu alte pasaje înţelegem mai bine ce vrea Dumnezeu să ne înveţe.

„Gloria lui Dumnezeu stă în ascunderea lucrurilor, dar slava împăraţilor stă în cercetarea lucrurilor" (Proverbe 25.2). Pentru care motiv rămăşiţa credincioasă a lui Israel este prezentată ca nişte fete tinere? Pentru că încă nu a venit momentul în care vor fi manifestaţi în glorie cu Regele şi recunoscuţi de toţi ca mireasă pământească.

Aşa este Biserica, mireasa cerească. Pavel spunea corintenilor: „V-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfăţişez ca pe o fecioară curată lui Hristos" (2 Corinteni 11.2). Dar în Apocalipsa, unde Îl vedem pe Domnul Hristos că vine în Împărăţia Sa, nu mai avem aceleaşi imagini; este spus că ,,soţia Lui s-a pregătit şi că i s-a dat să se îmbrace în in subţire, strălucitor şi curat. Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor" (Apocalipsa 19.7-8). Nu mai este vorba de relaţii secrete şi intime între sufletul credincios şi Domnul lui, ci de o manifestare glorioasă şi publică a ceea ce Hristos este pentru ai Săi şi de ceea ce ei sunt pentru El.

„Trage-mă după tine! Şi haidem să alergăm!" (versetul 4). Am văzut din sărutul Iubitului care aduce pacea, parfumul Numelui Său care bucură inima. Spre El aleargă credinciosul. Nu a spus El fiecăruia dintre ei; „Urmează- Mă?" El este Cel care leagă cu legăturile dragostei.

Apostolul Pavel, uitând lucrurile care-i stăteau înapoi, înainta spre cele care-i stătea înainte.

Alerga drept spre ţinta care este Hristos în glorie! Când era pe drumul Damascului, această glorie a lui Dumnezeu a strălucit în jurul lui şi, din acea zi memorabilă, unul singur a fost obiectivul său şi spre acesta şi-a îndreptat toate eforturile sale: Hristos glorificat!

Când un credincios aleargă astfel, trage în mod inevitabil după sine pe tovarăşii lui; nu este spus: «Trage-mă după tine şi eu voi merge după tine», ci „trage-mă după tine şi vom merge după tine". Cine aleargă îi stimulează pe cei care îl înconjoară şi toţi împreună tind spre acelaşi ţel: Persoana iubită.

Cântarea Cântărilor 1:4

”Împăratul mă duce în odăile lui ...".

Când alergăm, în mod necesar avansăm spre un punct prevăzut. Pentru credincios este un loc glorios: „Împăratul mă duce în odăile lui". Nu este vorba încă de „Casa Tatălui" din Ioan 14 şi care putea fi descoperită numai de Fiul.

Isaac a introdus-o pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara. Împăratul o va introduce pe mireasa iudee în camerele palatului. Fiul va introduce familia lui Dumnezeu în Casa Tatălui! Ce bucurie pentru cei credincioşi din poporul Său, când Dumnezeu îi va conduce în palatul Său, unde orice lucru strigă: „Slavă!" Atunci vor vedea pe Împărat în frumuseţea Lui, cum se spune în Isaia 33.17.

Dar înainte de aceste lucruri, Biserica va fi adunată în locaşurile cereşti. El Însuşi a spus: „Tată, aceia pe care Mi i-ai dat, doresc ca, unde sunt Eu, să fie şi ei cu Mine, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii" (Ioan 17.24). Şi aceasta poate avea loc dintr-o clipă în alta, pentru că „pentru Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4.16- 17).

Această speranţă are puterea să încarce afecţiunile alor Săi şi să trezească o teamă profundă în cei care sunt fară speranţă şi care vor fi lăsaţi înapoia „uşii închise" şi care vor striga: „Doamne, deschide-ne", dar va fi prea târziu.

„Ne vom veseli şi ne vom bucura de tine" (versetul 4). Cine va fi fericirea noastră veşnică când vom ajunge la ţintă? Va fi Cel care a constituit fericirea noastră aici, pe pământ, care ne-a bucurat inimile în timpul drumului; El şi nimeni altul: „Ne vom veseli şi ne vom bucura de tine".

Psalmistul a înţeles bine când spunea: ,,Pe cine am eu în ceruri? Şi n-am avut plăcere pe pământ decât în Tine" (Psalmul 73.25).

„Ne vom aminti de iubirea ta mai mult decât de vin". Când Împăratul atât de iubit îi va aduna la Sine pe cei credincioşi ai lui Israel, aceştia se vor bucura cu El de toată gloria Sa, de frumuseţea Sa şi de dragostea Sa, dragostea Celui care va avea înaintea ochilor o mărturie vădită: ,,De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?" (Zaharia 13.6). Ei îşi vor aminti astfel de imensa dragoste care L-a împins să Se jertfească lângă Ierusalim, oraşul Marelui Împărat.

Noi vom face la fel: în cer şi pentru eternitate ne vom aminti de acea dragoste mare care a fost manifestată prin coborârea pe pământ a Fiului Preaiubit, dragoste de care ne putem bucura acum, deşi într-o măsură imperfectă. Dar în cer, în plinătate, va fi pentru noi ca un ocean căruia nu-i vom cunoaşte niciodată marginile, nici profunzimile. O astfel de amintire va alimenta pentru eternitate laudele răscumpăraţilor.

„Pe drept te iubesc ele" (versetul 4). În cer, afecţiunile nu vor mai fi parţiale, ci vor avea un singur subiect: El, Iubitul. Toţi ochii vor fi fixaţi asupra Lui, toate inimile vor palpita deopotrivă pentru El, toate gurile vor fi deschise pentru a-I da glorie. Ferice, în acea zi, de cei care vor fi amintiţi de El şi care vor fi suspinat pentru EI în absenţa Lui!

Aceste prime patru versete formează un tot unic şi schiţează în linii mari subiectul de care ne vom ocupa în această carte: dragostea lui Mesia, de la prima Sa manifestare în inimi până în momentul în care, pentru eternitate, această inimă va putea să se bucure complet, fără abatere şi fară piedici.

Cântarea Cântărilor 1:5

„Sunt neagră, dar sunt plăcută, fiice ale Ierusalimului, ca şi corturile Chedarului".

Cei iubiţi de Împărat nu sunt persoane apreciate pentru virtutea lor, pentru meritele lor sau pentru faptele lor bune. Nu; sunt nişte nenorociţi care, conştienţi de nevrednicia lor, strigă: „Sunt ca şi corturile Chedarului".

Chedar, fiul lui Ismael, era unul din cei doisprezece principi menţionaţi în Geneza 25.13-15. El şi poporul născut din el sunt principalii destinatari ai profeţiei Domnului împotriva Arabiei în Isaia 21.13-17. Este citat de multe ori în Scriptură şi poate mai important decât fraţii săi, deşi nu este întâiul născut. Chedar este omul tare, energic, trăgător cu arcul, ca şi tatăl său, iar cu comerţul său ar avea bogăţie şi glorie (Ezechiel 49.38). Poporul din Chedar trăia în corturi în pustiu şi psalmistul spunea: „ Vai de mine că stau pentru un timp la Meşec, locuiesc în corturile Chedarului!" (Psalmul 120.5).

O judecată deosebită asupra acestor corturi a fost pronunţată de profetul Ieremia (49.29). Ele sunt imaginile lumii în care trăim. Cei care sunt iubiţi de Împărat au conştiinţa propriei lor nevrednicii, ,,sunt din fire copii ai mâniei ca şi ceilalţi", dar pentru harul minunat al Regelui au devenit reflectarea a ceea ce era EI pentru Dumnezeu. Din cauza aceasta, Împăratul este numit Iubitul lor. Nici un rege nu este iubit de poporul său ca Regele gloriei.

,,... ca perdelele lui Solomon" (versetul 5). Perdelele împăratului Solomon vor fi fost foarte frumoase şi ne fac să ne gândim la cea mai frumoasă dintre toate, la perdeaua care separa Locul Sfânt de Locul Preasfânt în Templul pe care Solomon îl construise şi care era o imagine a Domnului Hristos în umanitatea Sa desăvârşită (Evrei 10.20). Această perdea s-a sfâşiat în momentul morţii Sale pe cruce. În EI şi în virtutea morţii Sale, ai Săi au fost făcuţi plăcuţi lui Dumnezeu, iubiţi ca El şi datorită Lui. Ei erau negri precum corturile Chedarului, dar au fost spălaţi în sângele Mielului şi au devenit mai albi decât zăpada.

Cântarea Cântărilor 1:6

„Nu vă uitaţi la mine că sunt neagră, pentru că m-a privii soarele".

Aici culoarea neagră este în raport cu necazurile şi suferinţele sfinţilor; soarele arzător al încercării i-a înnegrit, arzându-i; aşa va fi pentru cei din rămăşiţa lui Israel care vor fi traversat necazul cel mare, ziua mâniei Domnului, o vreme de strâmtorare cum nu a fost niciodată şi nici nu va mai fi.

Prin acest mijloc dureros, credinţa lor va fi pusă la încercare, va fi curăţită, iar ei vor fi determinaţi să-şi judece păcatele proprii şi pe acelea ale naţiunii care a călcat Legea sfântă a lui Dumnezeu şi a adus moartea lui Mesia. Nimiciţi fară vreo resursă, fară nici o încredere în ei, iată-i în stare să aprecieze în toată justa sa valoare excelenţa harului oferit lor, pe muntele Sionului, al Regelui, acel Rege pe care naţiunea Îl respinsese şi despre care au spus: ,,Nu vrem ca omul acesta să împărăţească peste noi" (Luca 19.14). Neavând nimic în ei înşişi, au totul în El şi pot spune cu psalmistul: „Tu, care eşti scutul nostru, vezi, Dumnezeule, şi priveşte faţa Unsului Tau” (Psalmul 84.9).

„Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine" (versetul 6). Aceştia sunt iudeii necredincioşi, prigonitorii rămăşiţei credincioase. Găsim aici pentru prima dată pe aceea care în această cântare este numită „mama". Este vorba de Israel, pentru că din Israel, după trup, a venit Domnul Hristos „care este deasupra tuturor lucrurilor, Dumnezeu binecuvântat în veci'' (Romani 9.5). Aici sunt copiii acestei „mame", naţiunea în apostazia sa, care, asociată vrăjmaşilor dintotdeauna, îi va asupri şi îi va persecuta pe cei credincioşi care nu-l vor urma pe Antihrist şi de care se vorbeşte adesea în Psalmi. „Fă-mi dreptate, Dumnezeule, apără-mi pricina împotriva unui neam nemilos" (Psalmul 43.1). „Din cauza Ta suntem daţi morţii toată ziua" (Psalmul 44.22; Romani 8.36).

Numeroase alte pasaje ne vorbesc despre suferinţele cu care se vor întâlni cei credincioşi din partea compatrioţilor lor. Ca întotdeauna, este ura care umple inima celor răi împotriva celor drepţi, ură pe care a cunoscut-o Abel, cel drept, din partea lui Cain, fratele său; sau David, persecutat de Saul ca o potârniche pe munţi, dar mai ales Singurul Drept, care a spus: „Doamne, ce mulţi sunt vrăjmaşii mei, Ce numeroşi cei care se ridică împo-triva mea!" (Psalmul 3.1). Şi apoi este aceeaşi ură pe care au întâlnit-o din partea iudeilor Pavel şi cei care au vestit Evanghelia naţiunilor.

„... m-au pus păzitoare la vii; via mea, care este a mea" (versetul 6).

Despre vie ni se vorbeşte în Isaia 5 şi în Psalmul 80.8. Israel, Care păzeşte viile, este o imagine a acestui popor sub lege. În nebunia sa, a spus: „ Vom face tot ce Domnul ne va porunci". Ei nu cunoşteau nici sfinţenia lui Dumnezeu, nici incapacitatea lor. În schimb, au pierdut totul din pricina necredinţei lor.

Rămăşiţa nu va putea niciodată să satisfacă exigenţele legii Domnului. Regăsim via la sfârşitul cântării în momentul în care Domnul Hristos, divinul „Solomon", va împărăţi peste poporul Său. În acea zi, El va primi rodul viei Sale din belşug. Fericită zi va fi pentru El, ca şi pentru poporul Său! Avem în versetele 5 şi 6 descrierea a ceea ce va fi, în timpul împărăţiei Domnului Hristos, mireasa iubită a Regelui: un subiect al harului Său!

Cântarea Cântărilor 1:7

„Spune-mi, tu, pe care te iubeşte sufletul meu, unde-ţi paşti turma, unde o odihneşti la amiază?" (versetul 7).

Această carte este toată un plăcut dialog între femeia iubită şi împărat. De atâtea ori, în ardoarea dragostei, ea vorbeşte despre el tovarăşelor ei. Este un semn de intimitate preţioasă de care se bucură cei răscumpăraţi cu Cel pe care-L iubesc.

În versetul 7, mireasa este cea care vorbeşte, dar spre deosebire de versetele 5 şi 6, când le vorbea fiicelor Ierusalimului, aici vorbeşte Împăratului, care este şi Marele Păstor al sufletului său: „Tu, pe care te iubeşte sufletul meu". Dacă vorbeşte de dragostea pe care o are pentru El, o face pentru că este conştientă de dragostea pe care El o are pentru ea, oaia săracă a turmei Sale. Ea îl iubeşte, pentru că El a iubit-o întâi (1 Ioan 4.19).

Lângă El, credinciosul şi Bunul Păstor, vine să caute siguranţă, hrană şi odihnă în timpul căldurii zilei. Adevărul binecuvântat este expus şi dezvoltat într-un mod atât de înduioşător în Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El îmi dă odihnă în păşuni verzi, mă duce la ape liniştite".

”Spune-mi ... unde-ţi paşti turma, unde o odihneşti?" Lângă El găsim din belşug tot ce este necesar pentru fericirea noastră, găsim o deplină părtăşie.

,,Pentru că, de ce să fiu ca una rătăcită pe lângă turmele tovarăşilor tăi?" (versetul 7). O femeie a cărei faţă este ascunsă, acoperită, nu poate fi recunoscută. Dar cine a învăţat să-L cunoască pe Bunul Păstor doreşte şi să fie cunoscut de alţii şi să se întâlnească cu ei, pentru a se bucura de grija credinciosului Păstor în părtăşie frăţească. Cei care au în vedere aceeaşi Persoană trebuie să se întâlnească, să vorbească despre Domnul lor în comun în locul în care se bucură de prezenţa Sa.

O oaie care se ţine deoparte, care nu caută turma şi compania altor oi, este cu siguranţă o oaie bolnavă.

Cântarea Cântărilor 1:8

„Dacă nu ştii unde, tu, cea mai frumoasă dintre femei ..."

Există în acest „dacă nu ştii" o uşoară.mustrare. Dar cu câtă delicateţe ne ajută împăratul să simţim ignoranţa noastră! Este ca şi cum ar spune: sunt lucruri pe care trebuie să le ştiţi. Dar Domnul vede în preaiubiţii Săi nu slăbiciunea lor, nici neputinţa lor, ci cum sunt ei înaintea Lui, în virtutea excelentei lucrări pe care El a împlinit-o în favoarea lor.

Credinciosul este făcut desăvârşit datorită jertfei Domnului Hristos, este îmbrăcat cu dreptatea lui Dumnezeu, care a găsit în dragostea Sa mijlocul pentru a-i îndreptăţi pe vinovaţi; o face în perfect acord cu toate drepturile sfinţeniei Sale, a dragostei Sale şi a dreptăţii Sale, pentru că justiţia Sa a fost pe deplin satisfăcută când Unicul Drept a murit pentru cei nedrepţi, ca să-i conducă înaintea lui Dumnezeu ca fii iubiţi, în toată frumuseţea propriei Sale Persoane reflectate în ei. Este de dorit ca toţi preaiubiţii Domnului să fie fericiţi că sunt în Domnul Hristos şi aceasta le va permite să guste o pace statornică şi să aprecieze pe deplin dragostea Lui faţă de ei.

„... ieşi pe urmele turmei”. Turma sugerează biserica, iar turmele, adunările locale. Cei care au mers înainte pe acest teren au lăsat urmele paşilor lor; este un loc unde ne putem bucura de prezenţa Păstorului, o cale pe care El îşi conduce turma. Această cale a fost trasată de El; credinţa o discerne într-o lume rătăcită de stăpânitorul întunericului şi vede urmele Sale sfinte. Este aceeaşi cale pe care au pornit servitorii credincioşi de la început, martorii Domnului.

Apostolul Pavel a spus: ‚Fiţi împreună-imitatori ai mei, fraţilor, şi aţintiţi-vă privirea la cei care umblă aşa cum ne aveţi model pe noi" (Filipeni 3.17).

Epistola către Evrei spune: ,,Amintiţi-vă de conducătorii voştri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; şi privind atent la sfârşitul purtării lor, imitaţi-le credinţa" (13.7).

De ce sunt astăzi atâtea turme diferite? De ce sunt atâţia aşa-zişi păstori care, în loc să adune oile în jurul Păstorului, le pierd? Aceasta provine de la faptul că nu este ascultată vocea Bunului Păstor, ci este ascultată în schimb vocea străinilor. De aceea, oile sunt. rătăcite pe căi tot mai diferite. Nu este decât un remediu: a privi în lumina Cuvântului urmele lăsate de cei care au fost pe calea dreaptă de la început. Numai ea va lumina cărarea noastră şi ne va arăta unde trebuie să ne odihnim picioarele noastre.

„... şi paşte-ţi iezii lângă colibele păstorilor". Grija Păstorului se arată într-un mod mişcător. El are grijă de cei care sunt tineri în credinţă, care sunt încă necunoscători şi deci într-un mod deosebit expuşi pericolelor create de vrăjmaşi şi de păstori răi, care sunt adesea ca nişte lupi răpitori. Siguranţa pentru aceşti „iezi" stă în a nu se depărta de cei care pot să-i instruiască, să-i hrănească şi să le facă cunoscut Persoana Domnului lor. Aproape de El suntem în siguranţă.

Sunt medii unde se face experienţa prezenţei Sale şi unde El a dat „daruri" necesare pentru îngrijirea turmei. Ferice de cei care, conştienţi de pericolele la care sunt expuşi, stau unde este siguranţă şi unde găsesc hrană şi îngrijiri necesare.

Sunt învăţături de mare importanţă şi pentru cei cărora Domnul le-a încredinţat un serviciu pastoral şi care trebuie să se ocupe de tinerii credincioşi. ,,Paşte mieluşeii mei'' a spus Domnul Isus servitorului Său, Petru. Dar vedem şi cât de important este ca tinerii să asculte de cei pe care Domnul i-a calificat ca păstori şi să nu se depărteze de locul în care Numele Său este onorat şi unde se bucură de îngrijirile iubirii Sale.

Cântarea Cântărilor 1:9

"Iubita mea, te asemăn cu o iapă de la carele lui Faraon". Dacă versetul 8 ne-a amintit de Psalmul 23, aici avem ceva care atrage atenţia asupra Psalmului 24. Este o comparaţie simplă; nu trebuie confundat Egiptul de care se vorbeşte adesea în Scriptură cu iapa înhămată la carele lui Faraon, În acest pasaj, Faraon este o imagine a Celui care va veni în toată gloria Sa de Domn al întregului pământ. În strălucirea Sa, El va trimite înaintea Sa carul, car minunat şi teribil, care va nimici pe toţi vrăjmaşii Săi şi despre care avem descrierea în primul capitol al profetului Ezechiel.

În ziua triumfului Său va fi însoţit de toţi servitorii Săi, aşa cum călăreţii şi servitorii lui Faraon îl însoţeau când alergau după fiii lui Israel (Exod 14.23).

Dar această scenă străluceşte mai mult prin contrast decât prin asemănare. În zilele din Exod 14, Faraon a murit în mare cu toţi călăreţii săi. Când Domnul va veni, ai Săi se vor arăta cu El în glorie şi toate naţiunile „se vor boci" din pricina Lui. El îi va străpunge cu săgeţile Lui ascuţite. Este Împăratul gloriei.

Ferice de servitorii Săi, care, cu voinţa lor neforţată, ci naturală, şi cu un zel sfânt Îl vor însoţi în ziua triumfului Său şi vor vedea când se va aşeza pe tronul Său. Ei sunt subiectele dragostei Sale întregi, pentru că îi numeşte cu acest preţios nume: ,,Iubita (sau Prietena, sau Scumpa) mea". A fi iubiţi de Împăratul gloriei! Există oare ceva mai bun de dorit?

Cântarea Cântărilor 1:10

”frumoşi sunt obrajii tăi cu şiraguri de mărgăritare, gâtul tău cu lănţişoare de podoabă".

Lănţişoarele sunt simbolul diferitelor glorii ale Domnului Hristos. Împăratului îi place să vorbească de ceea ce vede la mireasa Lui: obrajii şi toată faţa ei, cele mai frumoase şi mai preţioase lucruri sunt folosite ca imagini pentru a ne face să înţelegem frumuseţea pe care El o vede în ai Săi.

Bijuteriile care ornează obrajii femeii iubite sunt un simbol al diferitelor glorii ale Persoanei Domnului Hristos reflectate în ai Săi, care strălucesc pe feţele lor: „... privind, ca într-o oglindă, cu faţa descoperită gloria Domnului, suntem transformaţi în acelaşi chip, din glorie spre glorie, ca de la Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18). Împăratul face să strălucească astfel orice rază din propria glorie pe feţele alor Săi; poate contempla pe ei reflectarea propriei frumuseţi şi a propriilor desăvârşiri.

Dorim cu înflăcărare să ne asemănăm cu Cel care este cel mai frumos dintre toţi fiii oamenilor şi să avem un loc glorios în strălucitul cortegiu care-L va însoţi în ziua triumfului Său? De câtă glorie vor fi acoperiţi în acea zi cei care au suferit pentru Numele Lui şi care, datorită Lui, au fost urcaţi chiar pe rug! Şi câtă glorie vor avea cei care astăzi păzesc Cuvântul Său într-o sfântă ascultare! Răsplata lor va fi ca a unor lănţişoare în jurul gâtului!

Colierul, în Scriptură, sugerează ideea unei recompense publice atribuite celor care au ascultat de Dumnezeu şi Îi sunt supuşi, aplecând gâtul lor în faţa autorităţii Sale. Domnul a spus: ,,Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, pentru că Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este bun şi povara Mea este uşoara” (Matei 11.29-30). Jugul se pune pe gât, pentru ca voinţa noastră să fie subordonată în întregime voinţei Domnului (fruntaşii tecoiţi nu şi-au aplecat gâtul în serviciul Domnului - Neemia 3.5). Daniel, când era prizonier în Caldeea, s-a supus în acea ţară ca şi cum ar fi fost la Ierusalim, în cele mai frumoase timpuri din istoria poporului lui Dumnezeu. Nu a vrut să se mâncând mâncărurile gustoase ale împăratului, iar ca recompensă, Domnul i-a dat înţelepciune şi o mare glorie şi a făcut să i se pună la gât un lanţ de aur. Era un răspuns glorios al lui Dumnezeu, faţă de credincioşia servitorului Său.

Acest colier al împăratului Babilonului era din aur care piere, dar răsplata pe care Domnul o va da celor care Îl ascultă va dura în eternitate.

Cântarea Cântărilor 1:11

"Îţi vom face şiraguri de aur cu stropituri de argint" (versetul 11).

În versetul 9 era singularul: Împăratul vorbea de ceea ce vedea frumos în mireasa Sa. Dar aici nu mai este „eu", ci „noi": „îţi vom face". Acest „noi" minunat este acelaşi al lui Ioan 3.11 şi al altor pasaje din Scriptură. Acesta este Dumnezeu în plinătatea Sa: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Îl găsim în prima pagină a Cuvântului, în decizia luată împreună: ,,Să facem om după chipul Nostru" (Geneza 1.26). Lucrau cu acelaşi gând, cu acelaşi scop, cu aceeaşi dragoste. În acest pasaj nu este vorba de a crea lumi care sunt lucrarea Dumnezeirii, ci de a crea legături de aur şi de argint pentru a-l lega pe credincios de Domnul său.

Şiragurile acestea de aur vorbesc de justiţia divină; argintul ilustrează răscumpărarea păcătoşilor prin Domnul Hristos.

Ce citim în 2 Corinteni 1.21- 22? ,,Iar Cel care ne întăreşte împreună cu voi, în Hristos, şi ne-a uns este Dumnezeu, care ne-a şi pecetluit şi a dat arvuna Duhului în inimile noastre". Ce dulci sunt aceste legături de dragoste ale lui Dumnezeu care, în dreptatea şi virtutea răscumpărării, ne leagă unii de alţii şi pe toţi împreună de Cel care este Împărat! Cum le gustăm? Ce sunt deşertăciunile unei lumi în care totul trece, faţă de ceea ce avem în Domnul? Aceste legături ne fac să ne gândim la „legătura de dragoste" prin care Dumnezeu Salvatorul voia să-i atragă pe oameni (Osea 11.4). Dar care a fost răspunsul răzvrătiţilor? „Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor" (Psalmul 2.3). Cu dreaptă răsplată ei sunt „legaţi în ticăloşie şi în fiare". Ce strâmtorare, când ajung la porţile morţii (Psalmul 107:10, 18, 19)!

Cântarea Cântărilor 1:12

"În timp ce împăratul este la masa lui, nardul meu îşi răspândeşte mirosul".

Versetele de la 12 la 14 sunt răspunsul miresei la mărturisirea pe care împăratul i-a facut-o. Ea vorbeşte despre el şi în aceste trei versete avem mireasma numelui său prezentat sub diferite aspecte: nard, mir, flori de bena, în trei scene diferite. Duhul Sfânt să ne deschidă ochii şi să ne atingă inimile prin această lectură.

Împăratul a venit în lume la timpul fixat, iar neamurile sau tulburat, popoarele au gândit lucruri deşarte. Împăraţii pământului s-au întâlnit şi conducătorii s-au sfătuit împreună împotriva Domnului şi a Unsului Său (Psalmul 2). Astfel a fost respins de poporul Său şi în palatul marelui preot căpeteniile poporului s-au sfătuit împreună să-L prindă, să-l intenteze proces cu înşelăciune şi să-L omoare. Rămăşiţa credincioasă pe care o găsim în toate timpurile, şi în această cântare, era în acel moment redusă la un mic număr de persoane. Pe câteva le vedem adunate în Betania, în casa unui lepros, când Domnul este oaspete. Ceasul întunericului şi al puterii lui Satan se apropia. Şase zile mai târziu va fi Paştele şi Mielul lui Dumnezeu va fi înjunghiat. Vine o femeie cu un vas de alabastru plin de parfum de nard curat, de mare preţ; sparge vasul, varsă parfumul pe capul Său şi casa se umple de mirosul parfumului. Nimic pentru ea nu era prea mult şi prea preţios ca să-L onoreze pe Domnul ei refuzat şi disprețuit; ea sparge vasul cu intenţia de a-l folosi numai pentru El. Acestei mărturisiri de dragoste numai El putea să-i dea justa valoare, Înainte de această faptă, era aşezată la picioarele Sale, învăţase să cunoască excelenţa Persoanei Sale şi gustase dragostea Sa. ,,Şiraguri de aur cu stropituri de argint o legaseră de El şi inima ei abunda de recunoştinţă.

Dar ce scenă avem în acest verset! Cu mii de ani înainte Duhul Sfânt vorbeşte de acest Împărat, de această cină, de acest parfum. Era chiar parfumul nardului pe care Maria l-a vărsat pe capul Domnului ei. Două mii de ani au trecut de când vasul s-a spart şi parfumul s-a răspândit şi în orice loc în care se predică evanghelia, în întreaga lume, se vorbeşte de ceea ce a făcut această femeie.

Legea poruncea ,,să iubeşti pe Domnul Dumnnezeul tău" (Deuteronom 6.5), dar niciodată legea nu făcuse să izvorască nici cea mai mică scânteie de dragoste. Harul lui Dumnezeu ne spune că: „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea'' (Ioan 3.16) şi iată că acest har sparge inimile cele mai împietrite şi le umple cu o dragoste care va arde pentru toată veşnicia. Ce satisfacţie pentru Împăratul respins să întâlnească pe un răscumpărat care-L iubeşte, care apreciază harul Său şi se bucură astfel! Ce va fi veşnicia în care dragostea noastră pentru El va putea să se exprime fără piedici!

Cântarea Cântărilor 1:13

„Un mănunchi de mir este preaiubitul meu pentru mine; el va petrece noaptea între sânii mei"

Mirul simbolizează suferinţele Domnului Hristos; este amar, dar parfumul lui este plăcut. Ne amintim de Cel care a fost rănit, care a suferit, care a plâns aici pe pământ. Domnul a fost înmormântat şi trupul Său a fost tratat cu un amestec de mir şi aloe de aproximativ o sută de litri (Ioan 19.39). Aici, mănunchiul de mir se referă la un obicei al femeilor orientale, care îşi puneau în sân un mănunchi de flori sau de plante aromate pentru a le parfuma hainele. Cei care-L iubesc pe Domnul în timpul în care El nu mai este pe pământ au pe inimă amintirea suferinţelor Sale. Noi, care-L iubim, înţelegem această imagine; a suferi cu El şi pentru El este ca parfumul de mir care ne însoţeşte în noaptea acestei lumi.

Cântarea Cântărilor 1:14

"Preaiubitul meu este pentru mine un ciorchine de flori de hena în viile din En-Ghedi''.

Versetul 12 aminteşte de o scenă trecută care a avut loc în timp ce Domnul era pe pământ în mijlocul poporului Său. Versetul 13 vorbeşte de o scenă actuală, de timpul în care Împăratul este absent din această lume, dar mereu prezent în inima miresei. În versetul 14 avem o scenă viitoare. Parfumurile de nard şi de mir fac loc miresmei florilor de hena din En-Ghedi.

Hena este un arbust graţios format din ramuri subţiri şi acoperit de o scoarţă alburie de miros plăcut. Florile, sub formă de struguri albi, răspândesc un parfum suav. Egiptenii îşi făceau din ele mănunchiuri pe care le foloseau pentru parfumare. Un astfel de parfum ne vorbeşte de Domnul ca Împărat. Această scenă se petrece la En-Ghedi, cetate aparţinând seminţiei lui Iuda; ea se găseşte într-un deşert (Iosua 15.62). În această oază şi-a găsit David refugiul când fugea de Saul (1 Samuel 24.1; 2 Cronici 20.2). Dar în acest verset nu mai este vorba nici de pericole, nici de lupte, nici de pustiu. Florile de hena ne vorbesc despre o primăvară eternă şi de vii care prefigurează bucuria care va fi. Este un exemplu însemnat al transformării minunate care va avea loc pe acest pământ sub domnia Domnului Hristos.

Cântarea Cântărilor 1:15

„Iată, ce frumoasă eşti, iubita mea! Iată, ce frumoasă eşti".

Avem răspunsul Împăratului la iubirea alor Săi exprimată în versetele anterioare. El le spune ce sunt pentru El şi cum îi vede. Mai întâi sunt frumoşi. Această mireasă care L-a aşteptat în timpul nopţii absenţei Sale şi care acum este acolo pentru a-L aclama în ziua triumfului Său, este de o mare frumuseţe în ochii Săi. El este omul care a căutat perle frumoase şi când a găsit una de mare preţ, a mers, a vândut tot ce a avut şi a cumpărat-o. Numai El este în stare să-i aprecieze toată frumuseţea şi să-i recunoască adevărata valoare. Nu oboseşte să repete că este frumoasă. Poate ne întrebăm ce frumuseţe poate vedea Domnul Hristos în sărmanele fiinţe spiritual întunecate precum corturile Chedarului? Dar El contemplă în ei reflectarea propriei Sale frumuseţi. Razele gloriei Sale atât de puţin vizibile în ai Săi sunt totuşi reflectate aşa cum luna, care nu are lumina ei proprie, reflectă razele soarelui şi străluceşte cu o dulce seninătate în întunericul care acoperă pământul, în timp ce soarele este ascuns în cer. Ce dorinţă este mai mare şi mai preţioasă decât de a manifesta în viata noastră în orice zi razele gloriei Domnului nostru? Lumea L-a respins şi acum El este ascuns în cer; dar ştim că în curând va apărea ca Soarele dreptăţii care aduce mântuirea „în aripile Sale" (Maleahi 4.2).

De această glorie vor fi încon juraţi în acea zi cei care L-au iubit, L-au onorat şi L-au aşteptat marcaţi de multă durere în timpul nopţii absenţei Sale. Ei sunt obiectul întregii Lui iubiri: „Iubita mea", repetă El.

Domnul Isus iubea pe Marta, şi pe sora ei şi pe Lazăr şi Îşi găsea bucuria în mijlocul lor. Astăzi El îşi iubeşte Adunarea, pe cei care au crezut în El fără să-L fi văzut şi care păzesc Cuvântul Său în aşteptarea reîntoarcerii Sale. Foarte curând El va mărturisi această dragoste şi celor credincioşi ai lui Israel care, după răpirea Adunării, Îl vor glorifica în mijlocul celor mai înspăimântătoare persecuţii. Suntem noi conştienţi că suntem obiectul celei mai duioase iubiri?

„Ochii tăi sunt porumbeii" (versetul 15). Mai departe, în această cântare, Împăratul va face descrierea miresei în întregime; aici nu vorbeşte decât despre ochi, care au pentru El o atracţie enormă şi îi compară cu nişte porumbei. Porumbelul lui Noe nu găsea un loc unde să se odihnească (Geneza 8.6-13) într-o lume încă sub consecinţele judecăţii lui Dumnezeu. Un corb necurat putea să găsească condiţii potrivite pentru el în lume, dar porumbelul s-a întors în corabie, singurul loc în care se simţea ca acasă. „Cine sunt aceia care zboară... ca nişte porumbei spre porumbarul lori" (Isaia 60.8).

Cei credincioşi de aici realizează ceea ce spune psalmistul: ,sunt străin în ţară'' (Psalmul 119.19). Ei suspină cu gândul la Domnul lor şi gem pentru că sunt departe de EI: locuinţa lor este lângă Domnul. „O, de aş avea aripi ca un porumbel, aş zbura şi m-aş odihni. Iată, aş fugi departe, în pustie" (Psalmul 55.6-7). Mai bine să fii în pustiu cu Domnul, decât în oraş unde este nelinişte şi chin.

Cântarea Cântărilor 1:16

"Iată, ce frumos eşti, preaiubitul meu, ce plăcut eşti"

Se poate să fii frumos, dar nu plăcut, sau plăcut fără să fii frumos. În Domnul Hristos totul este reunit: frumuseţea şi plăcerea. Aici este dragostea care răspunde dragostei. Este mireasa care, având ochii aţintiţi asupra Iubitului ei pentru a-I contempla Persoana, exclamă: „Tu eşti frumos, eşti plăcut!" Sunt aceiaşi credincioşi pe care-i întâlnim în Psalmul 45; inima lor arde în acest psalm. Împăratul apare pe scenă pe neaşteptate. El va străluci ca lumina care iese din orient şi se vede până în occident. Ei Îl văd, Îl contemplă: „Tu eşti mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale". Nu este numai frumos, este şi plăcut. Tot ce poate să-L facă dorit este reunit în Persoana Sa. El este Iubitul. Unii împăraţi au fost iubiţi de supuşii lor, cum ar fi David sau Solomon, dar nici un împărat nu va fi iubit de poporul său, ca Domnul. Când cei credincioşi vor intona cântarea compusă de ei care va avea ca subiect Împăratul, o vor face cu accente armonioase, niciodată auzite nici de oameni, nici de îngeri.

„Patul nostru este verdeaţa!" (versetul 16). Oile Bunului Păstor realizează în fiecare zi ceea ce ne-a fost spus aici cu simplitate. Iubitul este Împăratul, dar este şi credinciosul şi Bunul Păstor. Recitind Psalmul 23, ne va face să înţelegem dulceaţa a ceea ce găsim aici mai bine decât oricare explicaţie: ,,Domnul este păstorul meu... El îmi dă odihnă în păşuni verz". Aproape de Bunul Păstor va fi mereu odihnă. Nu a făcut Domnul Isus să stea pe iarba verde grupuri de oameni care, ca oile flămânde şi fără păstor, Îl urmau? Cu ce belşug de pâine au fost săturate! Şi a mai şi rămas!

Cântarea Cântărilor 1:17

„Grinzile caselor noastre sunt cedrii; bolţile noastre sunt chiparoşii".

Lângă Bunul Păstor am văzut că se găseşte o odihnă desăvârşită şi hrană din belşug, dar şi un loc unde El Se găseşte în mijlocul alor Săi. Ai Săi se bucură de o mare siguranţă şi de toate bunurile acestui „sanctuar". ,,Doamnene, am iubit locaşul casei Tale şi locul unde locuieşte gloria Ta" (Psalmul 26.8). „Un lucru am cerut Domnului, pe acesta îl voi căuta: să locuiesc în Casa Domnului toate zilele vieţii mele, ca să văd frumuseţea Domnului şi sa întreb despre El în templul Său"' (Psalmul 27.4).

Credinciosul este în siguranţă. Cât de trainic şi confortabil este totul în casa aceasta! Grinzile sunt din cedru, copac maiestuos din lemn dur şi rezistent. Bolţile sunt din chiparos. Am putea dori o locuinţă mai bună?

clickbible.org